

Les Cahiers «Psychanodia»
Périodique d'histoire des religions

N° 9 / Avril 2025
(Seria *Jurnal de idei* n° 5)

Les Amis de I. P. Couliano
PHOS Online
2025

Couverture:

L'aérolapa (1965), peinture de Victor Brauner
([Musée de l'Abbaye Sainte-Croix](#), Sables d'Olonne,
photo prise par Dana Shishmanian, juillet 2015)

ISBN: 9782952504270

Ara Alexandre Shishmanian

Carnet de idei XXXVI.

În chip de jurnal

2025

Carnet de idei XXXVI

prin destin omul se coboară în zei – zeii se contemplă în om

limita structurii transcende structura pentru că nu poate s-o circumscrie aparținându-i! limita e deci depășire a limitei și asta chiar dacă distanța dintre limită și structura dată e zero!

limita e transcendența minimală a unei structuri – distanța dintre limită și structură nu e prin urmare cantitativă (de vreme ce egală cu zero) ci calitativă! limita e prin definiție *alta*!

evident, dacă limita ar aparține structurii, fără s-o transeandă, ar fi necesară o mereu altă limită care să circumscrie structura indefinită și asta chiar dacă valoarea adăugată ar rămîne = 0!

a sacrifica adevărul spiritului sau mai simplu spus adevărul conștiinței pentru mizerabil inexistenta lume e infinit mai criminal decât a sacrifica vieții!

dacă fiecare coardă cognitivă reprezintă o evaluare completă a unui ansamblu de universuri – o frază de valori – concluzia fiecăreia, oricare i-ar fi dezvoltarea, este mereu aceeași: neantul!

dualitatea implică nu doar binaritatea ci și echivalența sau complementaritatea termenilor! un duel de valori!

doi e neutru, dual e relațional, mai mult, dualitatea poate privi doar diferența, respectiv opoziția de lectură a unui termen identic (paharul jumate plin / jumate gol etc.)

poate că la nivelul parafizicii – în strînsă relație cu metafizica dar și cu fizica pe care o depășește ca limită – conceptul de masă ar trebui înlocuit cu cel de coerență! deja cînd vorbim de masă imaginară sau masă negativă plasăm masa dincolo de convenționala materie, deși într-un sens o implicăm!

de altfel, materia e un concept filosofic, nu fizic! un semn de întrebare transformat arbitrar în răspuns!

dacă am putea cunoaște instantaneu nu am gândi – cunoașterea pură!

gîndirea e interval și, într-un sens eroare! mai tehnic, gîndirea e efortul intelectual-intuitiv ce ne mediază două sau mai multe puncte cognitive sau care mediază o zonă cognitivă ≈ 0 cu alta cognitiv ≈ 1 !

o stare de relativă ignoranță interactivă cu o stare de relativă cunoaștere – deși în termeni stricți, gîndirea, această mediere a aproximativului, această mlădiere a incertului, nu e nici starea de ignoranță, nici starea de cunoaștere, ci doar efortul intermediar, oricît de complex, de penibil și de imperfect ar fi acest dinamism intermediar!

cunoașterea absolută exclude gîndirea – la fel ignoranța absolută, care-i e identică!

de fapt, din pdv al gîndirii, ambele stadii sînt vide!

pierderea paradisului e bipedia – intrarea în truda umanizării – omul care contemplă și merge – merge ca să contemple!

în fond, ceea ce ne este cel mai inaccesibil, ne este și cel mai intim!

incomprehensibilul e adevărul cunoașterii de sine!

faimosul “pact” faustian nu e decît o variantă individualizată, segmentalizată a eternei reîntoarceri!

cum poți totuși muri cînd n-ai trăit...

parafizica nu e o fizică univocă, dogmatic legată de experiență ori baremi de calcul ci un interval explorativ dincolo! nu o fizică a experimentării, oricît aprofundate, a posibilului, ci o fizică de lecturi modelizatoare ale imposibilului!

realul e o secvență a imaginarului – imaginarul n-dimensional, dar încă prizonier finitudinii (o finitudine vizionară), încadrat de aproape tot atîtea deficiențe cîte dimensiuni! e deci necesar să introducem conceptul de *deficiență*, al dimensiunilor deficiente – dimensiunile “perfecte” sînt imagine! fără “deficiență” nu există trecere posibilă de la geometrie pură la fizică!

e un duel profund între ființe și Timpul e arbitrul ironic al competiției!

e ceva din funcționarea dinamicii cognitive a neantului în poartă – imaginarul completează și cuprinde fizicalul

în fond, relația de incertitudine se bazează pe o nebulozitate *imaginară*!

dacă așa-zisa noastră lume cvadridimensională ($3S + T$) ar fi mai bine descrisă prin $3 + i$ (i fiind, bineînțeles, dimensiunea temporală cumva parazită și subiacentă), dacă deci universul nostru e un număr complex, cu o dimensiune imaginară, n-am putea oare considera această dimensiune imaginară ca o dimensiune hiperînfășurată – pentru

a relua un termen la modă – ce ar oculta eventual diferența dintre o lume 4D și una 11D sau chiar 26D?...

de altfel, “înfășurat” nu înseamnă în fapt *nemanifestat*...

problema iluziei nu stă poate atât în falsitatea ei cât în caracterul ei dezordonat, instabil...

în fond, cea mai simplă soluție a “înfășurărilor” – dar poate ar fi mai interesant să spunem a *subiacențelor*, a dimensiunilor și structurilor subiacente – și “desfășurărilor” dimensionale ar fi să recurgem la Kuṇḍalinī, după cum toată teoria corzilor se poate analiza prin teoria gușelor și prin *prakṛti*! trei culori cu trei tipuri de corzi gușele prezintă cel puțin 24 de posibilități dimensionale fiecare, deci 72 de variante combinatorii complexe deschise toate spre o superstructură superdimensională: *puruṣa*! spiritul anthropic...

ambivalența axiologică a simbolurilor

ciclicitatea exprimă și totalizează ambivalența axiologică a simbolurilor
timpul e o dimensiune imaginară ce are o relație subiacentă cu energia – deși subiacența e o structură critică ale cărei posibilități merg mult dincolo de “energie” sau “timp”, atingînd nivelurile cele mai abisale ale imaginarului metadimensional

$e = mc^2$ pare o formulă hibridă aparținînd în parte fizicii și-n parte parafizicii!

pasajul de la australopiteci la hominizi și de la hominizi la om – însă procesul continuă... – nu s-a realizat printr-o banală evoluție a speciei (ca atare “specia umană” e inexistentă, e o pseudo-specie, ca toate formele considerate “inteligente”) ci, dimpotrivă, reprezintă consecința actului genial al indivizilor izolați, sau mai exact o suită euristică a geniului ce s-a impus și generalizat prin imitație unui grup de “adepti”! simplificînd, geniul a plăsmuit omul sau s-a autoplăsmuit ca om, umanitatea nefiind atît o specie cît un soi de “sectă”! acest proces euristic, cum a remarcat foarte bine Nietzsche, *continuă*!

dacă am putea imagina o “înfășurare” sau o ridicare la putere a dimensiunilor universului nostru conceptual perceptibil – acest $3 + i$ – numărul dimensiunilor “spațiale” dar și “temporale” s-ar multiplica considerabil! am avea acces simultan, deși poate non-concomitent, la mai multe variante de timp pe care le-am putea realiza poate analitic și separat, dar poate și sintetic, ceea ce este mult mai greu de imaginat!

în formula “înfășurată” a spațiu-timpului $[3 + i]$ timpul tinde să anuleze sau în orice caz să “înghită” spațiul în jocul indefinit al posibilităților lui!

sau altfel: timpul imaginar se dezvoltă incomparabil mai repede decât spațiul real – ceea ce înseamnă că imaginarul tinde să devoreze realul (dacă realul există); de aici, subiectiv, coșmardizarea existenței!

interesantă nu e formula pozitivă a construcției lumii ci cea negativă a deconstrucției ei!

să te plimbi prin structuri spațiale multiple cu un multiplu regim temporal! de pildă, $8 + 6i$ sau $28 + 96i$ etc.

ideea de totalitate e o proiecție armonică – un fel de rotundum omnidimensional pe care ni-l închipuim “sferă” și e mai degrabă “haos”!

a fi sau a deveni om e un act de geniu!

numai geniul e om – omul plin de spirit și de intransigența lui transcendentă!

cum e posibilă judecata sintetică *a priori* = cum e posibilă transcendența?

orice idee de totalitate, de armonie – ca și armonia religioasă sau laică – trădează influența ciclului, a timpului ciclic, a rotundumului, ceea ce înseamnă că realul fagocitat de imaginar devine un caz, un punct de sprijin al unui colosal labirint temporalo-imaginar care e: (funcțional) *Māyā* și (structural) *Prakṛti*!!! șarpele labirintic al Iluziei!!!

dăunează cumva caracterul aleatoriu al descoperirii, caracterului necesar al înțelegerii? nu cred!

Spiritul e gloria Neantului și mizerabila *māyā* n-are dreptul de a-i umili și obidi reprezentanții – cu atât mai puțin purtătorii!!!

în fond, formele sînt diferențe!

lecția lui don Quijote: decodarea magică a cotidianului (operație pe care imbecilii sau disimulații ironici stil Cervantes o numesc “nebunie”)!

nu e magia în fond “desfășurarea” faimoasei “înfășurări” a dimensiunilor, un test al ei!?

o dimensiune imaginară (ca timpul) e oare extensibilă? putem să discernem în ea mai multe dimensiuni “înfășurate”? deci, ceea ce apare

ca 4D – odată transpus în $3 + i$ poate actualiza 10, 11 sau chiar 26? 3 rămânând spațiul, cumva martor, iar restul posibilități imaginar-temporale?

moartea e forma de regenerare, cea mai radicală – cu excepția neantului, bineînțeles!

animus și anima sînt dimensiuni co-prezente în fiecare individ cu diferența că în femeie ele au un caracter mai degrabă *caricatural* și *deficient*, animusul și anima femeii fiind în genere de tip veleitar

trei “regimuri” pentru binomul animus-anima în dublul context masculin-feminin: structural-dinamic, teleologic și subiacent

în plus și mult mai important: animus și anima nu sînt primordial categorii psihice ci metapsihice, variantele celor dintîi, cu toate interacțiunile lor, fiind proiecții, “umbre” ale celor din urmă!

femeile sînt traectorii amæbice!

s-ar putea vorbi de un *atonism* platonician și, bineînțeles, neoplatonic (Iulian și Akhenaton)

monotheismul atonist spre deosebire de celelalte era un *monotheism pneumatic!*

singura dimensiune perpendiculară pe $3 + i$ e *dimensiunea mistică!*

rezultatul înrulării dimensiunilor suplimentare este omul!

numărul complex anthropic $3D + i$ (o) sau ecuația anthropică: $\alpha + 3D + i = \omega$

sensul mitului lui Œdip și mai ales al întîlnirii lui Œdip cu Sfînxul e că răspunsul tuturor enigmelor e Omul (Enescu)

Sfînxul e Prakṛti, Œdip e Puruṣa – restul sînt fantasmele interactive ale pseudo-moralității mitului...

Omul e măsura tuturor sensurilor!

principial analogia aparține gîndirii mitice unificatoare

recursul tot mai frecvent la crimă (individuală sau colectivă) reprezintă unul din principalii vectori ai accelerării istoriei ce a dus, între altele, și la prăbușirea relativ rapidă a comunismului

istoria e sintetic simbolică, se desfășoară prin mituri – într-o lume total disociativă, deci antisimbolică, istoria ar înceta!

o astfel de lume disociativ analitică ar fi sincronică și ideal paradigmatică – timpul psihic și poate chiar fizic ar dispărea!

zona criminală a unor regimuri beneficiind de eticheta totalitară sau nu riscă să se dovedească mai transparentă în privința schemelor actanțiale profunde ce o guvernează decât o simplă analiză structural instituțională, mai ales dacă ținem seama de caracterul cumva propagandistic al acestui tip structural; ne găsim aici în fața clasicului decalaj dintre teorie și practică.

există un anumit statism inescapabil în durată ce, spre deosebire de timp, nu poate fi concepută sau mai degrabă imaginată ca formată din unități minimale; căci tocmai *ceea ce durează nu trece* – există deci o ciudată analogie între *durată* și *spațiu*!

parafizica ne permite să ne eliberăm complet de empirismul rezidual al fizicii, deosebit de jenant în planul reprezentărilor, pentru a aborda lucrurile sub un unghi pur teoretic, independent de experiențe și orientat spre metafizică!

știm oare în câte dimensiuni trăim de fapt? $7 \text{ cacre} + 3D + i = 11q$

aporiile fizicii întrevăzute ipotetic prin parafizică nu pot fi soluționate decât prin metafizică și mistică!

necesitatea e disperare înțeleasă!

de fapt, doar plecând de la această necesitate ca disperare înțeleasă putem vorbi de *libertate*!

crima individuală e sinceritatea “democrațiilor” iar exterminarea genocidară, sinceritatea dinamicii totalitare! democrațiile asasinează iar dictaturile masacrează – asta-i tot!

originea de fapt e structură, iar temporalitatea e un fenomen de suprafață al structurii

imaginarul sub-empiric – e moartea o posesie pe care s-o putem exorciza?

diferența dintre formula analitică a semiologiei și formula sintetică a simbolului stă în statutul observatorului: simplă funcție în formula analitică de semioză, dotată cu conținut în formula sintetică; simplu observator în primul caz, simplu punct de vedere, entitate (om, spirit) în al doilea – punct de văzut holistic!

simplic binom semnificant/semnificat în primul caz, fenomen al fenomenelor sau fenomen suprasintetic în cel de-al doilea!

formă pură în primul – conținut în celălalt, deci sinteză globalizantă a imaginarului – inconștient totalmente inclus în imaginar!

tehnica $\alpha + 3D + i = \omega$

începem și ne desfășurăm doar sfârșind

dinamica neantului nu cunoaște suferința, dinamica lumii da!

materia e o proiecție analogică sau mai exact analogic-inferențială – iată de ce orice primordialitate implică o primordialitate anterioară ce cade în infinit

materia ca și ființa, la reflecție, suferă de regresie infinită – ceea ce exprimă poate o deficiență proprie în genere conceptelor “pozitive”! căci e ceva fals în pozitiv!

formula sintetică de semioză include prin urmare *conceptul* iar cea suprasintetică, tot domeniul referențial!

dacă percepția e subiectivă, spațiul e absolut scindat, deci imperceptibil, abia teoretic și de fapt exterior oricărei concepții concrete – ca și obiectul pur sau obiectul în sine! ceea ce înseamnă că spațiul obiectiv e *numenal*!

problema e că un asemenea obiect – spațiul pur sau mai degrabă scindat – nu se poate raporta decât la un subiect tot atât de pur al separării reciproc impermeabile: subiect fără spațiu – și deci fără timp – pentru un spațiu fără subiect, nu vid pur fizic ci vid pur conceptual, pur metafizic!

neant și vid ignorându-se reciproc – această ignoranță se eliberează ca singura formă de cunoaștere

$3 + i$: timpul ca i nu e a IV-a dimensiune ci compensația imaginară a lipsei ei aparente!

fulguranța substitutivă ce asigură în poet, în artistul în genere, paradoxul coincidenței identității individuale cu identitatea colectivă, revelă, dincolo de spuzirea particularismelor și a prejudecăților de suprafață, unitatea unui avis comun!

animus-ul femeii sau al femininului e *veleitar*, brutal narcisic, deci inautentic, iar anima masculină e veleitar idealizantă, indirect narcisică,

deci tot inautentică – ambele reprezintă dimensiuni sado-masochiste compensatorii!

animus-ul masculin se definește ca tendință spre sine – e teleologic pozitiv – deci autentic

anima femeii se definește ca potențial ostilă, obsesiv orientată spre animus-ul masculin, apărându-și ca animus – e teleologic negativă – deci autentic inautentică!

nu există raportare la sine simplă a femeii!

altfel spus, dinamica iluziei (*māyā*) e pentru-sinele deviant, antrenat într-o dimensiune de fugă! *māyā* în sine e kaivalya – deci se suprimă ca solitudine a lui puruṣa!

androgenul nu e fuziunea dintre masculin și feminin ci regăsirea de către spirit a propriei lui energii neutralizate ca singurătate – singurătate ce nu e de fapt decât propria lui transcendență!

principiul opușilor în orice domeniu – mai recent în cel al particulelor – ar trebui numit *principiul neantului subiacent*

o plenitudine perfectă e fără valoare sau de valoare zero – identică “structural” cu vidul sau neantul...

e umanismul altceva decât un mit și o utopie? în cel mai bun caz, o pioasă ipocrizie...

de fapt, umanismul nu este altceva decât forma degenerată a omului ca pericol – a omului ca anti-lume – ca neant!

sau umanismul e semnalizarea disperată a degenerării ineluctabile a omului – a omului prins în lume – a anti-omului dezarticulat, dezagregat de devenire! a omului crucificat în timp!

morala e numai dogma – forma, nu conținutul, comandamentul, nu libertatea! libertatea ca necesitate comandată – nu necesitatea ca libertate înțeleasă...

prin carnetele de idei – forma mea de jurnal propriu, eliberat de persoană – mă eliberez de frustrare ca și de idei; pentru a gândi liber trebuie să rămii cu intelectul pe cât posibil vid!

un inteligibil vid confruntat cu un sensibil vid ar realiza perfecta interacțiune vidă – singura eliberatoare!

avem simbol cînd corpul vizat (fizic, psihic, conceptual) e nitescent – există mai ales ca sursa unui halou!

imaginarul e empatia conștiinței nu cu sine ci cu tot ce-i e mai străin, cu propria ei luxuriantă neîntîlnire – un mod de a asimila ce nu se poate plasa în planul ei – de a primi o umbră pe care lumina ei o suprimă

imaginarul e nitescența conștiinței – prin ea conștiința devine și își devine simbol!

fenomenul în inversiunea lui negativă ce-i indică originea e semn, în reticența lui nitescentă, întoarsă spre adîncimi e simbol, iar în desfășurarea lui imediat nereflexivă – vector primordial al euristicii spațio-temporale!

amurgul straniu letal ca herghelii de cai albaștri

solitudinea ca o vale de ghips

corul grotesc al ilotilor cu idiopia turbată de venin – în România totu-i de vînzare – pînă și vînzarea!

cînd dezamăgirea zîmbește – disprețul e total!

a te naște în România – țara trădătorilor și a trădărilor – un teribil eșec!

românii nu sunt slabi ci mai degrabă nu au sine – sau dacă-l au, îl substituie cît se poate de repede prin trădare – prin trădarea de sine mai ales!

“îi urăsc, mă” spunea Caragiale; eu nu-i urăsc, în genere, ci mă mulțumesc cu disprețul! Eminescu a încercat să-i iubească cu consecințele deja cunoscute! și totuși, tocmai Eminescu vorbea de “romunculi”!

Printre profețiile imposibile – incredibile – enumerate de Eminescu în [“Dacă în timpul adunărilor...”, Opere XIII, p. 133]:

“că se va constata prin dezbateri publice într-un stat vecin cumcă o seamă de judecători și administratori în România sînt tovarăși de cîștig ca bandiții din codru;

că administrația va ajunge la halul de-a prinde cetățenii ce-i displac pe ulițe și a-i trimite sub escortă la București pretextînd că sînt nebuni.” Sublinierea îmi aparține.

Textul datează din 7 iulie 1882 și a fost publicat în “Timpul”. Evident, la acea dată decretul ceaușist 12/1965 n-avea cum să existe – și totuși

practica exista, chiar dacă poetul nu ne furnizează cazuri precise. Însă are curajul de-a face public recursul la metodă! Ca probă, la nici un an după ce publicase aceste rînduri, pe 28 iunie 1883, Eminescu avea să fie, la rîndu-i victimă a exact acestei metode și expediat ca nebun – să precizăm, *nebun politic* – la “Caritatea” odiosului Alexandru Șuțu (ei da, nu a existat doar un “odios” în România).

Culianu definește undeva paranteza totalitară în România ca începînd în 1938 (odată cu dictatura regală a lui Carol al II-lea) și întinzîndu-se pînă cel puțin în 1989 cînd cad Ceaușeștii! În ce mă privește nu cred în nici o paranteză și sînt tentat să stabilesc debutul practicilor totalitare în 1866, totalitarismul cuprinzînd întreaga istorie modernă a României, *cel puțin* pînă în 1996, adică circa 130 de ani. Sau, mai simplu, și cu excepția unor vagi luminișuri oarecum democratice, și acelea bîntuite de fantomele roșii și verzi, am putea spune că totalitarismul patriotic începe odată cu sfîrșitul despotismului celui mai atroce și se sfîrșește, *poate*, odată cu instaurarea practic legală – *de facto* dacă nu chiar *de jure* – a celei mai somptuoase corupții...

Pentru caracterul coșmardesc al epocii eminesciene – o epocă unde țărani ce nu-și putuseră plăti impozitul erau vînduți în piață ca un fel de sclavi vezi Opere XIII, p. 232. De altfel, *passim*.

nu pot exista fragmente finite ale unei lumi infinite – ci numai fragmente finite ale unei lumi finite și “părți” infinite ale infinitului...

“înțelegem” prin înlănțuirea unor scheme familiare, “nu înțelegem” întîmpinînd o suită de scheme cu care nu sîntem familiarizați și-n care nu ne putem recunoaște!

intelectul bărbatului e locuit de spirit, al femeii rămîne prizonier naturii generatoare

nedreptatea funcționează în lumea asta ca un fel de revelator al realului; astfel, numai fiind perfect abjectă, iluzia se poate închipui cît de cît reală!

dacă în loc de materie neagră etc. am vorbi exclusiv de “dimensiuni înfășurate”? adică nemanifestate deși subiacent prezente...

s-ar părea că ceea ce asigură coerența lui $3 + i$ e $\sqrt{-1}$ (găurile negre)

dar atunci cosmosul nu se poate rezuma la spațiu și timp ci conține explicit dimensiuni suplimentare: $C = 3 + i + \sqrt{-1}$ (deocamdată)

vînt vînat vînat de cuvînt

cu cît o structură pare mai complexă – altfel spus, cu cît presupune mai multe dimensiuni – pe atît are tendința să se prezinte ca organizată *în labirint!* labirintul e o formă dimensională deschisă!

sinteza e mit sau simbol

spațiul e relația de incertitudine maximală a unui univers indefinit

timpul, relația de incertitudine minimală a unei deveniri date în care prezența este imaginară iar absența inezisabilă (o prezență de absențe, o apariție de dispariții)

fără subiect, altfel spus, fără observator, relația de incertitudine e imposibilă – de unde imposibilitatea unei fizici pur obiectale...

fără subiect obiectul e imposibil!

$3 + i + \sqrt{-1}$ i (formula universului incluzînd găurile negre) e un *număr supercomplex*

orice “formulă” e în realitate o metaforă – “fizicienii”, “matematicienii” mai ales sînt poeți care se refuză sau se ignoră...

orice formă de cercetare e interactivă cu transcendența și o vizează – conștient sau nu!

fizică – parafizică (de la pragul Einstein încôace + teoria cuantică) – metafizică

teoria nu e un “cadru” – e o viziune!

în fond, cultura de *establishment* e o simplă cultură nominală – imaginea vidă a unei culturi absente!

și dacă “materia neagră” ar fi pur și simplu vidul – vidul ca structură dotată cu geometrie și teleologie – vidul ca “geometrie înfășurată” a dimensiunilor...

problema e că asociem conceptele cu un fel de prejudecăți întreșute cu sensul, prejudecăți ale ignoranței noastre sensibile – cum ar arăta însă conceptele eliberate de prejudecățile semantice ce le însoțesc!

înfășurarea dimensiunilor e chiar conștiința!

parafizica e non-experimentală – ea e doar valoarea de interfață dintre fizică și metafizică!

trebuie să definim mistica drept o imposibilitate experimentală și o imposibilitate cognitivă ce generează paradoxal un anume tip de

experiență și un anume mod de înțelegere, fără ca imposibilitatea și incomprehensibilitatea să fie ca atare alterate și fără ca vreo soluție să fie realmente oferită – mai mult, fără ca garanția repetării experienței sau actului de înțelegere să existe în vreun fel!

“corzile” nu pot funcționa decât ca valori mimetice ale unei paradigme structural incompatibile

căutarea unei teorii unice ca și a unei forme unice de putere e reziduul unei perspective finitiste

finitul nu poate unifica infinitul, cu atât mai puțin neantul într-un gând!

dinamica cognitivă nu poate fi redusă la o singură formă statică!

perspectiva unei *prakṛti* reale e o perspectivă de tip *prakṛti*!

pentru *puruṣa*, *prakṛti* e *māyā* și ca atare *kaivalya*!

densitatea aporetică a unei teorii e un indiciu al valorii ei cognitive, nu invers!

adevărul e o sursă de paradoxuri!

o teorie unificată totalmente „netedă” e cu siguranță falsă! numai o teorie zburlită de aporii și paradoxuri are o șansă de a fi adevărată sau de a se apropia de adevăr!

numai geniul e om – după cum de la început numai geniul a fost drum înspre om! fie el și un geniu australopitec!

“numai geniul e bun” (Balzac) – ceea ce înseamnă că trăim într-o lume compusă din bestii, indiferent de statutul lor aparent!

fără geniu, adică fără spirit, indivizii se cufundă în inerția lor animală – sau mai rău, robotică (funcțională)!

toate teoriile parafizicii presupun că realitatea nu poate exista fără un observator implicit al textului realității! parafizica e berkeleyană! putem numi asta principiul anthropic – lectorul implicit al textului realității!

am putea chiar spune că pentru ca x să se poată determina ca “lume” avem nevoie de mai multe straturi de astfel de lectori implicați – altfel spus, de mai multe nivele de conștiință contemplatoare!

cosmonoeza precede cosmogonia!

totalitarismul e un carnaval macabru al torturii și morții!

societatea prea flagrant și cumva fulgurant carnavalescă agonizează sau a intrat deja în putrefacție – prin chiar devenirea lui haotică carnavalul e agonie sau pur și simplu apocalipsă

de ce nu s-ar accepta ideea unei conștiințe implicite, latent și constitutiv observatoare, tuturor fenomenelor

teoria cuantică verifică net kantianismul!

dificultatea ideilor fulgurante e că nu pot fi memorizate – nu noi gândim transcendența ci transcendența ne gîndește!

ierarhia nivelelor de conștiință implicite – ierarhia posibilităților de lectură

problema reală a “fizicii” nu e cum să concilieze relativitatea generală cu teoria cuantică ci cum să concilieze “realismul” cu relația de indeterminare – cu alte cuvinte viziunea pur obiectivistă cu cea a conștiinței implicite!

problema fenomenelor fizice e vechea problemă a lucrului în sine deghizată în fenomenele din care am extrage observatorul – astfel de fenomene ar fi *numene* și în planul experienței fizice sînt incognoscibile!

teoria cuantică precum și toate teoriile parafizicii – chiar și teoria relativității – permit fizicii să-și contemple limitele!

limitele fizicii sînt semnele metafizicii!

singurul “nor” al fizicii e norul original al metafizicii!

numai geniul e om – restul cufundîndu-se în dinamica inerțială a unei pseudo-specii ce reprezintă doar humusul veritabilelor creșteri!

artistul culturilor mici devine inevitabil, dacă le acceptă “criteriile”, zugravul și cumva apologetul unor complexe de inferioritate naționale convertite în complexe de superioritate – e ceea ce se cheamă provincialism! mă rog, protocronism!

veritabilul obstacol al unei personalități – diavolul fiecăruia, oarecum – constă în capacitatea lui de adaptare, în *instinctul* lui de a se aranja cu ceilalți și de a-și trata mediul mimetic, ca o ocazie de camuflare iară nu de confruntare și de afirmare de sine! pe scurt, în oportunism!

de ce numai geniul e om (Balzac spunea că numai geniul e bun!)? pentru că numai menținînd tensiunea contemplației al cărei artefact sîntem noi, indivizii, numai sublimînd mereu *sensul* acestei contemplații care

rămîne veșnic aceeași contemplație originară ce ne-a făcut să trecem prin porțile evoluției (căci contemplația e spirit, e solitudinea spiritului!) putem rămîne oameni – devenind ceea ce după criteriile comune s-ar numi supraoameni, artefacte ale revelației și ale înțelegerii de sine ce se deschid contemplativ în noi! or, numai geniul contemplă fără întrerupere! altfel spus, numai geniul e om pentru că *numai geniul se contemplă ca spirit!*

a înțelege înseamnă a suprima înțelegerile și mai ales *neînțelegerile acceptate – citta vṛti nirodha*

sîntem înconjurați de idioți suprimabili – uneori, nu rareori, criminali – care ne beau aerul!

mișcarea și repausul sînt în genere abordate obiectal – însă din interiorul subiectului lucrurile se prezintă complet diferit...

singurul sens al futilului stă în hazardul impredictibil – hazardul destinal

desigur, înăuntrul anatomic rămîne oarecum obiectal însă interioritatea autentică implică o conștiință și încă și mai mult presupune o dinamică sau o inerție *mistică!* tocmai inerția mistică corespunde cu perspectiva obiectală! de altfel, spiritul vede tot, interior sau exterior fără excepție!

preprogramare : expansiunea și gravitația sînt forțe complementare ce se indică reciproc și configurativ – vectori semiotici!

preprogramarea structurală indică prezența tuturor raporturilor ce configurează cosmosul pînă la anulare – anterior big-bangului! hypercosmosul pre-scris!

nici o forță ori materie suplimentară nu mai sînt necesare sau măcar posibile – necesarul e posibilul exclus! – în afara preprogramării structurale înseși, expansiunea și gravitația – ca și toate celelalte fenomene – făcînd parte din configurația *a priori!*

toate fenomenele cosmice interactive și toate transformările sînt structural preprogramate! incluse în configurația *a priori* a fenomenului!

cele mai mari obstacole teoretice ale fizicienilor constau în propriile lor prejudecăți!

ideea e paradoxul – suciți gîtul retoricii empirice!

parafizica e fizica eliberată de “experiență”!

demonia eficacității a introdus domnia insignifianței!

einstein (*on the beach*), le corbusier și ceilalți au distrus, totalitarizat, atomizat și masificat umanitatea și umanul exact în aceeași măsură cu marx – engels – lenin – stalin – hitler și ceilalți! în fond, fără einstein americanii n-ar fi îndrăznit bomba atomică, sămînța inevitabilului război mondial 3 pe care îl trăim!

umanitatea s-a construit pînă acum printr-o dublă cucerire: cucerirea orizontalei și cucerirea verticalei (de-abia începută...)

știm de bine de rău *cine* a cucerit orizontala – dar *cine* va cuceri eventual verticala nu putem, vai! deocamdată ști!

piramida e verticala ierarhizată!

$E = mc^2$? m e o eroare, mai rău, o prejudecată – iar E e o problemă, mai rău, un pseudonim! dar dac-am traduce formula altfel? E (energia) = m (mirajul) $\times c^2$ (conștiința la pătrat)! personal aș propune mai degrabă: m (mirajul) = n (neantul) $\times c^2$ (conștiința la pătrat)...

ce e materia? o analiză indefinită și indefinibilă – o analiză “în abis”!

infinit indeterminat și infinit determinat – zero ca limită – intervalul $0-\infty$ e nemijlocit

gravitația și electromagnetismul sînt poate complementarități configurative nu cîmpuri distincte – indicii...

poate orice opoziție radicală e indicială în sensul unei coincidențe a contrariilor!

timpul e o sete – dar de ce?

configurația unui fenomen se găsește în același plan dimensional cu fenomenul? forma fenomenului transcende fenomenul fără să fie distinctă de el!

forma ca atare e o dimensiune în plus a in-formatului...

geometria euclidiană în spațiu tinde să devină lobacevskiană în spațiu-timp

ca și $3 + i$ s-t e o structură himerică!

cîte “dimensiuni oculte” poate ascunde cîmpul dimensiunilor imaginare – mai simplu spus, cîte *dimensiuni spațiale* se ascund în timp?!!

lumea nu e altceva decît *existență muribundă!*

găurile negre introduc și exprimă dimensiunile suplimentare

în fond, gaura neagră ar trebui să introducă un concept nou: antilumina cu viteza ei specifică, ce antrenează o extraordinară încetinire, aproape o spațializare a lui $i(t)$!

e posibil să asistăm zonal la un anti-big-bang

un spațiu ce ar comporta aproape în fiecare punct al spațiului – să zicem 50% – o minigaură neagră distinctă ar crea o configurație multidimensională

putem defini antilumina ca gravitație pură?

s-ar putea ca “materia neagră” etc. să fie tocmai această porozitate – de fapt, anticosmică – de valoare indeterminată și în care dimensiunile se “înfășoară”! corzile în fond sînt dimensiuni pure...

însă dimensiunile pure aparțin neantului – formează textul lui simultan non-concomitent

anvizajată din perspectiva minigăurilor negre, a cincea dimensiune devine dinamică – evident, e vorba de o dimensiune negativă!

poate fiecare dimensiune “nouă” apare ca negativă față de precedentele
nu trebuie uitat că în manifestarea așa-zis “4D” elementul dinamic e imaginar – ceea ce face că într-un sens ansamblul configurației “4D” e de tendință imaginară! dimpotrivă factorul negativ e sau tinde să devină *real*

ansamblul dinamicii 5D constă deci într-un soi de duel între imaginar și real

“lumile paralele” implică existența unor supradimensiuni martor!

big-bangul e un fel de laborator comun micro- și macrofizic

totuși teoria cuantică pare indisociabilă de psiho-fizică

poate problemele gravitației vin din faptul că forța gravitațională aparține unei fizici reziduale, după toate probabilitățile, false!

conceptele de “materie” și “gravitație” ar trebui probabil să dispară complet din parafizică!

chestiunea nu s-ar mai pune atunci de a unifica teoretic gravitația cu celelalte forțe ci de a suprima pur și simplu “gravitația” ca și “materia” ca simple obstacole!

posibil ca aceasta să atragă și suprimarea teoriei ensteiniene a relativității!

în fond, suprimarea e și ea o formă de unificare!

forma cunoașterii determină forma cunoscutului – o creează într-un sens!

totul e deci o chestiune de forță a observatorului ce determină sau informează de-observatul – un pas în plus față de principiul de incertitudine!

într-un sens, vrăjitoria întreține soarta!

neo-clasicism hermeneutic – maioreșcu cel ridicul!

în fond, Graalul se prezintă ca un fel de gaură neagră absolută dotată cu impredictibile proprietăți cognitive!

destin ori liber arbitru? D-zeu ar trebui să se hotărască! și se mai spune că nu joacă zaruri când de fapt nu face decât asta – vezi pariul cu Satana ce antrenează coșmarul lui Iov!

para-fizica implică prezența observatorului ca *dimensiune* a fenomenelor – subiect încrustat în posibilitatea obiectului!

această implicație subiectivă ca dimensiune sau chiar ca *supra-dimensiune* a fenomenelor obiective rămîne un simplu paradox deranjant cît timp nu e integrată și teoretizată ca atare – formula parafizică a universului ar trebui să fie ceva de genul:

$3D + i + o$

în care **i** e timpul ca dimensiune imaginară, iar **o** e dimensiunea reprezentată de implicația subiectivă!

e oare **o** o dimensiune simplă ori o complexitate de dimensiuni “înfășurate”, iată o chestiune la care n-aș ști să răspund deocamdată...

și totuși conștiința e alogenă în sfera fizicalului...

e o scară a răului timpul... și ca și timpul, răul este imaginar...

sistemele (politice, sociale, economice și chiar naturale) prin însuși faptul că sînt sisteme favorizează selecționarea inerțială! paradoxal, în aparență, pînă și evoluția tehnologică nu face altceva decât să sporească inerția sistemelor!

plecînd de la $3D + i + o$, ceea ce îmi vine să definesc ca un număr supercomplex, mi se pare că parafizica nu se poate dezvolta euristic decît prin ameliorarea factorului o – pentru că dacă $3D$ și i sînt termeni mai mult sau mai puțin stabili, structural vorbind, o e susceptibil de colosale evoluții!

mai mult, mutațiile în profunzime ale lui o pot afecta și restul formulei, anume *calitativ și cantitativ*!

știința dezvoltării structurale a lui o se cheamă yoga!

și cadrul metafizic adecvat acestui proces – cadrul teoretic valabil – se cheamă Sāṃkhya, la care se pot adăuga alte două blocuri metafizice complexe: Vedānta și Buddhismul!

în fine, o dimensiune mistico-metafizică interacționează cu cele de mai sus: Tantrismul!

alchimia e un alt caz în care rolul lui o pare să fi fost complet asumat, cel puțin în principiu, deși probabil și în anumite cazuri concrete, ceea ce testează variabilitatea foarte importantă a lui o ! evident ceea ce interesează aici nu e analogia directă dintre alchimie și parafizică ci exclusiv prezența aceleiași scheme interactive în ambele cazuri! cu diferența că în parafizică potențialul mutațiilor lui o n-a fost nici testat deliberat, nici, cu atît mai puțin, asumat! de fapt, teoreticienii se străduie cu disperare să trateze parafizica ca pe o simplă fizică! problema e însă că în planul euristic – bineînțeles, nu în cel al descoperirilor practice – *fizica s-a terminat! Fizica e moartă!!!*

totuși un avertisment: setea euristică nu trebuie să ducă la vampirizarea de către organele cognitive a totalității individului uman a cărui importanță e departe de a se limita la dezvoltarea nemăsurată a parafizicii!

Peter Rugg ca anti-Sisif! Sisif nu poate *împinge* pînă la capăt bolovanul, Peter Rugg nu poate *opri* la destinație vehiculul care îl poartă! însă duelul în ambele cazuri nu este între om și obstacolul imediat (bolovanul, calul dezlănțuit – și asta oricare le-ar fi valoarea simbolică) ci exclusiv între om și zeu (dumnezeu ca superlativ absolut al zeului); duel nu atît de tip luciferic, bazat pe voința omului de a detrona factorul divin, ci de un gen incomparabil mai radical, țintind la asumarea de către om a totalității libertății lui spirituale și, *du même coup*, la debarasarea lui de toate componentele fantasmaticale ale mitului! căci omul, unicul reprezentant sensibil al conștiinței tocmai împotriva

inconștientului luptă și asta oricum l-am defini pe acesta din urmă (dumnezeu, natură, stat, autoritate generică etc.)!

expresia trebuie să treacă înaintea posesiei!

dacă spațiul “real” și timpul imaginar evoluează și dacă natura devine de asemeni, de ce nu am căuta un numitor generativ comun *prakṛti* pentru întreg ansamblul!

dar *prakṛti* nu este materia ci mai degrabă ceva de tipul tenebrei gnostice – însă cu asta constrângem știința la mit!

noaptea e unu – ziua începe de la doi!

stazele “cantitative” se descarcă în salturi calitative, indiferent de prezența eventuală sau nu a unei constante suplimentare explicite – spațiul (energia spațială) se descarcă qua timp și invers

corpusculul ca undă – structura x prin funcția y ceea ce implică pasajul paradoxal prin morfologii contrare ce le contrazic identitatea!

orice ce e cumul ce-ului contrar!

pasajul electronului simultan deși poate non-concomitent prin două orificii distincte (“ubicuitatea” lui) indică ideea simplă că funcția dyadică e conținută în monada corpusculară! or, spațiul poate fi tratat exact ca un corpuscul ce se descarcă prin dyada temporală!

pe de altă parte, spațiul nu se rezumă la simultaneitatea non-concomitentă a evenimentelor în sine ci implică o intuiție a posibilității lor, cu alte cuvinte un indispensabil factor **o**!

desigur, observatorul ideal e zero în planul evenimentelor – ceea ce înseamnă că observatorul ideal, conștiința pură, se definește ca neant! iată ce contrazice relația de determinare!

poate neantul influența posibilitatea evenimentelor? nebuloasa poziționării lor dinamice? sau altfel spus – este neantul (conștiința pură)

corpusculul absolut!!!

și dacă toate fantasmările de mai sus ne-ar indica și altceva – anume, eventuala existență a unor corpuscule spațiale practic fără dimensiuni, ce s-ar descărca simultan dar non-concomitent în unde asimptotice ce-ar compune un fel de timp standard omnidimensional! fiecare pasaj corpuscul-undă asimptotică ar forma un fel instantaneitate standard sinecdocală față de masa imaginară a timpului, instataneitate evident redundantă!

trebuie să vedem în asta, probabil, o proiecție schematizată a dinamicii cognitive a neantului!

plajele de argint lichid linse de silabe

spațiul e o intuiție schematizată spre un concept complet inezisabil

altfel spus, reprezentările spațiului sînt tot atît de veridice ca cele ce au fondat cîndva geocentrismul!

un punct de conștiință pierdut într-un abis de ignoranță – iată spațiul!

este ignoranța tridimensională? teorii multiple? realități multiple? explicații multiple? nimic nu poate exclude nimicul!

ce nu poate fi exclus e poate necesar – de ce nu infinitul? – de ce nu neantul?

dacă în locul suprimării cognitive simultan generative punem o suspendare cognitivă aproximativ cu același efect obținem o redundanță de tip asimptotic!

valoarea cognitivă a suspendării e indeterminată, ceea ce poate provoca mecanica asimptotică

astfel se poate schița vag pasajul de la dinamica cognitivă la devenire

spațiul fizical e “țesut” din valori subcognitive!

viteza de noereză e viteza dinamicii cognitive!

valorile subcognitive sînt suspensii ale lui zero

restituind neantul în locul subiacențelor suspensive transformăm devenirea fizicală în dinamică cognitivă!

trebuie gîndit cu neantul și infinitul: există o relație de simultaneitate non-concomitentă între neant și infinit – relație ce are în chip necesar un caracter cognitiv! reprezintă o formă de meta-gîndire – nu atît o gîndire spre cunoaștere, ca a noastră, ci o *gîndire de cunoaștere!* o gîndire de fraze gnoseologice pure – de semioze infinite și sensuri simultan dar non-concomitent identice întru neant...

pe de altă parte, teoriile “noastre”, cît timp aspirăm la finitudine, nu pot fi decît segmente cu care sîntem nevoiți să ne mulțumim – construind segmente din ce în ce mai lungi și optimizînd analitic intervalul știința rămîne inevitabil *aproximativă!*

iată de ce *toate* propozițiile științifice sînt în ultimă instanță false – spre deosebire de propozițiile filosofice – toate simultan deși non-concomitent adevărate!

mai mult, *știința e o artă a aproximației!!!* o tehnică a relativizării gnoseologice! paradoxal, numai metafizica e absolută! și numai parafizica meta-experimentală tinde spre metafizică qua absolut!

sensul științei e de a introduce falsul verificabil sau cel puțin matematic demonstrabil în locul adevărului indemonstrabil al filosofiei! însă numai incomprehensibilul face orizont!

infinitul “nostru” e o deficiență

particulele ca vibrații – putem oare vorbi de particule cu componentele separate – de particule schizoide lontan – de o intergravitație a particulelor amplificată prin distanță (cu atît mai mare cu cît mai depărtate) – particulele și problema dublului – particula ca labirint – ori de vreo eventuală regulă de inversiune între microfizică și macrofizică... inversiune mediată de metafizică unde influența factorului $\mathbf{o}$ să poată fi *vectorial constatată*...

pe de altă parte, n-am putea oare spune că macrofizica operează cu aproximații conceptuale ca de pildă “lumina”! noțiune legată de percepția noastră, nu o categorie veritabil analitică! dimpotrivă, microfizica tinde să fie sau este exclusiv analitică – problemele ei nu pot fi aceleași cu ale macrofizicii! discordanța sau chiar inversiunea lor n-ar trebui să aibă ceva surprinzător

macrofizica rămîne structural legată de empirie pe cînd microfizica e de fapt structural o parafizică!

în genere, percepția trebuie considerată ca cel mai mare dușman al științei iar “experiența” tratată cu cea mai mare prudență, chiar mefiență, în măsura în care contaminată de iluzionista percepție! căci percepția oferă o materie primă prin excelență haotică – mai bine zis, un miraj!

teoriile lui Einstein trebuie probabil văzute ca niște orizonturi nu ca niște adevăruri – ca toate teoriile macrofizicii de altminteri!

cîte dimensiuni cuprinde factorul $\mathbf{o}$?

cum putem vorbi de cele 3D spațiale dacă ținem seama de găurile negre? cîte dimensiuni adaugă găurile negre?

oare universul nostru convențional tridimensional să nu reprezinte decât o față a unui supracorp cosmic multidimensional? iar ținând seama și de găurile negre am avea în acest caz un fel de “zar cosmic”? deci Dumnezeu joacă pînă la urmă zaruri!

“materia neagră” poate fi chiar spațiul compus din corzi asimptotice redundante, altfel spus din suspensii cognitive ca atare indetectabile experimental!

ca suspensii cognitive corzile asimptotice comportă un factor suplimentar, pe lîngă factorul **o** sau factorul martor implicit, anume subiacența!

în fond, și timpul comportă 3D “reale”, însă *3 D imagine*

am avea deci $3D“r” +/\times 3Di +/\times D(f.o)$ substituibil prin generalizarea $Dn(i) +/\times D(f.o)$

în ecou *Sāṃkhya*: trei subiacențe – trei energii colorate – subiacența neagră – subiacența roșie – subiacența albă

țesătura corzilor asimptotice (suspensii) în interacțiune cu subiacențele e triplă; corzile suspendate (asimptotele) pot deci interacționa cu oricare din cele trei subiacențe, cu rezultate complexe – totuși suspensia neagră e mai degrabă psiho-fizicală, deci “spațială” (cu factori contextuali), suspensia roșie psiho-imaginară deci “temporală”, suspensia albă psiho-cognitivă sau intelectuală

țesătura celor trei suspensii – la origine corzi cognitive suspendate de subiacențe specifice – formează probabil un fel de “hartă” ori de “plan” genetic net pre-cosmic ce anticipă și dirijează toată desfășurarea structurală ulterioară!

pentru comoditate am putea numi această țesătură complexă *māyā*!

la infinit totul e identic însă acolo unde totul e identic, nimic nu e!

“extremitatea” infinitului e propria lui suprimare generativă – adică neantul; și tot neantul e “centrul” infinitului!

identitatea, ce pare un factor pozitiv al ființei, se dovedește un factor negativ al neantului – sau din factor negativ al ființei se transformă în factor pozitiv al neantului

o coardă nu poate exista ca atare decât prin propria ei negație, indefinită cînd e doar fizicală, resurgentă deși infinită cînd e cognitivă: coarda

cognitivă, depistabilă exclusiv la nivelul neantului care-o “gîndește”, e o frază metafizică transpozabilă parafizic dar nu fizic!

infinitul infinit recurent e cunoașterea de sine a neantului – “povestea” lui...

infinitul fizic e în realitate un indefinit!

proiecția parafizică a corzii *est un infini de jauge!*

în astfel de fraze infinite universurile se evaluează: corzile cognitive sînt *fraze teleologice!*

dacă am considera coarda închisă sau compactată (stil Broglie) ca fiind pur și simplu o altă proiecție (altroiecție?) teoretică a corpusculului și faimoasele franjuri sau unde ca tipologic analoge cu corzile deschise, teoria corzilor e anticipată oarecum experimental iar comportamentul dyadic al corpusculului se explică și el analogic pînă la un punct!

“masă” (stază) – corpuscul – coardă închisă

o drăgălașă absurditate: $e = mc^2$ e o formă “macro” a teoriei undă-corpuscul – deci coardă închisă – deschisă, hm!

găurile negre s-ar putea oare explica prin teoria corzilor ? da și nu! corzile ca atare par să aparțină parafizicii, rămînînd principial neexperimentabile – nu acesta fiind însă cazul diferitelor tipuri de proiecții pe care le-am putea imagina (“puțuri de corzi”)!

găurile negre reprezintă o simultaneitate non-concomitentă de corzi deschise orientate în aceeași direcție – de corzi paralele ce crează “un puț de corzi” – lipsește Alice, sau poate nu!

un “puț de corzi” circumscris poate fi observabil!

teoriile fizicii pot fi considerate ca dogmatice – cele ale parafizicii dimpotrivă ca dialectice

conceptual (Cusanus) infinitul ar putea fi reprezentat ca o posibilitate de unificare și identificare a tuturor dimensiunilor!

poate fi o coardă înscrisă într-o dimensiune determinată? aparține ea tuturor dimensiunilor? e omnidimensională sau meta-dimensională?

să numim infinitul (coarda cognitivă completă) valoarea I. a factorilor interactivi (evident, finitul relativizează însă numai relativul e experimentabil)

abandonează parafizica totalmente finitul?

e big-bangul un început de tip cosmogonic sau un prag de lectură între fizic și parafizic?

prin infinit tindem spre o valoare identitar absolută structural simplă și mai ales regăsim dinamica cognitivă a neantului!

total absurd: corpuscul-bucă cu diametrul 0ϵ ! ce-nseamnă asta? habar n-am! câte dimensiuni ar adăuga spațiu-timpului “clasic” totalitatea găurilor negre?

există și alte fenomene ce ar putea adăuga spațiu-timpului alte dimensiuni, suplimentare – alt tip de dimensiuni?

câte dimensiuni ar avea două universuri legate prin tuneluri negre? câte dimensiuni are multiversul?

sînt găurile negre porți între real și imaginar? ca un fel de spațializare misterioasă a imaginarului temporal? suprauniversurile/multiversurile sînt dimensiunile suprauniversului determinabile sau ne găsim în fața unei totale fluidități dimensionale?

dacă necunoscutul concordă cu cunoscutul structural vorbind, asta nu înseamnă nici că necunoscutul concordant ar fi adevărat, nici că cunoscutul ca atare ar fi astfel!

altfel, în ce ar consta descoperirea?

în raport cu orice descoperire nouă cunoscutul prealabil se dovedește *fals*! deci tot astfel trebuie considerat necunoscutul potențial accesibil!

singurul veritabil orizont al cunoașterii e incognoscibilul – al înțelegerii, incomprehensibilul! cunoaștem numai negînd!

descoperirile suprimă, nu adaugă! și nu concordă ci răstoarnă!

cunoașterea nu simplifică ci complică obiectul cunoașterii! esențialul e ca această complexitate să devină o simplitate pentru subiect!

cunoscînd ne negăm!!!

nu obiectul trebuie să involueze ci subiectul să evolueze pînă la a atinge un nou grad de simplitate – mai autentică!

de la acest nivel fizica nu mai poate fi doar fizică ci, ca și alchimia, o cunoaștere din ce în ce mai interactivă!

o gaură neagră pentru fiecare asimptotă spațială?

faptul că universul nostru ar fi tridimensional ține de o intuiție dependentă de limitele noastre cognitive – e o proiecție subiectivă nu o observație obiectivă!

știm noi câte dimensiuni și mai ales ce tip de dimensiuni are multiversul nostru?

tot ce facem e să explorăm propriile noastre limite, nu “lumea obiectivă”! cunoașterea științifică e o excursie peratologică!

în fața unei multiplicități de variante teoretice – toate posibile sau toate imposibile – trebuie utilizată “pisica lui Schrödinger”! sau “cum vă sună” – principiul lui Furchtwängler! cumva și al lui Wittgenstein!

ce pare să piardă definitiv parafizica e univocitatea! or, fără univocitate nici o experiență nu mai e posibilă! pînă la urmă fizica se întoarce în genunchi la metafizică – o întoarcere trecută prin parafizică!

simultaneitatea non-concomitentă a unui număr în principiu infinit de teorii – fie ele și contradictorii – e parafizic nu numai posibilă ci necesară! *enigma variations!*

dar această simultaneitate non-concomitentă a valorii de adevăr a sistemelor e deja metafizică

metateoria unei teorii parafizice nu poate fi decît de ordin metafizic!

pentru teoriile corzilor metateoria nu poate fi decît *Sāṃkhya*

în chip secundar Gnoza triradicală

dintr-un alt unghi, Kabbala poate furniza și ea indicii

problema actualei revoluții din fizică stă în faptul că e o *revoluție conservatoare!* sau *le lard et l'argent du lard!*

putem defini metafizic corzile ca tendințe teleologice! totuși, pentru ca o asemenea definiție să fie valabilă e necesar să existe o structură complet exterioară corzilor – un orizont al acestei tendințe! o paradigmă distinctă de sintagmaticul teleologic și inevitabil mimetic – imanența neputîndu-se determina decît printr-o transcendență asupra căreia, științific vorbind, nu avem și nu putem avea nici o informație!

evident, această perspectivă abolește din principiu orice șansă de experiență în sensul convențional al termenului!

vibrațiile pot fi colorate dar și culorile vibratorii! culorile însă “se spală” în direcția spiritului!

dacă, eventual, a 11-a dimensiune ar fi o rază ce le-ar parcurge pe celelalte 10, asta ar putea să însemne că avem de-a face cu o dimensiune unică ce le cuprinde pe toate celelalte, oricum am “numerota-o”, un fel de supradimensiune ale cărei legi proprii rămân abia de descoperit!

... și totuși, ce este cu adevărat *exteriorul*? dacă interiorul veritabil este neantul și exteriorul veritabil – în sine inaccesibil – spiritul, *ce este atunci exterioritatea comună* la care avem acces toți dar pe care n-o mai putem concepe! sau invers, plecând de la exterioritatea “noastră” cum putem atunci defini exterioritatea spirituală?!

de altfel, s-ar putea oare ca în plus de acestea să mai existe exterioritatea niteșcenței pure – ori exterioritatea acestei potențialități echivoce, straniu subversive și inversive, subiacența?! care e structura exteriorității și cum se unifică sau se disjunge ea?!

s-ar putea ca exterioritatea comună – cu oricâte corective și paraanalize – să fie o exterioritate proiectivă, depinzând de pre existența unui factor **o** finit, oricare ar fi dimensiunea acestuia – un factor ipostatic dotat cu conștient și inconștient, în jurul emersiunii căruia realitatea proiectivă se constituie din ce în ce mai complex?!

ori diferențele dintre tipurile de exteriorități să depindă de prezența și calitatea unor factori **o** ca atare distincți?!

să fie factorul **o**, eventual mutant, principiul constituirii diferențiale a exteriorităților?!

pe de altă parte, exterioritatea la care am avea acces, noi observatorii colectivi, calitativ dissociabili, ar fi atunci o exterioritate secundară sau chiar terțiară – structural dar poate nu schematic diferită de exterioritatea primară sau originară!

și dacă “înfășurările” ar fi cumva “möbusiene”? ansamblul ar fi un fel de labirint

cum ar arăta eventual un labirint de dimensiuni înfășurate...

mă tem că dimensiunile parafizicii nu sînt posibile decît pe baza unui infinit implicit – spre deosebire de fizica propriu-zisă, pentru care un infinit actual, în ciuda fantasmelor de esență parafizică, e strict imposibil!

pe de altă parte orice concepere a infinitului implică un neant subiacent!
orice neant astfel implicat trebuie numit **absolut**

într-un sens, chiar și în plan matematic, imaginarul e o valoare de substituție! dar atunci dacă timpul e o dimensiune imaginară, *ce* substituie el? să fie oare timpul un tip proiectiv de subiacență imaginar observabilă? sau invers, e subiacența o dimensiune imaginară, poate chiar sursa oricărei forme de imaginar!

... și dacă în loc de $\sqrt{-1} = i$, $\sqrt{-1}$ ne-ar deschide spre matematica **numerelor negre** ??? un fel de *valori resorbite*, de *găuri negre matematice* ce ne-ar permite să ne reprezentăm situații multi-, nuli-dimensionale și chiar preoriginare, dacă originea poate avea o valoare matematică – îmi vine să spun pre-big bang, abolind distincția dintre matematic și “real”!

evident un număr poate fi interpretat ca o topologie complexă

lumea nu-i doar eroare sau iluzie – ci o formă deosebită de demență perversă!

coincidența dintre demență și perversitate pare contradictorie, însă în realitate demența poate fi foarte bine perversă și perversitatea demență!

după cum un mincinos sistematic poate fi nebun – ceea ce Socrate părea să ignore!

teoriile gravitaționale par să ignore ceea ce, odată cu big bang-ul, am putea numi “gravitația originară”, ce supraviețuiește big bang-ului, deși, evident, scade cu expansiunea universului – iată de ce, progresiv, expansiunea universului se accelerează!

sau: și dacă ceea ce aș fi tentat să numesc “constanta” gravitațională n-ar fi decît valoarea reziduală a ceea ce aș fi tentat să numesc gravitația originară, gravitație ce odată învinsă de big bang scade pur și simplu cu distanța – de unde accelerarea expansiunii...

dispare influența originarului din universul originat – dar a pre-originarului? ființa e învăluită de neant...

drumul de la neant la *quid* nu e improbabilul ci *imposibilul*! ceea ce înseamnă că imposibilul e o valoare teleologică – un vector!

de fapt, însă, această trecere prin și spre imposibilul vectorial poate să fie nu o accelerare ci o încetinire pentru că numai prin această încetinire cognitivă diferența dintre origine și scopul de-atins poate fi fizical definită și astfel o dimensiune teleologică poate fi fizical eliberată! poate fizical exista! altminteri, ne-am găsi la nivelul dinamicii cognitive

a neantului însuși ce suprimă orice existență, creînd-o și invers, o creează suprimînd-o!

pasajul de la modurile intelective la modurile expresive e cel mai dificil!

după cum pasajul de la metafizic la fizical trece exclusiv prin incomprehensibil – e ceea ce religia numește un “mister”!

eu, dedal, zbor incendiat de razele lunii...

de ce după teoria corzilor constanta cosmologică ar trebui să fie negativă? ar implica asta în loc de un univers în expansiune, unul în implozie?

poate că ar trebui să anvizajăm diferite *lecturi* ale realului cu soluții variabile non-exclusive! de pildă, vitezele diferite ale expansiunii cosmice – de ce nu?

invalidarea unei soluții sau a unei “lecturi” nu exclude posibilitatea acesteia – formulele de eșec s-ar putea chiar să se dovedească mai productive decît celelalte! existăm prin inversare permanentă!

destinul ca litotă

există oare tipuri de corzi definibile prin culori, de pildă negre – roșii – albe...

putem vorbi de o auto-interacțiune a corzilor – astfel încît dacă interacțiunea allo-corzilor e slabă, cea a homo-corzilor să fie puternică?

teoria corzilor nu se aplică la un univers fizic definit și poate nici la un multivers fizical – în ciuda deschiderilor paradoxale pe care le comportă – ci la un ansamblu teoretic de tip para-fizic!

parafizic vorbind numai imposibilul este posibil!

deja Platon – cunoaștem exclusiv prin perplexitate!

în plan fizical toate constantele sînt variabile și toate variabilele, paradoxuri!

într-un sens, Demiurgul e un pantuflard care se închide în finitul lumii pentru a se sustrage infinitului abisal pe care totuși îl locuiește

evident toate aceste dezvoltări și amplificări teoretice vizează nu fizica, demult depășită, poate chiar înaintea lui Einstein care e un fel de nume de prag, ci *parafizica unde numai imposibilul este cu adevărat posibil și numai incognoscibilul demn de a fi înțeles!*

les produits de beauté nu fac decît să revele caracterul amœbic al femeii
cetatea cu ziduri de cristal

Rusia pentru Soljenițin devine un fel de Moby Dick, un monstru totemic
pe care, căpitan Ahab inversat, S. își propune să-l nutrească cu singurul
aliment în speță convenabil – pămîntul!

în lumea asta trăiești viața pe care o furi!

fără îndoială, o anume contradicție aparentă poate fi depistată între
încetinirea cognitivă a teleologiei cosmice (căci o teleologie cognitivă
există chiar și aici!) și accelerarea expansiunii cosmosului, dar, deși
explicații pot fi destul de ușor furnizate, de pildă reliefînd diferența
dintre sensul teleologic al unui proces și desfășurarea lui propriu-zisă –
în ocurență poate fi relevat și un punct oarecum mai subtil, anume că
imposibilitatea însăși a infinitului fizical e simptomul acestei încetiniri
– totuși prefer să las paradoxul în libertatea lui neîngrădită și să deschid
contradicției porțile unei forme de expresie libere!

în fond, adevărul n-are o singură formă și teoreticul veritabil, ca orice
formă de contemplație liberă, e neexclusiv!

teoria corzilor funcționează tot atît prin funcțiile și disfuncțiile – am
putea spune prin meta-funcțiile și meta-disfuncțiile ei – ca și sistemul
Sāṃkhya!

mai mult, *validitatea negativă* a t.c. e incomparabil mai importantă decît
validitatea ei pozitivă!

toate dimensiunile fundamentale ale geometriei, inevitabil finite, sînt
imposibile ca dimensiuni ale non-neantului (nu există unidimensional
finit, bideimensional finit etc.) – dimpotrivă, toate dimensiunile pure sînt
infinite!

geometria e o morfologie a imposibilului ce testează valoarea aletheică
a neantului!

de fapt, geometricul – în ciuda paradoxului terminologic – nu e posibil
în infinitudinea lui pură decît în neant și ca neant! ceea ce, evident,
antrenează alte paradoxuri!

frunzele și-au deschis ochii și contemplînd au șoptit...

cît timp misticul își conservă eul e un magician pasiv sau activ (primește
o revelație dar nu o transcende), dar în toate cazurile un mistic pasiv

magicianul e un mistic al imanentului – misticul, un magician al transcendentului!

deci misticul pur e un magician debarasat de eu deși nu neapărat (încă) de intelect!

în fine, misticul totalmente debarasat de facultățile oferite de natură (veritabila pandoră) e spirit pur adică om pur – om perfect!

în mod evident, escrocul de Tirso de Molina, care cunoștea de undeva legenda lui Faust, a lipit ostentativ sfârșitul lui Faust la don Juan, făcând dintr-un simplu seducător cam duelgiu un blasfemator și aproape un necromant! la Molière problema stă mai mult în libertinajul intelectual al lui don Juan decât în cel sexual! de altfel, această critică a sexualității e copleșitor de ridiculă la un călugăr dacă ne gândim la critica monahismului ultra-libertin (Boccaccio, Chaucer...)

dialog ocult între don Juan și credinciosul său Sganarelle: “lupta a fost fierbinte, incandescentă – uneori aveam impresia că mă găsesc în infern!” “cum s-a întâmplat?” “șapte călugări cu cuțite, probabil angajați de încornorații ce-mi datorau coarnez, m-au atacat la amurg într-un colț pustiu de stradă; dacă mă așteptam!” “șapte?... și cum ați scăpat?” “ca prin minune! tocmai treceau pe-acolo doi tineri, doi cavaleri... de fapt, îi cunoști... frații doănei Elvira” “frații doănei Elvira? păi nu sînt dușmanii dumneavoastră de moarte?” “mă credeam pierdut... două lucruri m-au salvat: deși mă urau, nu mă cunoșteau după chip! la drept vorbind, cel mai tînăr m-a recunoscut...” “atunci?” “aici a intervenit a doua minune: deși mă recunoscuse, mi-a venit în ajutor pentru că și eu, fără să-l cunosc, îl salvasem într-o împrejurare asemănătoare de la moarte! celălalt frate l-a urmat...” “totuși, nu erai decât trei contra șapte!” “uiți că cei șapte erau doar călugări – îndîrjiți dar stîngaci și poltroni!” “totuși...” “ei bine, aici a intervenit o a treia minune... la drept vorbind nu prea știu cum s-o interpretez...” “nu înțeleg!” “trebuie să spun că a fost cea mai ciudată luptă din viața mea – de duel nu poate fi vorba. în momentele cele mai critice aveam senzația că bătrînul acela infatuat și insuportabil, don Gonzalo de Ulloa...” “comandorul care are statuie în centrul Sevillei? cel pe a cărui față ați violat-o?” “cel pe a cărui față am sedus-o și pe urmă am fost nevoit să-l ucid...” “de ce în fond?” “doăna Anna era mai îndrăgostită și mai geloasă decât însăși doăna Elvira! în plus, spre deosebire de cealaltă, o cunoscusem fecioară! asta degenerază uneori într-un soi de fanatism...” “a făcut scandal?” “termenul e palid!” “a mia patra deci!” “ultima!” “te înșeli! a mai fost și

țărăncuța aceea...” “Zerlina! logodnica bunului Mazetto! o mie cincii!”
“cum spui! și a mai fost una...” “1006! numai în Spania! cine era?”
“asta scumpul meu Sganarelle n-am să ți-o spun niciodată!” “tremur!”
“n-ai de ce!” “respir!” “n-ai de ce!” “nu mai înțeleg!” “dar să revin mai
bine la lupta noastră! cum ți-am spus, în momentele cele mai critice
aveam o senzație stranie, de parcă statuia însăși a Comandorului ar fi
intervenit, ca o întruchipare a destinului, când de-o parte, când de
cealaltă! lupta de parc-ar fi arbitrat!” “când de-o parte, când de cealaltă?”
“cum spui! de fapt mi-ar fi plăcut să se hotărăscă odată! în fine! pînă la
urmă am pus pe fugă rasele acelea călugărești! de parcă fantomele ar fi
fost ele iar nu comandorul acela nestatornic!” “ați învins deci!” “într-
un fel! deși, la sfîrșit, cel mai tînăr dintre frați mi-a șoptit: "de-acum
sîntem chit! data viitoare vă omor!" sînt sigur că nu glumea!” “și
atunci?” “atunci e simplu! trebuie să dispar!” “da, dar cum?” “nu vād
decît o singură cale...” “care?” “să mă călugăresc!” “să vă călugăriți
dumneavoastră, don Juan Tenorio *el burlador di Sevilla*?” “să mă
călugăresc eu – dar nu ca don Juan! am decis să mă numesc altfel!” “dar
cum?” “nu ghicești?” “...” “Tirso di Molina!”

cel ce nu vrea să-mi răspundă mă împiedică să-l chem!

“amîndoi sînt învăluiți în crepuscul-fantomă, obscur de labirint și trist
de singur – acolo unde oglinzile izvorau din primele ferestre”

oriunde-i ființă e durere și oriunde-i durere e infern – deci oriunde-i
infern e și ființă iar oriunde-i ființă e infern!

templele de întuneric și ceață cu-altarele de umbră unde preoți fără trup
slujesc zei fără nume

demonii sînt ecourile vocii de tăcere cu care începutul a început

toată nemulțumirea asta asasină care mă-nconjoară...

pătrund întunecîndu-mă-n caverna de ecouri...

cui i se poate plînge Dumnezeu

rătăcirea se adînci în avis și labirintul traiectoriei se complică cu
labirintul mai pervers al identității

copaci de violet cad din amurgul în drum spre noapte – și arbori letal
de palizi lunecă din lună

și exilatele desişuri pline de noaptea-n fine ajunsă la țărmurile-i obscure

coșmarul scufundat în nemurirea de metal fabrică vise

monstrul nevăzut cu solzii de oglinzi

... și străbătea osteneala de șoapte a copacilor – și-adîncă lor tristețe de foșnet verde – și paloarea melancolică de platină ce cade din lună cu pete de gînd...

dacă “fiara dinăuntru” e în literatura fantastică fiara din om – și dacă “fiara dinafară” e omul din fiară, care ar trebui să fie funcția distinctă a femeii? femeia, ce trebuie văzută ca un caz particular, acela al “fiarei din afară” care face totul pentru a intra înăuntru!

și dacă în loc de “fiară” am pune pur și simplu femeia, femeia exterioară și femeia interioară omului – cu toate implicațiile ei malefice!

mitul e pre-istoric – sau, ca mesaj, mitul e an- ori anti-istoric

căci mitul (indiferent de sistemul grafic, plastic, muzical) e înainte de toate *text* – text pictural, text literar sau muzical etc.

ca atare mitul e primul stadiu al operei de artă, dar și al “științei” de care e indisociabil! cu alte cuvinte, o operă de artă ce se revelă (sistemic sau nu) ca *sumum cognitiv*!

dacă prin “a doua venire” Cristos vine după Cristos, atunci primul Cristos cronologic e inevitabil Ante-Cristul celui de al doilea iar prin opoziția inevitabilă, cel de al doilea, Anti-Cristul celui dintîi!

privind teoria corzilor se pune o întrebare curioasă, anume: sînt aceste corzi niște pure corzi geometrice principial infinite sau simple segmente indeterminate – în primul caz nu văd cum s-ar mai putea pune fie și pur teoretic problema vreunei experiențe posibile! iar dacă nu, pe ce bază fizică ar putea fi totuși interpretate!

de altfel, în primul caz, al infinității, mai putem distinge fizica de geometria pură? și nu tocmai o asemenea indistinție legitimează para-fizica? fără a mai lua în considerare faptul că “lumea noastră” e o iluzie perceptivă, la toate nivelele și indiferent de instrumente și experiențe, o iluzie perceptivă și mai ales *mentală*! constituind prin urmare o zonă compact non-criterială – tărîmul opac al falsului!

dacă lumea e un miraj, care-i e deșertul!

implică varianta unei constante cosmologice negative un viitor cosmologic, eventual inversat? un fel de eternă reîntoarcere de tip platonice?

o veritabilă teorie parafizică nu poate avea ca scop explicarea lumii –
noțiune fără sens, ca atare plasată în afara posibilității de explicare – ci
suprimarea teoretică a lumii (suprimarea erorii numite “lume”)

“sfioasa dansatoare” – *prakṛti* carevasăzică – e mai ales isterică –
complexată, arogantă și isterică!

veritabilele mituri primare sînt cosmogonice – pe ele se construiesc
mitologiile literare ale miturilor secunde

pulsiunea imperialistă e un pandant complexificat al pulsunii thanatice
poate că nu o teorie viitoare trebuie așteptată cît o modificare a actualei
constante cosmologice cu toate consecințele adiacente – precum și o
modificare a statutului observatorului

o fizică non-anthropică e fără sens – o parafizică non-anthropică,
imposibilă

metafizica e singurul domeniu al cunoașterii care include principal
omul!

poate că M-teoria încă neinventată este pur și simplu lectura metafizică
a teoriei parafizice a corzilor – o formă de *Sāṃkhya*!

evoluție a geometriei spațio-temporale sau fluctuație?

și dacă am vedea în spațiu și timp aspecte fluctuante ale *identității*?

din perspectiva mitului edenic, nu dorința de cunoaștere face ca femeia
să fie culpabilă, ci veleitarismul! or, veleitarismul asociază aspirația
spre o valoare pură, în speță cunoașterea, cu voința de putere! din acest
pdv nu e nici o diferență între “Eva” și “Lucifer”!

isteriile iluziei ce-și ratează voința de aservire!

a nu fi complice cu sistemul subiacent (subiacența), mai profund și mai
stabil decît toate sistemele suprafeței conștiente, dar și a nu fi complice
cu respectivele sisteme ale suprafeței (politice, sociale, religioase sau
pur și simplu de ordinul semiconștient al prejudecății) sfîrșește prin a te
pune-n pericol în modul cel mai grav cu putință!

omul liber e omul cel mai detestat!

în fond, ce vreau e să scap din lumea asta cu familiile ei, cu societățile
ei, cu statele ei și cu toate mizeriile ei insuportabil infecte!

cum poți să faci un pact cu groaza ta coagulată!

infernul e vidul a tot ce e!

teoria corzilor e o hermeneutică indiferentă la precizia matematică a calculelor dar interesată exclusiv de relevanța modelelor! o topologie vizionară și poetică!

multiplicitatea unui model hermeneutic, prezența paradigmatică a infinitului etc. nu pun probleme în plan interpretativ – dimpotrivă, un exces de precizie s-ar dovedi hermeneutic suspect!

în fond, finitismul acesta obsesiv nu e decât o formă camuflată de antropocentrism – de pur nombrilism în fizică!

metasistemul ca mit!

oroarea totalitarismului dezagregat pare pînă la urmă mai teribilă lui Soljenițîn, spirit, la origine, totalitarizat, nu trebuie să uităm, decât oroarea totalitarismului în acțiune! căci pentru omul totalitar revoltat – oricît de profundă ar fi această revoltă – experiența vidului, lăsată de dispariția sistemului totalitar năruit, a acestei anxietăți de nimic compensate e echivalentă cu dezchilibrul unei pierderi de sine, debusolare ce atrage după ea, în locul revoltei și ca o remușcare, depresiunea! și-apoi, pentru un rus – și poate chiar mai mult pentru un campion al rusității – naționalismul și imperialismul, fără să fie neapărat identice, se dovedesc practic indisociabile! în fond, labirinturile psihice ale inconștientului colectiv!

întîi naționalismul apare ca o soluție împotriva totalitarismului opresiv de prezent, apoi, naționalismul devine refugiul, față cu absența obsesivă a totalitarismului – omul revoltat devine un fel de Macbeth iar totalitarismul ucis, un fel de fantomă a lui Banquo! comic!

ieșirea din lume nu e cosmologică ci, evident, spirituală – e o ieșire din sine!

dispariția lumii nu poate fi decât numenală!

problema lui S. e că dacă avea cu siguranță o gîndire, nu avea o filosofie – era, cum ar spune gnosticii, un “psihic”, nu un “pneumatic”! e ceea ce se poate spune în genere despre ruși!

burghezia nu a inventat proprietatea – a inventat doar o anume metodă a achiziționării și conservării ei, o stare de spirit!

a avea e coextensiv cu a deveni individ uman – a fi om e desigur cu totul altceva! pentru individul pe cale de a se constitui, a avea e mai accesibil decît a fi – procesul de la a avea la a fi e lung și laborios!

“la la land” e tot ce-mi mai rămîne din viață – un ce inocent și cam dezamăgit! deși, cînd mă uit la ceilalți, cu plăcerile lor greoaie și complicitățile lor apăsătoare...

de pildă, curvenia ce le aduce femeilor, în plus de viețile lor scindate – un fel de bolovani de servitute, “plăcerile” lor reziduale!

abisal labirintul se cascadează într-o imensă privire

șarpele adâncurilor își depune în noi – încolăcită – privirea-i coagulată – și astfel – magic – hipnotic – se locuiește...

oglindea viselor obscure unde se-nchide o frumusețe de uitări

iarbă plină de melancolie ca o gumă verde a memoriei

gurile avisale ale pajiștilor grăiesc

a aservi esența liberă a omului prin mecanismele “politicului” și “socialului” e cea mai josnică alienare!

politizarea demagogică a naturii (ecologia) revine la aservirea naturii prin om și a omului prin alibiul naturii

o nouă dimensiune a cunoașterii: *autologia* – cunoașterea de sine!

casa albastră e casa unde voința e o umbră supusă – unde nu există decît voințe de împlinire nu de putere – e casa cu un singur stăpîn

ce este natura? funcțional *māyā* – o iluzie a profunzimilor – o irealitate abisală!

iluzia se prepară în abis printr-un ciudat proces de regresie și progresie indefinită...

deci interacțiunea cu natura, oricare ar fi schematizarea anvizată, vizează în ultimă instanță interacțiunea omului cu iluzia – ceea ce implică *une prise de conscience!* altfel spus, contactul cu principiul amneziei reprezintă deja o anamneză!

lumea asta e o scîrbătură! și scîrbături sînt toate femeile!

teoria corzilor nu trebuie considerată ca falsă pentru că nu se încadrează în schema tridimensională a lumii ci trebuie văzută mai degrabă ca indiciul unei descoperiri, anume că schema tridimensională – poate

schema dimensionalului ca atare – nu e decît un caraghioslîc de tipul geocentrismului!

palatul de melancolie albastră unde întrebările sînt suspendate în mit
extensia inerțială a imperiilor considerată ca o condiție a supraviețuirii
și chiar a existenței lor

letala albastră a pămîntului cu vine de ficțiune ce transmit nemurire și
tinerețe veșnică doar celui ce a creat-o

mana închide poporul în deșert și în miraj!

totul este tîrîtură de iluzie!

în tinerii reci ce contemplă stelele incandescente se coace logosul
niciodată trădat!

numele mi se varsă în sînge...

nu există alt păcat decît durerea pe care acțiunile noastre o provoacă!

dezgustul e cea mai sigură metodă de cunoaștere a individului uman și,
în genere, a lumii!

copilul păstrează un timp, prin persoana a 3-a, diferența dintre
identitatea profundă (suflet) și identitatea imediată a insului! trecerea la
“eu” nu-i neapărat un plus...

să smulgi măștile iluziei – *să ucizi iluzia* în fiecare din manifestările
sale – să topești în fantasmă necesitatea și în capriciu destinul!

nu vreau să fiu altul decît sînt dar vreau să fiu mai mult decît îmi apar!

complexele turtite sub personajul prezentat implică fețele ascunse!

toate propozițiile sau definițiile filosofice ori pur și simplu teoretice
riscă să nu fie altceva decît tautologii sau contradicții camuflate!

considerat în afara experienței nici un obiect *nu este* – lucrul în sine e
lucrul vid despre care nu se poate spune nimic pentru că *nu este nimic!*

după Kant, timpul nu e doar o intuiție *a priori* a omului (?) sau să zicem
a lui ca atare ci o intuiție prezentă în orice act de cunoaștere empirică –
în fond timpul e intuiția! însă cel mai probabil *intuiția antropică!*

dar în acest caz, spațiul, prezentat de asemeni ca intuiție, nu poate fi
văzut, prin opoziție, ca intelectul însuși – sau ca o intuiție a intelectului,
nu doar ca “intuiție oarbă”?!

din toate acestea pare să rezulte că numenul e intuitiv prezent și joacă un rol cognitiv decisiv, fiind accesibil numai prin meditație, prin suprimarea temporară a tuturor funcțiilor cognitive și chiar, pînă la un punct, a identității empirice!

ca intuiție timpul e *māyā*

cunoașterea arhetipală se împarte în cunoașterea pneumatică (inteligibilă) și cunoașterea meontică (sau neantul din perspectiva dinamicii cognitive)

sub pașii lui pietrele cîntă – crepusculul țipă cu păsări ce înoată în stingerea lui de lumină

vîntul acesta roșu și gros ca un vin

coroană de spumă strîmbată de vînturi

aș putea oare concepe un Isus operatic – în maniera lui Halévy și a lui Bellini, poate cu-o tușă de Offenbach...

și iarăși nisipuri ciudate se umflă în duhuri și vîntul dezgolește sălbatice tufișuri de foc în amurg

iarna așterne labirinturi de-uitări peste memorie – și-amintirea se sufocă sub greul inextricabil

demiurgul e spiritul întrerupt – existăm în malefice stări de suspensie

trestii stranii înoată cu cîntec de exil în crepuscul – și-un suflu gigantic și-amestecă înotul cu soarele

poetul cu exil la fereastră e amintirea nostalgică a omului

netezite de privire sînt toate abisurile și vinele vînturilor

prin ochi pătrunde uitarea în suflet – în sufletul ce pierde cele ce în veci n-a avut

spectaculoasă preteriție

orbita ce pare să împartă funcțional cosmosul în două “fizici” distincte poate fi “moștenitoarea” axei răului!

peștele de la cap se-impute – zice poporul – însă unde e capul?

aionionul, prin faptul că nu există particulă suficient de mică pentru a-i corespunde, poate fi considerat numărul vidului; iar, pe de altă parte, prin faptul că nu există distanță în univers care să fie exprimată prin el

– chiar recurgînd la prea umilul kilometru – numărul indefinitului cosmic!

sau, pentru o mai mare rigoare, aionionul poate fi considerat ca *numărul empiric al vidului* și ca *numărul empiric al indefinitului cosmic! sau al infinitului empiric!*

destinul poate fi numit astfel pe de o parte pentru că tinde să reducă la zero libertatea circumstanțială exterioară a insului; pe de altă parte pentru că rămîne mereu în conflict cu libertatea internă a omului ce se definește prin această opoziție

destinul e deci conflictul dintre *subiectivitatea situației* ce se vrea considerată ca *necesitate* și *subiectivitatea individului* ce se vrea considerată ca *libertate!*

ceea ce înseamnă că în fața libertății depline a spiritului destinul nu e *nimic!*

după Kant, receptivitatea individului e direct proporțională cu nefericirea, ceea ce indică lumea ca locul celei mai profunde alienări a omului, al celei mai profunde inadecvări! mai mult, al celei mai profunde incompatibilități! e deci lumea locul celei mai marei receptivități?

pentru unele conștiințe disperarea e *energie acuzatoare!*

pentru om mirosul e simțul rezidual, aproape simțul fosil!

văzul poate fi organul solitudinii, dar este baremi organul unei solitudini împlinite; după cum surditatea ne eliberează pînă la un punct de tirania celorlalți – de “infernul” lor!

fumatul e un soi de conversație cu sine!

geometria fizicii este impură!

experiența morții e în toate cazurile imposibilă: căci fie viață după “moarte”, moartea devine o experiență lărgită a vieții sau, în orice caz, a existenței; fie nu, și atunci iarăși nu putem avea experiența neantului!

pe de altă parte, experiența neantului necesită o formă de existență post-mortem!

moartea ne deschide astfel fie spre o conștiință lărgită, fie spre inconștientul absolut!

nu există act imaginativ fidel unei experiențe prealabile – chiar o simplă amintire introduce o anume variație!

soarele – straniu tufiș arzător al tuturor zborurilor!

înșelăciunea pentru cel înșelat formează o pată continuă ce se întinde la toată existența, chiar dacă actele înșelăciunii sînt ca atare discontinue!

fiecare facultate senzorială sau intelectuală comportă un *sens* ce nu-i accesibil tuturor – am putea spune o teleologie!

spiritul puternic se hrănește din nedreptatea sub care imbecilii cred că-l înăbușă! geniul exterminator se răzbună creînd!

scrisul e un drum labirintic ce nu poate fi parcurs decît folosind combustibilul fosil al frustrării!

filosofia lui Kant nu e decît o vastă preteriție metafizică organizată ca un sistem anti-retoric!

palori paralizate – subiacența ca poliomieliță a neantului

toată această stratificare a “vaccinărilor” e numai aservire!

vidul așteaptă dedublarea – dedublarea ca o scădere aritmetică (nu $1 + 1 = 2$ ci $1 - 1 = 0$, iată dedublarea!) – căci dublii se neagă, iată de ce se nasc numai în vid și zămislesc numai vid!

punctul de unde se naște obstacolul e singurul celălalt veritabil din tine!

urcăm în somn scări invizibile – treptele declanșînd ca un trăgaci fulgurante amintiri vide – spasmele bruște ale unei magii stranii

vin dislocat dinspre oglinzile mării

totul e dublu și totul e anulare vizibilă – reziduurile indiscernabile ale unui neant persistent

... rătăcit în labirinturile mării ca o coroană pierdută – ca un inel aruncat e o formă de libertate să cunoști – chiar destinul inevitabil! căci de ceea ce nu se poate elibera conștiința, ea se eliberează totuși prin posibilitatea însăși a contemplării!

nu există factori de frînă ai vitezei luminii în cosmos? desigur, gravitația! însă gravitația e doar deformantă – în ce beznă pură se poate lumina opri? căci gaura neagră e tot un puț gravitațional!

se poate vorbi de o vit.lum. teoretică și de diverse variabile concrete – inegale?

dacă da, se poate stabili o valoare medie a vitezei concrete a luminii? o viteză care să țină seama de toți factorii de încetinire din cosmos!

problema finitudinii e că nu există finitudine!

în infinit se topesc toate formele într-o identitate amorfă, indistinctă de haos – ceea ce înseamnă că neant e în adevăr infinitul!

confesiunea e imorală pentru că pe de o parte aduce un sprijin moral vinovatului contra părții lezate, criminalului contra victimei, pe de altă parte pentru că atribuie unui individ ca atare incompetent dreptul la absoluțiune, drept absolut, deci divin, în contradicție cu finitudinea reală a individului și cu orice principiu de justiție – în fine, pentru că stabilește un fel de opoziție între rațiunea umană și rațiunea pretins divină, distribuită de preot ce nu e totuși decît un om – impur și manipulator! lista se poate continua... același lucru într-o formă agravată se poate spune despre infailibilitatea papală!

iată de ce confesiunea secretă trebuie abolită – cît despre confesiunea publică ea nu poate fi decît asociată justiției!

criminalizarea avortului și pedeapsa cu moartea trebuie reintroduse nu din cauza actelor punctuale ci din pricina efectului general, nu pentru text ci pentru context! într-adevăr, niciodată n-a fost viața copilului și integritatea lui mai periclitată decît acum – infanticidul sau trece ușor și e tratat cu o aberantă și abjectă “înțelegere”, sau e mușamalizat! același lucru se poate spune despre viața umană în genere! în fond, și punerea pe un pedestal a sacrosanctului avort și abolirea pedepsei cu moartea sînt instrumente politice sau și mai brutal economice: o tehnică de reducere a populației, într-un caz (“fabricăm șomeri” îmi spunea cu cinism un profesor, azi decedat), și de seducere demagogică a “feministelor” – o formă de a proteja crimele de stat sau criminalii ce servesc statul, în celălalt; o formă de opresiune vizînd ansamblul populației, ca și celelalte aberații politic corecte!

ce e recompensată e complicitatea, nu activitatea! deci exercițiul viciului sau favorizarea acestui exercițiu – crima sub toate formele!

iluzie și convenție – iluzia pare prin structura ei mai aproape de natură și totuși în planul soluțiilor e ciudat de vulnerabilă la metodele cognitive convenționale! de altfel, știința e prin definiție convenție!

convenția e un sistem meta-semiologic complex care comportă cel puțin un element arbitrar! de pildă, limbajul care în construcția lui e o meta-semiologie!

științific vorbind, problema adevărului e convențională, sau nu se pune! ce contează din punct de vedere științific e construirea unui model funcțional prin definiție intersanjabil!

de altfel, de îndată ce își pune problema adevărului știința revine la metafizică!

experiența nu e o probă veritativă ci o garanție a funcționării modelului – ca probă veritativă, experiența e un reziduu al anamnezei metafizice! și totuși teritoriul modelelor pure – parafizica – tinde spre metafizică prin contiguitatea inevitabilă cu problema adevărului!

(pentru dana, poate pentru românce în general, ospitalitatea e o formă de isterie, isterie agravată de contextul sărbătorilor – frică de singurătate și frică de moarte)

marja factorilor și funcțiilor de tip arbitrar poate varia – vezi în acest sens problemele parafizicii! totuși cum problema la care se adresează convenția e *māyā*, metoda rămîne perfect legitimă!

poți soluționa metodologic iluzia prin convenție de vreme ce obții astfel o *iluzie ordonată*!

controlul demografic și informațional al populației duce matematic la eugenie, elitism și totalitarism! reprezintă deci în sine o fatală eroare în raport cu principiul hazardului ca haos regenerativ!

o dezvoltare vizionară a tehnologiei (evident debarasată de capitalism sau de mecanica totalitară) poate rezolva toate problemele fără să atenteze – dimpotrivă! – nici la libertatea ca principiu, nici la libertăți ca practică! toate problemele afară de una – aceea a dezvoltării spirituale a omului! căci tehnologia nu poate rezolva spiritul!

în fond, în cele mai multe cazuri, “nebunia” e o abatere de la ideea fixă admisă ca normă! de pildă, să refuzi orice credit ideii fixe a unora privind fecundarea unei presupuse fecioare de către un personaj imaginar numit “Dumnezeu” (mai mult un titlu decît un nume!) – ar accepta oare evreii ideea că o anume Miriam ar fi fost fecundată de YHWH ? restul paradoxurilor, incest, autofecundare – masturbare magică? – autoincest homosexual (fiul în care tatăl își găsește plăcerea sau cam așa ceva), incest heterosexual *a priori* al fiului cu mama etc., nu merită comentariul!

nebunia ca și erezia sau după unii opoziția politică nu reprezintă deci altceva decât încălcarea sau cel puțin contestarea ideii fixe la putere! o atitudine anti-idiosincronică!

e o destul de comică contradicție între ideea fixă eventual la putere și celebra propoziție conform căreia știm că nu știm nimic!

iluzia poate să imite absolut orice – indefinită, poate da impresia infinitului, poate realiza chiar un fel de neant-manechin, dar rămîne iluzie! pentru a înceta să mai fie iluzie, iluzia ar trebui să se auto-suprime dar tocmai asta îi e imposibil iluziei! după cum iluzia se “rușinează” să se manifeste fățiș ca iluzie!

poate că cele mai profunde idei sînt niște fisuri interpretate!

indiferentul nu e între agreabil și dezagreabil ci deasupra lor!

caracterul exemplar al geniului apropie geniul de mit!

totuși trebuie să interpretăm geniul ca spiritul pur ori mai degrabă ca o valoare interactivă dintre spirit și individul purtător – de altfel se poate manifesta spiritul prin sine însuși (acesta e un mister care îi aparține!)

poate să pară curios ca sufletul nostru pur să fie neantul dar asta-i situația!

este oare curiozitatea o valoare semi-cognitivă temporală ?

cauza și efectul pot fi simple protecții subiective ale succesiunii – dar succesiunea însăși este cu siguranță o iluzie a finitudinii!

compasiunea e trăire imaginară – un sentiment fantasmatic!

money mania!

poate prima reprezentare a unei sirene ca femeie cu coadă de pește apare ca exemplu estetic negativ la Horațiu (*Arta poetică*) – sirenele mitologiei grecești erau păsări!

primele creștine sînt tîrfele!

tocmai extrema complicitate a tuturor actanților lumii permite o eliberare în bloc sau o eliberare monolitică!

timpul intuitiv dar non-cognitiv se continuă fără să se identifice cu dinamica pur cognitivă a neantului! ceea ce înseamnă că principiul cosmogonic e cu necesitate entropic!

negația deci determinația meontologică devine ontogonică și prin urmare cosmogonică!

toate punctele spațiului își corespund – or, dacă toate punctele spațiului (neanturile lui constitutive) corespund între ele, plierea sau deplierea spațiului – ca și plierea sau deplierea dimensională – nu fac altceva decât să exprime această corespondență!

pe de altă parte, plierea sau deplierea tehnologică a spațiului e doar o palidă aplicație a plierii pre-cosmice și pre-cosmogonice originare, anterioare poate chiar a ceea ce numim big-bang!

originea e reveria germinativă a tuturor paradoxurilor – de care sîntem legați prin nostalgia anamnezică!

plierea, pandantul a ce numim “big-crunch”, în același sens, “atomii discreți” sînt doar un paradox geometric, spațiul tridimensional etc. fiind doar avisul neantului zero dimensional!

or, cîte paradoxuri geometrice poate agrega neantul și ce consistență pot avea diferențele interdimensionale!

putem numi acest paradox dimensional al neantului, ce face ca orice număr de dimensiuni să fie simultan dar non-concomitent egal cu zero, *paradoxul meontologic!*

în fond, toate problemele fizicii se rezumă la un cuvînt foarte simplu: *prejudecăți!* sau, eventual, *post-judecăți* ceea ce e cam același lucru, cîtă vreme le prezentăm ca pe niște finitudini cvasi-apodictice!

cu cît mai absurd, cu atît mai aproape de realitate! credo quia absurdum!

evreii “popor deicid”? de ce? pentru că au refuzat să recunoască altceva decât o ficțiune într-o pretenție? dimpotrivă, bravii creștini, mai ales cei non-iudaici, sînt bizari pentru că s-au grăbit să recunoască o ficțiune care nu-i privea ca adevăr al unei pretenții care nu-i privea mai mult! în ultimă instanță, putem spune că au făcut act de indiscreție! și ca o culme, au colorat cu reprezentări mitologice greco-latine eidologia biblică, la drept vorbind deja impregnată de reprezentări egiptene, caldeene, asiro-babiloniene și mai ales persane (obsesia messianică, de exemplu!) și poate, de ce nu, atlante!

dacă timpul se apropie de structura intuiției, spațiul pare mai apropiat de idee – nu încă de *concept* care implică *substanța* (nu “materia”

termen prea echivoc)! într-adevăr, permițînd intuiției să se dezvolte spațiul s-ar zice o *eidetizează*!

reprezentările spațializate ale timpului sînt forme curențe; dimpotrivă, reprezentarea temporalizată a unității spațiale e mult mai dificilă! și totuși, cum observa undeva Eco, e practic imposibil de imaginat o metaforă pur temporală, debarasată de orice element spațial!

predicție: timpul fiind imaginar (cf. $3 + i$), ființele participînd la universuri cu mai mult de 3D experimentează mai mulți i , ceea ce înseamnă că simultan dar non-concomitent vor parcurge mai multe traiectorii temporale, cu mai multe identități nescindate și cu mai multe moduli cognitive – fără ca unitatea acestei conștiințe multiple să se piardă ca atare!

Răvașa era probabil o ființă inteligentă cu 11D!

spațiul razelor de lumină

metodă de cunoscut imposibilul: cînd vrei să știi cum arată o imposibilitate, mai întîi trebuie s-o formulezi și-apoi s-o formulezi cît mai mult, pînă cînd ajungi la un anumit mod de expresie! atunci constăți că formulînd-o și pseudo-exprimînd-o ai ajuns s-o formezi și chiar s-o formatezi oarecum! ceea ce nu înseamnă că pricepi ceva!

abia atunci începe operația interesantă – căci fără să înțelegi trebuie să plonjezi în această incognoscibilitate, lansînd mereu ideile cele mai absurde și intuițiile cele mai *saugrenues*! și asta, fără să-ți pese că nu pricepi nimic, dar căutînd ca pe un far tocmai această incomprehensibilitate și tocmai acest absurd!

în fine, cînd absurdul o să fie total și obscuritatea hiper-densă ai să constăți c-ai început să vezi și chiar să înțelegi – deși limbajul acestei înțelegeri n-o să mai fie niciodată cel în care înțelegeai înainte!

pasiunile ca moduri de comunicare interindividuale

femeia care te înșală e în mod ciudat legată de tine tocmai prin continuitatea acestei pasiuni a adulterului exact ca un sclav ce nu poate aspira la libertate decît din miezul aservirii lui *a priori*!

peste vîrfuri trece lună

peste vîrfuri este pace

într-un sens, dogmaticii fizicii actuale – stil Lee Smolin – se găsesc în situația unor astronomi care ar încerca să explice heliocentrismul în

cadrul geocentrismului și n-ar accepta heliocentrismul decât ca explicație a paradoxurilor geocentrismului, explicație ce nu trebuie să abolească ci să consolideze teoria! pe scurt: patul lui Procust!

oare putem măsura cu precizie *ceva*? și atunci, în cazul negativei, *există ceva*? există ceva în afara măsurii? există ceva perfect determinat înăuntrul măsurii?

și dac-am deplasa nițel planeta, astfel încât să frînăm “încălzirea planetei” – evident de origine solară?! – doar cu vreo cîteva milioane de kilometri! cum ne-am mai răcori!

natura nu-i un criteriu! dimpotrivă, ceea ce percepem ca natură e de domeniul falsului și, încă și mai grav, *al iluzoriului*!

liberul arbitru servește pentru o singură opțiune liberă și numai una: anume între *viață* și existență! restul depinde de această unică opțiune!

dacă munca neînteruptă este infernul, ba chiar un infern absurd, paradisul nu poate fi decât lenea imperturbabilă – lenea pură și de nimic denigrată – pentru a cărei sublimă realizare trebuie mai multă filosofie decât cuprinsă între cer și pămînt!

a avea o femeie care să-ți poarte numele nu e un pariu riscant – e un pariu pierdut dinainte! e ca și cum Dumnezeu s-ar căsători cu Satana (*mariage pour tous*!) și ar pretinde fidelitate!

dacă “pactul de origine” al multiversurilor e *neantul* nu există limită dimensională care să le restrîngă!

pe de altă parte, în caz de *trigușă* trebuie să distingem tridimensionalitatea banală de o *hyper-tridimensionalitate* capabilă de orice dezvoltare!

“materia” e rezistență la timp! altminteri timpul e o topologie liberă!

biologia cuantică! cred că în loc de a opune bucele, corzilor “rectilinii”, am putea vorbi de două stadii ale corzilor – încolăcite și descolăcite, *lovées ou droites*!

utilizarea personală a principiului iluziei: adevărul experienței e iluzie – dar dacă adevărul experienței e iluzie, adevărul e ce spun eu că este adevărul!

nu e oare ciudat că civilizarea împinge specia umană spre suprimare de sine?... căci individuarea atrage o sete de solitudine, indirect thanatică,

ce se opune în chipul cel mai exact gregarității, cu setea ei de multiplicare!

există o diferență esențială între vechiul matriarhat și feminismul modern: căci nimic nu indică în vechiul matriarhat vreo tendință avortolatră, pe cînd feminismul modern – această gnoză fără cunoaștere! – detestă maternitatea și tinde spre un fel de euthanasie colectivă!

la ce bun mai pedepsim asasinatul dacă facem apologia avortului?!

cum arată deja Cusanus, conceptul de infinit se raportează nu la elemente omogene ci heterogene – ceea ce *poate implica* nu un infinit dimensional omogen ci un infinit dimensional heterogen cu *n* dimensiuni – nu un infinit doar cantitativ ci un infinit mai ales calitativ! coincidența opuselor e poate mai ales o coincidență a diversului, identic la infinit!

cît despre neant, dinamica lui cognitivă pare să funcționeze pe baza unor asimptote infinite origo-supresive!

evident, asimptotele cognitive ce articulează structural neantul prin emergența lor supresivă sînt meontologice!

de fapt, cu teoria corzilor ne găsim dincolo de spațiu sau timp – dincolo de cauzalitate, într-o zonă metafizică mărturisind identitatea pură!

corzile țes spiritului o stranie oglindă!

tordez le cou à l'expérience!

conștiința pură e solitudine

ominous is poetic I am the Duke of Glominous! Duke Ellington $\equiv$ the Duke of Wellington!

mîna umană e tot mai puțin un simplu organ al prehensiunii și tot mai mult o prelungire organică a privirii, agentul ei oarecum!

și împreună cu văzul și auzul mîna formează complexul senzorial gînditor, căci gîndim prin mîna aproape tot atît cît prin minte și vedem cu ea aproape tot atît cît cu ochiul, uneori, în beznă, mai bine – orbii văd cu mîna!

natura nu trebuie niciodată admirată ci tratată ca un labirint din care trebuie să ieși sau un nod pe care trebuie să-l desfaci! veritabilul nod gordian!

și pentru că veni vorba de natură, recunoaște *prakṛti* Palestina!!! dar Yahweh??? dacă nu, mă tem că va trebui să renunțe la scumpa lui lume și cumva la el însuși!!!

comparînd omul cu cimpan-zeul putem spune că tendința spre rău depinde de gregaritate – singura ce declanșează relații de putere, deci agresivitatea – iar tendința spre bine de izolare! omul bun e singur!

timpul mă deconcentrează – pretenția la libertatea absolută nu e altceva decît setea de putere ce permite animalului uman să folosească pentru scopurile lui toxice toate instrumentele civilizației și în fond *civilizația însăși* ca organizare a puterii! căci poți domina prin veleitatea libertății mai bine decît prin teroare!

libertatea veritabilă e simplă și neinstrumentabilă

Kant – primul evoluționist (v. p. 1139 remarcă!!!)

Kant și extraterestrii!!!

evident, ideea unui adevăr absolut în fizică e o absurditate! chiar și ideea unei vocații în fizică e neverosimilă!

în fizică nu există – nu pot exista! – numere întregi! atunci, teorii absolute univoce... fizica e o convenție ce se aplică unei iluzii!

orice calcul e imanent deci convențional!

transcendența este incalculabilă!

digestia are ceva analitic – aproape intelectual!

pentru ca două dimensiuni să rămînă paralele, adică să nu se întâlnească niciodată, trebuie ca între cele două dimensiuni considerate, oricare ar fi ele, să existe o radicală diferență calitativă: *paralelismul e un dualism!*

în aceste condiții, paralelele nu se întâlnesc niciodată – nici măcar la infinit! dar pot cumva interacționa! interacțiunea opuselor!

exemple: inteligibilul ca atare și sensibilul ca atare, spiritul și natura etc.!

nedreptatea fundamentală pe care e construit destinul meu – destinul geniului! – *mă îmboldește spre spirit!*

excluzîndu-mă, destinul mă îmbrîncește spre spirit – mă îmbrîncește pentru că nu poate să mă distrugă pe mine, cel mîngîiat de neant! în fond, mă îmbrîncește spre sine însumi!

între în oceanul de spirit – navighez cu barca mea de spirit *în el!* El – și totuși mă mai recunosc încă deși pierdut în fărîme – dizolvare e numele meu!

încearcă mereu să-ți deschizi deschiderea!

numai cel ce depășește toate limitele și străbate toate nopțile poate spune că le cunoaște!

incandescentă de solitudine e camera roșie

himerele nebuniei ne iluminează arta

realul inversat e adevărul!

aventurile intrinseci ale limbajului – unde temeritatea absurdă a intuiției conduce intelectul – tind spre exprimarea inexprimabilului într-un act decisiv al cunoașterii!

prin mine, limba română se smulge din strânsoarea meschinei și lamentabilei României stabilimentoase (un veritabil bordel în faza actuală a cazinoului!) pentru a se preschimba în pură revoluție a Spiritului!

sisif șișmanian nu împinge pietre ci jonglează cu toate obstacolele! el, regele poienii de aur uitat!

tot ce e spiritual se rupe definitiv de temporal și-l lasă să cadă ca pe-un banal excrement!

religia introduce o excepție în finitudine – ce o echivalează cu infinitul iar, prin mistică, chiar cu absolutul!

excepție ce nu eliberează structural finitudinile de propria lor condiție ci doar le face să și-o accepte printr-un fel de emulație constrângătoare!

la finitude n'existe pas – c'est juste une illusion de notre mental!

termenul de “empiric” poate implica falsitatea totală a sferei experienței, fie un fel de sinonimie cu vagul cuvînt “aproximativ”

altfel spus, cunoașterea științifică nu poate reprezenta și nu reprezintă o certitudine cu pretenție de absolut ci doar o dimensiune cognitivă structural condamnată și funcțional deocamdată-suficientă!

în ce privește parafizica, ce nu se mai integrează fizicii propriu-zise, ar trebui cred admis că în planul ei validitatea teoretică a modelului echivalează cu ceea ce în fizică e demonstrat prin experiență!

trebuie admise prin urmare în parafizică valori parafinite pe care nici o experiență concretă nu le poate produce – cel mult experiențele imaginarului!

letala lunii înveșmîntată în spațiile-i imense

binele etic e negativ (idem comandamentele: “să nu...”), ceea ce înseamnă că sfera eticului este răul – singurul element pozitiv al moralei – și că veritabila opoziție nu e între rău și fantoma lui negativă ci între răul pozitiv și frumosul pozitiv, deci între etic și estetic!

memoria sintagmatică trădează unitatea noastră onirică cu segmentele de vis pe care le-am topit în urmă fără să ne fi trezit!

și dacă am inventa fizica teocratică – scandal!

ambitiosul critic s-a obstinat...

există cu siguranță o dimensiune a științei care se sustrage complet “manualizării” și deci experienței, după cum există dimensiuni ale cunoașterii cărora nici o formă de știință uman conceptibilă nu le poate răspunde! pe scurt, o știință de dincolo de știință! meta-știință!

știința de dincolo de știință e o știință de dincolo de tehnologie – orice tehnologie! nu doar parafizica ci direct metafizica! dar ce e cunoașterea de dincolo de știința pură? desigur, mistica!

știință (tehnologie) – metafizică (parafizică) – mistică!

miracolul și puterea – scalvii asimilați – luxura devastării...

straniile trîmbițe – mai fine decît filamentele nervoase ale vînturilor – decît transparențele monoschizofrene ale transcendențelor – pelerinii mistici cu pelerinele lor evanescente

... et personne au seuil avec seul – et personne au sœil avec l'œil...

blestemul colectiv e ieșirea din mit și intrarea în absurd și istorie

toamna scutură copacii de clipe – precum orologiile singuratice cînd devastate de frunze / cu singurătatea devastînd orologiile de frunze

lacrimi de sălcii se-adună-n țărmurile joase – de dedesubtul obrajilor mării

stranii vîrtejuri steloase – și nebuloasele coroanelor cosmice – ale copacilor nopții ascunși în imens

dacă orice interacțiune psiho-măyică e cumva productivă – interacțiunea agravată prin crimă, sinucidere etc. dintre individ și iluzie creează destin

genocid cultural – spiritual

“identitatea” unei națiuni imperialiste se constituie din devastarea identității celorlalți dar mai ales prin devastarea propriei identități spirituale resimțite ca un obstacol! în toate cazurile, genocid cultural, pregătind sau substituindu-se genocidului fizic! așa cum exterminarea umanului pregătește sau se substituie exterminării oamenilor!

structura constituțiilor naționale și supra-naționale trebuie să se modeleze pe izvodul împlinirii individuale și nu invers, conform metodei obișnuite!

individul e arhetipul oricărei forme de colectivitate – individul ca libertate împlinită – ca prag suprem al individuării ce se realizează prin cunoaștere de sine!

așa-zisa necesitate însăși, cu tulburea ei indefinire, nu capătă un început de sens decât qua libertate înțeleasă!

ce poate *să facă* un pneumatic?... nimic! nimic alt decât să dea din umeri și să meargă liniștit mai departe

asistăm oare la o criză a autorității la scara întregii planete? și ce se întâmplă atunci când vidul autorității se umple de vidul descreierat al puterii? banalitatea răului!

de-legitimarea autorității în Rusia și în toate țările ex-comuniste

densitatea cognitivă a iluziei (*māyā*) în raport cu finitudinea noastră este inconceptibilă – și totuși ea rămîne iluzie!

pneumaticii sînt condamnați de mediocritatea carcerală ambientală la o existență penitenciară cu recreații programate în absurdul închisorii – ce-i drept temnicerele trișează uneori, dar asta numai pentru a întreține iluzia!

ce e cu adevărat patologic în femei sau în efeminați nu e ipocrizia ca atare, ci obstinația ipocriziei – altfel spus obstinația rușinii!

le désir est indissociable du polyèdre de la prédation

moralității penitenciarelor nu-i poate răspunde decât virtutea vespasienelor!

unicul lunatic

în fond, cercul e un unghi de 360°

infinitul unei dimensiuni e forma dimensiunii superioare

existența gravitației e prin definiție simbolul finitudinii universului – un univers infinit ar fi o expansiune pură deci deconstructiv

poate că universul este *atras!* sau tinde spre-o formă pe care n-a atins-o încă – artificii!

posibilitatea chiar a formelor finite în spațiu indică finitudinea universului – în infinit n-ar putea exista stele, constelații sau galaxii! deci nici lumină!

interacțiunea și cauzalitatea – formal cauzalitatea e o interacțiune ierarhică, ierarhie prezentată în genere cronologic!

subiacențele sînt niște paraziți transcendențiali dotați cu ceea ce am putea numi o competență informativă, evident cu *memorie*, memorie ce le favorizează funcția subversiv mimetică și cu o aptitudine proiectivă – miraj! în plus, subiacența e dotată cu o cvasi-inteligență analogic-combinatorie bazată pe memorie și care-i dirijează mimetismul!

în fond, subiacența e dimensiunea cea mai profundă a inconștientului! această “frontieră” pe care ar fi reprezentată lumea *nu-i de fapt o coardă?!*

evident, subiacențele pot fi reprezentate qua corzi!

de fapt, și asta explică declinul inevitabil, politica imperialistă a unei țări, departe de a exprima un plus de vitalitate, e consecința unei inertializări a competențelor ce întoarce întreaga structură spre forma cea mai simplă de activitate: cea bazată pe agresivitatea colectivă!

masa critică a imperiului odată atinsă și cît de puțin depășită, inerția intrinsecă a structurii devine evidentă, atrăgînd degenerarea cu cît mai lentă cu atît mai profundă! e poate ce se întîmplă acum cu imperiul rus dar, nu mi se pare exclus, și cu cel american! să asistăm oare la o criză generală a formulei imperiale?

există totuși *finitul inconceptibil...*

Isus și Faust!

cercul lobacevskian cu o infinitate de circumferințe – sfera 4D ce se îmbrățișează cu infinitul!

cvadridimensionalitatea șterge diferența dintre real și imaginar, dintre subiect și obiect!

în fiecare dimensiune, dimensiunea superioară este subiacentă (sau supraiacentă!) – de fapt putem vorbi de coprezența subiacentă a tuturor dimensiunilor – de simultaneitatea lor non-concomitentă!

găurile negre sînt veritabilele corpuri cvadridimensionale pe care, însă, nu le putem percepe în adevărul lor!

într-un sens, dimensiunile nu sînt decît diversele îmbrățișări ale finitului cu infinitul și chiar ale infinitului cu infinitul, mai interesant, ale infinitului cu *infinitul*!

tridimensional nu e spațiul ci mentalul nostru!

și dacă pasajul interdimensional nu se realizează printr-o generare ci printr-o scufundare – punctul se scufundă în linie, linia se scufundă în suprafață, suprafața în corp și ***corpul în gaura neagră!***?

cvadridimensionalitatea e deci zona de autoscufundare a unui corp tridimensional – idee perfect verificabilă cu gaura neagră!

toate figurile geometrice nu sînt decît scufundări în sine ale dimensiunilor inferioare – inferioare și totuși superioare de vreme ce le cuprind!

e totuși straniu că relativitatea e întemeiată pe o constantă

în fond, prezentul e conștiința – sau, cel puțin conștientul – și timpul n-are sens fără imaginarul subiectiv

real + imaginar = iluzoriu

timpul e neantul dintre două viduri sau dintre două forme de negativ: negativul imaginar (viitorul) și negativul real (trecutul) sau încă dintre nebulos și obscur!

trecem de la o lume a iluziei la o lume-fantomă!

“extraterestrii” sînt un fel de fantome cosmice, în fond mediocre – ce reprezintă în plan cognitiv o fundătură!

eventuala lor influență nu e decît un export de ratare!

dacă, eventual, cunoașterea ți se prezintă mai întîi sub forma puterii, folosește această putere exclusiv pentru cunoaștere – căci puterea ți se prezintă astfel numai din cauza insuficienței tale!

“dimensiunea superioară” e o cădere în sine – ca și lumile!

dacă “dimensiunile superioare” sînt zone de cădere, atunci poate linia e cuprinsă în punct etc.

în fond, neantul e zona de cădere generativă a tuturor dimensiunilor!

straniu urcăm prin munții onirici cu telefericele verdelui – purtați de etajele tărîmului ce ne povestește cu drumul

și dacă elementele mecanice din vise se substituie aptitudinilor “supranaturale” ale sufletului!

într-un sens, baza magiei (ca și a psihopatologiei) stă în propoziția nesaturată “eu sînt...”

altfel spus, magia constă în completarea unei carențe identitare, carență identitară a cărei structură se dovedește determinantă!

ce bizar aduc extraterestrii cu niște furnici cosmice – în orice caz, au ceva entomomorf!

stelele însele sînt locuibile? și de ce fel de ființe?

viața cognitivă

dacă D-zeu e absolutul incognoscibil, cum putem fi după chipul și asemănarea lui!

cine poate concepe inexistența neantului – neantul însuși e o alegorie a neantului! și cine-i poate concepe existența – ființa pură!

orice act cognitiv provoacă în apele înconștientului cercuri onirice!

cu cît crezi că știi, pe-atît undele onirice te fac să ignori!

prin contemplație animalul se destinde în om – instinctul se destinde-n destin!

omul s-a dezvoltat nu ca specie – nu există o veritabilă specie subiacentă ce s-ar fi hominizat masiv prin simplă evoluție – ci ca o eflorescență de “secte” constituite în jurul cîte unui geniu contemplativ! iată de ce omul nu poate degenera în specia de origine!

astfel bipedia, astfel întreaga “evoluție” – mai degrabă o contra-evoluție bazată pe dezadaptare deliberată – tot astfel situația actuală a omului ce nu se poate menține în umanitate și eventual urca scara umanității decît printr-o permanentă contra-evoluție animală! scara contemplației și renunțării!

din acest pdv Statul, organul predilect al mediocrilor, e un vector extrem de nociv!

Statul e animalul organizat!

singura veritabilă artă a educației e arta însingurării – arta de a exista cu desăvârșire singur! căci celălalt e totdeauna limita libertății mele și prin urmare limita moralității mele!

stoicismul nu constă doar în capacitatea de a îndura suferința ci și în dezvoltarea unei *abilități* în a îndura suferința!

creația e o formă de autoeducație

un popor ce nu poate să iasă de sub cupa unor regimuri sau mai rău a unei psihoze totalitare e un popor bolnav sau îmbolnăvit cu de-a sila

“pedagogia conștientizantă” tip Soljenițin privează un popor, odată cu responsabilitatea, de libertate, făcînd din el un popor etatizat, naționalizat, imperializat, aservit carevasăzică unui imperiu sau pur și simplu unui Stat ce-i fură numele și identitatea mai mult chiar decît în cazul popoarelor cucerite!

de altfel, istoria probează faptul, orice imperiu, prin chiar structura lui compozită, e sortit dezagregării – totale, dacă se opune fenomenului, parțiale, dacă îl însoțește!

în fine, trebuie să distingem imperiile care aduc o idee – ca cel roman sau britanic ori personalizînd, ca cel al lui Alexandru sau Napoleon – de cele care nu aduc niciuna – ca cel mongol, turc și... rus!

imperiul american e încă prea haotic pentru analiză, dacă vreo analiză va mai fi posibilă!

pînă la urmă, ce contează e să strîngi urmele lăsate de unicul om autentic al unei epoci!

dincolo de paranoia “toxică” trebuie să distingem o artă a paranoiei ce reprezintă puntea dintre eul nostalgic și spiritul absolut – încrederea totală în posibilitatea articulării actelor noastre revelatoare la spirit și prin urmare, în sensul depășirii noastre permanente de sine ca *hybris* asumat!

căci omul veritabil nu e o făptură naturală ci o ființă transcendențială!

fără această “artă a paranoiei” nu numai marile creații, indiferent de domeniu, n-ar fi putut fi măcar concepute ca posibile dar omul însuși nu s-ar fi desprins contemplativ de australopitec!

de altfel, trebuie subliniat că veritabila gândire a avut întotdeauna o formidabilă forță explozivă, simplul gând fiind pentru umanoid sau pentru omul primitiv echivalentul unei hiroshime a revelației!

ca probă mărun lui Newton – australopitecul nostru relativ modern, ca să nu mai vorbim de australopiteci și mai recenți ca Einstein, Bohr, Schrödinger sau Heisenberg!

cît despre fructul cunoașterii binelui și răului e ridicul să ne închipuim că îngurgitarea vreunui măr sau a oricărui alt fruct ar fi schimbat ceva în plan cognitiv – provocînd altceva decît, eventual, o bună diaree! – sau că Dumnezeu ar fi putut vedea în vreun fruct, oricare ar fi fost el, sursa vreunui mecanism cognitiv rival!

adevărul e, deci, că veritabilul fruct al cunoașterii e *interdicția* însăși, cu pandantul ei inevitabil, *transgresiunea*! fie că acest “fruct” e actul sexual ori orice altceva!

fiecare specie inteligentă își fabrică specia înlocuitoare – iată veritabilul sens al eternei reîntoarceri a identicului prin mereu altul!

de altfel, e absurd să căutăm un alt pom al vieții dacă “fructul” cunoașterii era realmente actul sexual! bineînțeles, cu excepția unei interpretări mistice a chestiunii (*yoga*)!

privit mai tehnic, mitul edenic e un mit theodiceic, menit, după obicei, să descarce divinitatea de orice răspundere! de asociat cu mitul babelic și cu iov!

curioasă și interesantă e tușa “protognostică” din aceste mituri: dumnezeu *se teme* de om ca și cum acesta ar putea să-l “răstoarne”!

un demiurg nu atît rău cît anxios și stupid!

e suficient s-o accepți pentru ca toată cunoașterea refulată pînă la tine să fișnească *prin* tine!

lumile sînt variabilele finitudinii în opoziția ei interactivă cu spiritul!

pe măsură ce finitudinea se dizolvă lumile se spiritualizează și opoziția se resoarbe treptat!

simplificînd, fizica actuală – de fapt, parafizica – e confruntată cu absolut același tip de probleme ca și metafizica! (pînă la un punct, parafizica se suprapune cu teoria obiectului meinongiană ale cărei pretenții însă par meta-metafizice!)

pentru a atinge o veritabilă metafizică și un model cognitiv eficace trebuie plecat de la o inversare sistematică a tuturor conceptelor ontologiei și în special a noțiunilor empiric deduse!

metafizica e ontologie inversată! (sau meontologie)

principiul cunoașterii – oricum l-am numi (rațiune, intelect) – conține în sine și pentru sine formele pure pe care avem datoria de a le elibera – forme pure ce n-au nimic în comun cu “experiența”!

iată de ce demersul metafizic trebuie să fie exclusiv negativ!

negația trebuie astfel să devină generatoare de forme meontologice într-un proces în care anihilarea cognitivă devine principiul unei creații pure întru neant!

ieșirea filosofică nu poate fi în deschisul lumii ci doar în deschisul neantului – ca dor împlinit de neant! poiana cunoașterii e poiana neantului! *ieșirea în deschis e mai cu seamă o intrare în cuprins!*

faptul că iluzia (*māyā*) se prezintă ca stratificată nu face din vreun strat oarecare, fie el cel mai profund, o formă de adevăr!

căci cel mai profund strat al iluziei e la drept vorbind *mai iluzoriu* decât cel mai superficial!

veritabilul teren al intuițiilor pure *a priori* nu e obiectul – acest miraj – ci subiectul însuși, unde această cunoaștere *a priori* este *înfășurată!*

cînd te uiți în obiect, obiectul se uită în tine! cînd te uiți în obstacol, obstacolul se uită în tine!

și numai traversînd această dublă privire poți realmente cunoaște (în sine și pentru sine)

există indivizi incomozi care sînt neant prin ei înșiși, adică sînt doar spiritul pe care-l poartă!

un astfel de ins se simte înconjurat numai de umbre! el nu poate fi, din păcate, decât o fortăreață de dezgust!

cîte salamandre n-au fost preschimbate de abominabila lume în simple șopîrle – șopîrle politice sau eventual, și mai rău, șopîrle afaceriste!

lucrul în sine – dacă trebuie căutat în subiect, și nu în obiectul însuși – nu poate fi decât *intuiția* – *intuiția numenală* la care putem avea totuși acces!

debarasată de cadrajul spațio-temporal, intuiția nu poate fi decât numenală – intuiție a identității pure!

plecînd de la perspectiva kantiană spațiul și timpul nu pot fi anvizajate intuitiv decât ca prelungiri și proiecții ale identității noastre – altfel spus, posibilitatea cunoașterii noastre (nu exclusiv a autocunoașterii) ca identici și deci ca diferiți! iată temeiul finitudinii noastre, a identității noastre peratologic determinate!

finitudinea e parazitul universal!

la baza spațiului și timpului nu se găsește decât desfășurarea noastră identitară ca proces cognitiv!

determinarea spațio-temporală a lucrurilor e secundară! chiar dacă acum ni se pare primordială!

dacă spațiul și timpul sînt doar extensii intuitive ale identității, același trebuie să fie și cazul materiei, ceea ce plasează identitatea în miezul unei determinări pur negative!

forma intuiției interne – timpul!

e oare ceva mai obscur în intuiția-timp decât în intuiția-spațiu – mai mult cadru al reprezentării?!

timpul e o intuiție fără reprezentare, precum subiacența însăși!

transformînd totalitatea diversului în părți totul se afirmă ca *formă* – mai exact, ca *formă absolută*; totul e forma absolută *a posteriori a priori* – unul e forma absolută *a priori*!

sau: totul e suprasinteza *a priori* – unul supra analiza *a priori* ce nu-și adaugă decât definiția! maxima interactivă!

în fond spațiu-timpul-materia asigură manifestarea identicului ca multiplu aberant și contradictoriu – deci ca *haos*!

haosul – posibilul și imposibilul indistincte aruncate în lipsa de sens! numai în haos finitudinea, chiar apărînd, nu se poate constitui!

am putea poate distinge logica descriptivă și logica arhetipală

rațiunea dizolvă-n cunoaștere informațiile iluzorii ale simțurilor

schemele reprezentării nu sunt forme de cunoaștere valide ci doar simbolizează aptitudinea noastră cognitivă – singura prin care, cunoscînd, ne confirmăm prezența!

spațiu-timpul prin baza lui intuitivă reprezintă cel mai accesibil tip de model cognitiv!

însă cunoașterea ce se exercită în interiorul unor modele, nu e neapărat direct reductibilă la simțuri, ci reprezintă proiecțiile unui sensorium intelectual pur!

o cunoaștere ce nu poate depăși modelul spațio-temporal nu se poate pretinde cunoaștere pură!

regulile sînt formulate exclusiv pentru a putea fi depășite – sînt orizontul lui dincolo! transgresiunea e soarta generală a limitelor!

ceea ce conține condițiile generale ale posibilității experienței conține cu necesitate și condițiile depășirii ei, altfel implicația de generalitate ar fi imposibilă!

cunoașterea sintetică *a priori* depășește în chip necesar domeniul experienței la care se poate raporta!

cunoașterea sintetică *a priori* este cunoașterea transcendentă!

din acest dublu statut al cunoașterii, pentru care generalitatea e suprafață a posibilului și transgresiune, rezultă unele paradoxuri și o anume ambivalență structurală a cognitivului! căci orice formă de cunoaștere este un Janus!

simultaneitatea pe de o parte, non-concomitența, pe de alta, definitorii pentru dinamica cognitivă a neantului, sînt, prima, temeiul schematizării în spațiu, a doua, în timp – ceea ce exclude considerarea spațiului și timpului ca forme ale sensibilității, deși rămîn intuiții *a priori*!

după vîrsta de fier, vîrsta deșeurilor!

adevărul simplu este că principiul cunoașterii și principiul realului sînt contradictorii! cunoașterea nu poate fi, în ultimă instanță, decît cunoaștere de sine!

realul nu durează decît cît timp durează întîmplarea, adică întîlnirea cu altul, acest altul rămînînd tot atît de incognoscibil ca și agentul și actul întîlnirii! căci în fond în real acționezi fără să cunoști!

cunoaștere și act – iată binomul – însă unul din ele îl exclude pe celălalt!

deci nu *terțul* ci *secundul* exclus!

putem însă oare vorbi, dintr-o perspectivă meontologică pură, de *primul exclus*?!

dacă am concepe un corp exclusiv în spațiu – un corp din care temporalul ar fi exclus – am mai putea vorbi de divizibilitatea lui, știind că divizibilitatea implică alteritatea?

și dacă l-am concepe exclusiv în timp, un corp din care spațialul ar fi exclus, am mai putea concepe acest corp ca identic cu sine?

dar dacă ambele ar fi cumva extrase? ce s-ar întâmpla cu un lucru privat atât de spațialitate, ca formă intuitivă pură a identității, cât și de temporalitate, ca formă intuitivă pură a alterității?

comunismul – deficiență a mijloacelor față de gigantismul proiectelor – și capitalismul – un exces al mijloacelor față de meschinăria filistină a proiectelor – antrenează un dublu fenomen de tip patul lui procest! în primul caz, dezmembrarea pacientului, în al doilea, amputarea lui – ambele antrenând ineluctabil decesul!

transportați aisbergurile – decupate cu laserul – în deșerturi, imbecililor! omogenizați clima, recuperați pământul! descoperiți Atlantida din care o mare parte se ascunde în Groenlanda!

spațialul e o formă preintuitivă de circumscriere pură a unei non-identități, non-altere prin absența suplimentară a temporalului – non-identitate pe care nici un număr definit de dimensiuni n-o poate circumscrie! pe scurt, numai neantul poate satisface condițiilor de non-identitate și non-alteritate ale lucrului pur!

putem oare vorbi de o dimensiune preintuitivă care ar fi simultan deși non-concomitent, preinfinitivă? există o preintuiție anterioară infinitului sau un preinfinit anterior intuiției? există în genere un raport între infinit și intuiție?

putem, pe de altă parte, defini lucrul spațial – căci dacă pentru noi timpul e proces, spațiul e obiect – circumscrie, deci dotat cu identitate pură, ca lucrul-în-sine, după cum lucrul dotat prin temporalitate cu alteritate pură poate fi definit ca lucru pentru-sine! ambele ipostaze putînd fi retranscrise ca *sine* și *conștiință*...

dubla anxietate a totalitarismului: vidul (imanența pură), inconceptibilul (transcendența pură)

totalitarismul și problema limitei

buddhismul – eliberarea prin catoptrizare; *sāṃkhya* – eliberarea prin separare

dacă spațiul și timpul sînt intuiții *a priori* înseamnă că putem intui infinitul, de vreme ce spațiul și timpul sînt infinite! mai mult, înseamnă că infinitul însuși este intuiția noastră *a priori*!

religiile sînt paradoxuri logice prezentate ca mistere și-n care absurdul joacă un rol cognitiv primordial – absurdul sau incomprehensibilul!

e imposibil ca spațiul și timpul, fiind intuiții *a priori*, structurile materiale în devenirea lor să fie altceva!

deci cosmosul în totalitatea lui e o intuiție *a priori* și nimic altceva!

toate fenomenele sînt simultaneități non-concomitente! dar simultaneități halucinatorii!

într-un sens rațiunea însăși e principiul empiric al simultaneității non-concomitente, chiar dacă în abisul transcendenței pure aceasta vizează structura însăși a dinamicii cognitive a neantului!

de altfel, succesiunea propriu-zisă ar presupune o “demonizare” a datelor cunoașterii imposibilă în experiență!

ceea ce înseamnă că succesiunea ca atare e spontan imposibilă!

există în percepție un element de fixitate imposibil în cazul unei succesiuni pure – a unei dinamici pure am putea spune de viteză infinită! de altfel, orice dinamică pură e implicit cognitivă – lumea se dizolvă în neant!

“norul pozițional” al relației de incertitudine nu exprimă prin urmare altceva decît condiția generală a percepției ca simultaneitate non-concomitentă furtivă! idem “gîndurile”!

succesiunea pură ce nu e în nici un fel distinctă de simultaneitatea pură – e *mistică!!!*

numitorul comun al spațiului și timpului ca intuiții *a priori* e *infinitul!* *infinitul ca intuiție a priori!*

dar, în acest caz, veritabila intuiție *a priori* nu e spațiul și nici timpul – mai degrabă reprezentări decît intuiții – ci exclusiv și nemijlocit *infinitul!* doar proiectiv determinat ca spațiu, timp, lumi paralele etc.!

or, infinitul e intuiția *a priori* a neantului, vectorul intuitiv al dinamicii lui cognitive – neantul de care noi nu sîntem în profunzime distincți!

ceea ce în spațiu și timp e intuiție *a priori* a infinitului – iată necondiționatul!

infinitul nu poate fi un termen comparativ – ar înceta să mai fie infinit – și prin urmare, dacă se poate proiecta prin concept, nu poate fi în nici un caz un număr! infinitul este o intuiție *a priori* ce poate fi concepută ca transcendentă – *conceptul* infinitului fiind evident *a posteriori* – dar care, precum transcendența însăși, nu există decît în domeniul meontologiei pure!

numai în neant, pe care-l articulează cognitiv la infinit, infinitul se poate infinit desfășura pentru că numai în neant și ca neant se poate infinit suprima!

numai în neant și ca neant se poate realiza paradoxul regenerării infinite infinit supresive și deci infinit cognitive și infinit incognitive! cu alte cuvinte, veritabila eterna reîntoarcere la sine a identicului! autenticul uroboros!

pandantul antic al lui Kant e Dionis Areopagitul – pandantul criticii kantiene e ontologia negativă!

răul se suprimă singur! sau mai precis răul nu se poate suporta pe sine – un paradox structural inevitabil, indisociabil de dinamica cognitivă a neantului – și neputîndu-se suporta se auto-suprimă (sau cum spuneau gnosticii “tenebra nu-și poate suporta răul”)!

or, dacă victoria binelui nu rezultă – *nu poate rezulta* – decît din această auto-suprimare a răului, înseamnă că binele e o categorie negativă, nu pozitivă, cum s-ar putea crede!

a spune că lumea ca fenomen e obiectul unei experiențe posibile e echivalent cu propoziția după care mirajul e obiectul unei experiențe posibile! or, evident, irealul, deși perfect conceptibil, nu poate constitui obiectul unei experiențe, altfel decît cel mult onirice! tot astfel cum nu putem avea o cunoaștere a mirajelor ci cel mult a condițiilor lor de producere, nu există sau, în orice caz, n-ar trebui să existe evaluare a posibilităților obiective de cunoaștere fără o evaluare simultan non-concomitentă a posibilităților subiective de cunoaștere, astfel încît cea dintîi să fie vectorul celei din urmă și invers!

pot exista desigur “miraje legice” – sau “legile” mirajelor (“legile” naturii adică) sînt la rîndul lor niște miraje!

căci limitele realului formează un orizont mereu în mișcare, ce se deplasează odată cu noi!

terțul exclus nu-i logic ci metafizic – numenalul!

teleologia e indisociabilă de o formă sau alta a principiului anthropic!

libertate și conștiință sînt indisociabile – mai mult, indiscernabile!
libertatea *e* conștiința – conștiința *e* libertatea!

orice superlativ e dat ca necesar și imposibil – necesar în plan ontologic, imposibil căci inaccesibil în plan cognitiv!

totuși veritabila necesitate nu poate fi strict ontologică – există întotdeauna ceva relativ în ființă – ci numai *meontologică*!

numai în acest caz gnoseologicul și (me)ontologicul se susțin reciproc!

toate negațiile, departe de a fi simple determinări – ceea ce le-ar converti în valori pozitive – sînt mai degrabă poziții vide aparținînd unei topologii meontologice subordonate unei axiologii bazate pe excludere!

eliminînd futilul și încercuind valoarea pură cu vidul, negația eliberează centrul meontologic al cunoașterii – neantul! ceea ce înșală, atrăgînd abstracția ființei în acest joc, este metaforica substanțialistă aplicată procesului de mai sus!

derivată din absolut, lumea nu poate reprezenta decît o consecință complet anomală!

e o eroare să substitui valorile psihice sau psiho-intelectuale (moralitatea, raționalitatea) spiritualului pur la care, în anumite condiții, putem accede în chip necesar!

căci nu libertatea noastră ca spirituală trebuie atunci să se plieze unei presupuse necesități ce nu reprezintă decît forma filosofică a vulgarei lumi, ci libertatea e prin ea însăși necesară, adică își afirmă irezistibil transcendența asupra oricăror pseudo-valori; dacă există o anume sistemicitate în schematismeale naturii e absurd să decodăm asta în planul unei moralități ca aceea a conștiinței; inconștientul e amoral și, în zonele lui superficiale, imoral!

pe de altă parte moralitatea reprezintă o condiție circumscrisă a conștiinței, nu forma gnoseologic deplină a conștiinței absolut libere!

problema lucrului în sine stă în noțiunea de “lucru” ce nu poate converge în nici un fel cu conceptul sinelui!

căci pe de o parte, lucrul nu e nici măcar un fenomen, ca atare neavînd nici o legătură cu procesul cogniției – ar fi desigur mai adecvat să vorbim de esența în sine a fenomenului – ci un simplu termen utilitar, vizînd procesul primar, deci artizanal, al fabricației! ca și raportul utilitar direct dintre ins și ce-i este eventual la îndemînă!

spre deosebire de obiect, care comportă totuși un mult mai mare grad de generalitate noțională!

pe de altă parte, conceptul sinelui pune rezolvarea unei dihotomii cognitive, deci a unei interacțiuni de tip subiect / obiect sau fenomen / esență ce implică depășirea ambilor parteneri cognitivi: cunoscătorul și de-cunoscutul!

altfel spus, sinele vizează nu doar transcenderea unui fenomen ci a unui proces de cunoaștere empiric bazat pe opoziție!

se instituie astfel, cunoașterea în sine, cunoaștere ce transcende dihotomia empirismului! reprezentare aproape dualistă ce încapsulează cea mai futilă revoltă!

de fapt, kantianismul pare să se bazeze pe o incompatibilitate dintre două perspective, anume dintre perspectiva empiristă bazată pe dihotomie și perspectiva transcendentalistă bazată pe depășire, ca atare străină acestei dihotomii!

transcendența e termenul unui dualism față de care nu poate reprezenta decît un termen neutru – totalmente sustras deși indispensabil!

unificîndu-le, Kant creează o imposibilitate cognitivă care nu aparține ca atare cunoașterii ci falsei perspective sau mai exact dublei perspective, cu incompatibilitatea ei aparent inconstientă cu tot!

de aici, imposibilitatea cunoașterii numenale și tot acest tantalism kantian!

pe scurt, departe de a fi liberi sîntem pedepsiți de zei (asemeni lui Tantal) – și atunci cum mai poate biet damnatul privat de libertate să mai fie o ființă morală!

ca deținuți în penitenciar sau în infern ne supunem de frică unor reguli impuse – ceea ce nu face în nici un fel din noi niște ființe morale!

privați de libertatea cunoașterii sîntem privați de libertate pur și simplu și, ca atare, *privați de bine!* asemeni răului din sfera căruia nu putem evada!

în aceste condiții, Kant nu mai e, vai! decât *temnicerul nostru!*

să culegi deschiderea ce ți se oferă ca pe un fruct!

privit din alt unghi, Kant pare să fi încercat să dea un aspect “empiric” ontologiei negative – cu inevitabile incompatibilități!

este *numenul* o intuiție *a priori* – găsindu-se din acest pdv în aceeași situație cu spațiul și timpul? este spațiu-timpul o proiecție numenală a identității? am putea atunci vorbi de o intuiție *a priori enstatică!*

sau pentru a continua, ca *ființă simplă* trebuie să considerăm *numenul* qua această ființă pură, indiscernabilă, pentru Hegel, de neant?

e identificabil numenul cu neantul???

tot ce e divizibil e lipsit de identitate și intră ca atare în sfera alterității există două principii indivizibile, deși în chip diferit: monada ca unitate absolută sau identitate pură și dyada, care ca alteritate pură indefinită nu poate fi divizată în vreun fel! căci dyada e principiul absolut al fluidului, în sine insecabil!

meditația mistică permite separarea spiritului de corp fără să treacă prin moarte – deci spiritul poate fi obiect al experienței, cel puțin în anumite condiții!

metafizica lui Kant este de fapt o epistemologie

se poate realiza prin matematic trecerea de la sensibil la suprasensibil – nu, desigur, prin simpla abstracție a numerelor ci printr-un fel de explozie contemplativă a mentalului însuși? altfel spus, poate mistica matematică funcționa ca o variantă negativă a metafizicii?

cunoașterea suprasensibilă, autentic metafizică, dincolo de articulațiile ei logice, ce sînt mai mult niște ratiocinări, e eminentemente intuitivă!

toate tratatele metafizice sînt poeme! și toate poemele autentice sînt tratate de metafizică!

(oarecum Kant): nu există “progres” metafizic ci exclusiv transgresiune metafizică – din abis în avis și invers!

substanța pură nu e în fond altceva decât sinele – ceea ce nu înseamnă că sinele ar forma obiectul unei “suprafizici” ce ar tinde spre metafizică sau s-ar suprapune cu ea! și nici că prin determinările sinelui am putea ajunge cumva la mirajul materiei!

lectorii para-umani ai mirajului – la Avenarius și alții – martorii evanescenți ai paleontologiei (dinozauri și ființe fosile), pentru Berkeley, scufundarea în infimul biotic, pînă-n străfundurile avisale ale subiacențelor de nedectat, în tartarul invizibil al vieții, mereu prezente totuși!

chiar opțiunile lui Călinescu regăsesc biologic și simbolic domeniul chtonic (viermi, melci, parcă proiecțiile funerare poetice ale subiacențelor)

singura experiență metafizică posibilă e intuiția însăși – fie intuiția imediată a cărei structură *a priori* e camuflată, fie revelația, adică intuiția transcendentă ce se poate transforma în percepție transcendentă, structură ce nu poate fi eliberată decît prin meditație! evident dacă lăsăm la o parte “grația”, adică revelația spontană!

conceptele vide nu trebuie considerate ca puncte de plecare ale erorii ci ca forme intelectuale pure ale transcendenței cognitiv indiscernabile de vid!

visăm cu ochii deschiși mirajele vacuumului...

superstiția “experienței” ca criteriu veritativ e lipsită de sens!

melodrama creștină a contaminat în asemenea măsură justiția – cel puțin justiția occidentală, altminteri bazată pe crimă! – încît singura “crimă” contemplată încă cu oroare e *libertatea*!

legislația rațiunii!!!

de fapt, toate aceste frîne și opriri inutile ale dinamicii napoleoniene – inclusiv absurda încoronare! – sînt cele ce l-au învins pe Napoleon!

omul ăsta nu știa să meargă pînă la capăt – putregaiul habsburgic și putregaiul otoman ar fi putut fi distruse pînă la 1801!

Franța republicană neagă poate regi, însă visează împărați! unei Franțe cioraniene nu i-ar mai lipsi decît delirul și populația – chiar și feminismul sau politic corectul francez nu sînt de fapt decît niște provocări pline de așteptare!

sinecdoca spirituală e o sinecdocă tragică fiindcă are nostalgia – anamneza obscură – a formei ei integrale – a absolutului ei!

să fii dincolo de tinerețe și de bătrînețe – dincolo de viață sau de moarte!

semioza sintetică (simbolul) include în *substrat* un mister ce ia locul *semnificatului* și deschide *semnificantul* spre *sens*!

o veritabilă judecată sintetică are ca predicat (cel puțin) o problemă: indiscernabilele sînt identice deși *trebuie* să fie diferite!

ideile platonice sînt exemple perfecte de judecăți sintetice *a priori*! ceea ce probează că veritabilele judecăți sintetice *a priori* sînt dincolo de logică sau limbaj – sînt pure contradicții tautologice! contradicții non-contradictorii nu foarte diferite, într-un sens, de simultaneitățile non-concomitente!

posibilitatea lor nu e langajieră ci pur inteligibilă

judecata sintetică *a priori* transcende limbajul pentru că anticipă realul rezolvîndu-l paradigmatic, nu sintagmatic, precum judecățile analitice!

ar trebui să vedem în concept ceva mai aproape de intuiție decît de reprezentare (ce corespunde mai degrabă cu noțiunea)

căci conceptul e o intuiție dezvoltată, o *revelație* unde eideticul e străfulgerat de intuitiv, iar intuitivul, obscur în sine, are un halou!

maleabilitatea indocilă – bizară specie, mai ales de oameni!

conceptul e o intuiție iluminată – uneori pînă la fulguranța pură a revelației – intuiția e conceptul obscur, bîntuitor, ce încarcă noaptea sufletului cu sensibilitatea lui anxioasă; nu cu adevărat *a priori* sau *a posteriori*, e în intuiția aceasta obscură ceva larvar, parcă-n gestație, parcă în așteptare

styxul ne curge prin vine și poartă-n întinericu-i roșu o neîntreruptă viziune...

sînt singurul om veridic pe care l-am întîlnit

starea de scepticism dogmatic poate fi numită relația de indeterminare sau de incertitudine a rațiunii cu sine!

ura mea față de lume e totală și, ca să zic așa, *insațiabilă*! la drept vorbind nu urăsc atît indivizii, deși mulți dintre ei sînt indefinit detestabili, iar unii, infinit – și cu atît mai puțin “umanitatea” – cît penitenciarul lumii, acest lagăr coșmardesc al mirajelor!

singura consecință posibilă decurgînd din afirmarea libertății și negarea necesității naturii e spiritul absolut liber – desprins de iluziile lumii! iar nu, nu știu ce imobilism al rațiunii!

principiul “probei materiale” pune empiricul la baza adevărului ceea ce e imposibil căci adevărul nu e de natură empirică, ci e sustras de sfera

lui proprie care e de ordin spiritual! e deci un mod de a pune lumea ca ce nu e contra a ce e!

deducția rațională a adevărului, debarasată de echivocul sau imposibilul “probelor”, e deci nu numai preferabilă dar singura acceptabilă, coerența deducției reprezentînd unicul element probator legitim!

trei monstropreședinți principali încă la putere: birocraatul criminal cu etichetă pe frunte, clovnul sîngeros și, oarecum, discipolul lor, cabotinul scelerat ce vrea să fie ceva și nu e nimic!

destinul privește individul qua cuprins și predeterminat de lume – dar omul nu e doar individ și ca atare nu poate fi predeterminat!

marea – himera cu aripi de-oglinzi

isus este primul profet care preconizează tehnica șarlatanescă a “capturii mentale” (“am să fac din voi pescari de oameni”, fiți “înțelepți” ca șerpii și “benigni” ca porumbeii”, luați aparența porumbeilor dar fiți în realitate șerpi – șerpi deghizați în porumbei) – o confesiune?

altfel spus tehnica prinderii în capcană a voinței sufletelor ca formă de prozelitism!

ideea “inconștientului colectiv”, ce menține orizontala psihică și evită verticala, tratează ca sincronie o diacronie îndepărtată, ceea ce plasează “parole” – simultan deși non-concomitent – și în planul “langue”

ascuțișurile uscate ale ierbii zgîrie soarele sălbăticit de-amurg

un torent de lacrimi sclipind de infinite priviri îmi iradiază din ochi

chestiunea aceasta a condiționatului și incondiționatului în planul cauzalității și în cel al substanței mi se pare destul de dificilă – se ascunde aici o axiologie dogmatică...

căci fie condiționatul deci contingentul e fenomen și ca atare nu poate fi substanță – depinzînd eventual de substanță doar, cel mult, ca imaginea de oglindă sau și mai bine, ca fata morgana de deșert (în toate cazurile fenomenul necesitînd un *observer*) – în această situație, fenomenul nu poate avea altă cauză decît mecanismul iluziei, ceea ce înseamnă că jocul fenomenic nu se poate înscrie într-un proiect teleologic, singurul “scop” al relației cu un miraj fiind eliberarea de el ca de o stare maladivă;

fie înconștientul deci necesarul e substanță în sine și pentru sine, deci substrat al unor fenomene de care structural e absolut străin (fenomenul fiind exclusiv o valoare interactivă), și atunci ca înconștient nu poate fi cauzat și nu poate fi nici cauză ci doar ocazie a unei pseudo-structuri absolut străine – și în acest caz se sustrage de asemeni oricărei deveniri deci oricărei teleologii

reală problemă a fenomenului ca și autentică problemă a teleologiei privește doar posibilitatea observatorului în raport cu care un fenomen apare și pentru care o teleologie e de conceput!

paradoxul observatorului ce nu e nici substanță, nici fenomen, deși are un raport determinant – un fel de relație de determinare incertă cu ambele! căci avem într-adevăr în acest caz o relație de determinare care ar fi totuși o relație de incertitudine! pînă la urmă problema sîntem noi!

forma cea mai pură nu poate fi decît neantul în sine și pentru sine – spiritul fiind probabil forma autointeractivă a neantului cu sine – ceea ce înseamnă că toate celelalte aspecte obiectuale nu sînt altceva decît interacțiuni degradate – în această autointeracțiune a neantului cu sine avem poate cheia paradoxului observatorului!

“necesar” e un concept serial anvizajat genetic!

“suprem” e un concept ierarhic deci serial anvizajat axiologic! combinarea celor două axe implică o serie genetică ierarhizată! la limită, un dumnezeu!

cît despre “*realissimum*”, în ciuda formei superlativ seriale – ca mai sus supremul – avem de fapt de-a face cu un fals concept serial ce se rezolvă prin binaritatea real/ireal!

“ierarhia” realității fiind absurdă dacă necesar și suprem nu-și răspund existențial, atunci eventuala ființă necesară supremă nu e indispensabilă seriei eventuale a “lumii”!

pe de altă parte, în urma acestei necesități vide, aceeași nu e supremă a nimic ci exclusiv transcendentă – o transcendență goală incompatibilă cu imanența sau compatibilă doar cu o imanență goală!

în fine, necesitatea nefiind supremă, natura generează natura etc. – verticala e suprimată de devenirea orizontală!

cît despre problemele pe care le-ar pune “*realissimum*” – concept structural fals prin pseudo-axiologia pe care-o implică – acestea riscă să se dovedească și mai labirintice!

de fapt, cred că trebuie stabilită o diferență mai netă între *concept* și *intuiție* în planul spațio-temporalității lor – căci dacă spațiul și timpul sînt forme *a priori* ale sensibilității, totuși, în actul nedesfășurat al intuiției, spațiul și timpul se scurtcircuitează reciproc, formînd un compact fulgurant de esență numenală!

stranie coincidență – iarna inimilor cu strigăte de moloz alb – și toamna crepusculului cu ofilite raze de soare

și pașii șovăind ca niște labirinturi fărîmicioase – șoptindu-și roșul tulbure în drumul oprit

însoțind negrul funerar traversez degete de gheață

ce straniu-i maratonul sângelui prin remușcare și rană – și cum purpuriu înflorește rușinea în locul pielii smulse

în nebuloasa angoasei se formează stelele eurilor

cerc înverzit și adîncă cruce de aur – tărîmul răsuflînd zbor peste cheie
capac de plumb peste țipete sparte – plînsul negru al soarelui
zămislește-un nou styx

sângele își pierde roșul în letal de lună

mlaștină de cuvinte și carne muribundă

îngerul negru-și poartă cangrena în aripi

străbate absurdul albastru soarele negru – din răni, înclinate cresc
turnurile melancolice

răsună prin pythii de toamnă plînsuri de aur – profețiile ectoplasmice
ale morții

umbrele șovăie prin scheletul de cristal al pădurii – spre fructele crude
de noapte și ceață de sânge

cîmpia sălbatică a gurilor fărîmate de lacrimi

singurătate de așteptare roșie – cu un pas înspre negru îmi multiplic prin
paloare fantomele

amurgul ducea în spate abjecte poveri de oglinzi spre piscuri de
blesteme gelatinoase

neeliberați de femeie – această solitudine camuflată – sîntem
marionetele mirajului...

ochii mei sînt niște pești lunari – fără priviri – sau-n care toate privirile
au adormit

n-am luat – nici n-am încercat vreodată să iau – premiul nobel al
niciunui vagin – în afara orificiului legal

cum poate fi iubit un coit...

are sentimente trupul...

trăiesc – creez – fără complicitate sau recompensă

există constatări *a posteriori* ce *devin* principii *a priori*!

în fond, n-am fost niciodată căsătorit – am coabitat însă în numele legii!

entre géôles et gnôles qu'est-ce qui nous reste...

sterilizarea imaginarului e cheia singurătății noastre libere

e straniu că tocmai vidul face semnul recognoscibil

cînd nu găsești în jur vreo recompensă pe care s-o meriți poate că-n fond
asta înseamnă că nu există recompensă care să te merite!

suntem poate contemplați de un nume respirat de propria lui
evanescență

graalul e metasimbioza neantului cu spiritul

spiritul – forma pură – e auto-interacțiunea neantului cu sine!

gîndirea nu elaborează *soluții* ci *modele* sau, pandantul lor, *mituri*

rațiunea furnizează doar un fel de bilanț de etapă

spațiul nu poate fi conceput nici în sine nici pentru sine ca o succesiune
ci, cel mult, se poate vorbi de o simultaneitate non-concomitentă a
spațiului!

extrage observatorul din lume – ce mai rămîne din spațiu, timp sau
“materie”! dar invers? vezi că începi să gîndești!

dimpotrivă conceperea timpului ca simplă succesiune e o banalitate
poate pentru că nu putem imagina timpul în afara unei relații cu eul finit
– altminteri, în condițiile unei infinitudini receptoare ne-am găsi cu
timpul în aceeași situație ca și cu spațiul – într-un raport de
simultaneitate non-concomitentă!

(dacă ești aliat cu un paranoic furios intri în război ca să-l salvezi înainte sau după internarea în ospiciu!? numai într-o lume care nu-nțelege bancul!)

ceea ce înseamnă că eul finit e mai aproape de situația unei conștiințe infinite în raportarea lui la spațiu decât în raportarea lui la timp ce se dovedește un foarte brutal revelator al finitudinii noastre!

spațiul ne dilată și timpul ne contractă – dacă avem o intuiție a infinitului n-o putem avea decât prin spațiu – în schimb putem întrevădea neantul meditănd la timp!

tot ce e concept spațializează – tot ce e percepție segmentează și deci temporalizează!

putem deduce o formă pură a neantului? concepând identitatea în afară de spațiu și timp deducem o identitate ce n-a existat niciodată și nicăieri deși statutul ei de identitate nu este afectat prin asta, oarecum dimpotrivă!

această identitate pură, neaservită condițiilor existenței, poate fi considerată ca forma pură a neantului de vreme ce nu poate fi reprezentată decât într-un cadru meontologic!

există oare vreun text care să exprime gândirea absolut autentică a lui Kant – și nu doar o camuflare coregrafică?...

o cunoaștere subiectivă e desigur o cunoaștere pură căci debarasată de circumstanțele obiectului și raportându-se la spațiu și timp ca pure intuiții nemixate cu reprezentarea, ceea ce înseamnă că o astfel de cunoaștere pură, aproape de neconceput pentru insul concret, ar fi cumva identică cu ceea ce am putea mai mult desemna decât defini qua cunoaștere absolută!

trebuie de altfel să vedem în intuiție o formă embrionară a schizofreniei, un început de dedublare, o fantomă psiho-cognitivă chiar sau psiho-numenală ori, dimpotrivă, în schizofrenie o formă morbidă, aproape letal alterată a intuiției...

totalitarismul entomologic eminescian – “statul” albinelor – deci un fel de împărat prisăcar!

nostalgia originii rezultă poate dintr-o contemplare inversată a iminenței sfârșitului!

există o diferență determinantă între intuiția spațiului și intuiția timpului – căci dacă cea dintâi corespunde unei reprezentări, cea de a doua nu, rămânând o pură intuiție internă înveșmântată, ca să spunem așa, în devenire ce în sine n-are nimic temporal!

timpul ca reprezentare e deci un pur *qui pro quo*!

pe de altă parte, dacă spațiul și timpul sînt intuiții *a priori*, asta înseamnă că totalitatea *a posteriori* a fenomenelor spațio-temporale e iluzorie!

în fond, sursa fenomenică a ceea ce numim “materie” trebuie să corespundă tot unei intuiții *a priori*!

să fie materia un hibrid intuitiv *a priori* în raport cu experiența dar nu în raport cu intuițiile spațiului și timpului din care se proiectează hibridul – altfel spus, poate exista o intuiție *a priori complexă*?

sau, dacă sincronia paradigmatică poate fi concepută ca *a priori* cum poate exista o diacronie *a priori*, inevitabilă totuși dacă pretindem să avem o teleologie ce nu poate fi decît *a priori* (o numim, în genere, mit sau destin)! căci teleologia presupune posibilitatea unei paradigme a diacroniei înseși! dacă diacronia e predictibilă avem o bază *a priori* a profeției vezi sincronia jungiană!

posibilitatea structurală a cunoașterii nu poate fi verificată decît prin posibilitatea ei funcțională – determinantă în acest caz fiind nu *experiența*, inevitabil înșelătoare, *căci nu putem experimenta decît erori*, ci exclusiv coerența modelelor!

evident toate aceste modele ce par și, într-un sens sînt, concurente, nu se exclud ci se completează – formînd un imens *poliedru cognitiv* cu un număr indefinit de fațete-model, poliedru nu neapărat tri- ci mai degrabă poly-dimensional!

foșnetul păsărilor și frunzele zborului

există prăzi care pleacă la vînătoare de predatori – numele acestor ființe stranie e “femei”!

sisifica asimptotă e mitul matematic al condiției umane – cu ascensiunile și căderile ei recurente!

poetul e prin el însuși Graalul și contrariul lui – rătăcitorul rătăcind fără soluție chiar atunci cînd ține cheia enigmei în mînă – și misticul instalat în centrul abisal – avisal al labirintului – stranie cupă – de unde-i convertește culoarele în implacabile raze de lumină!

sinteza este prin definiție *a posteriori* – singură poate fi deci considerată *a priori*, *suprasinteza*!

răul nu constă în simpla favorizare a plăcerii față de maximele morale ce pot fi ca atare represive sau excesiv și arbitrar constrângătoare, căci în cazul acesta răul ar fi pur și simplu instinctul!

ci răul începe cu distorsiunea morală ce stă tocmai în conceptul ce are ca scop legitimarea principiului voluptății asociat cu cel al crimei (simbioza imorală irezistibilă), contra moralei și asta în așa fel încât voluptatea-crimă să decurgă din chiar contracararea moralei pe care-o va avea ca vector!

stranie această voluptate-crimă – *basic instinct* – ce seacă orice lacrimă!

de fapt, după Sade, nu voluptatea întâi ci crima întâi, nu voluptatea ca aliment și incitator al crimei, ci crima provocând și realizând plăcerea!

e ceva ca o rațiune neagră în acest abis!

dacă instinctul se sustrage judecății morale, desfășurarea lui conceptuală e un abis cu haosul în străfund – un aionion de oroare unde se rătăcesc necuvintele! dar pînă unde poate merge acest *basic instinct* primal și abisal...

desigur, sadic vorbind, crima devine vectorul principal al plăcerii și nu instinctul ca atare – deși bogăția de atrocitate a instinctului depășește conceptualizarea cea mai nuanțată!

răul e o hermeneutică a instinctului și nu instinctul pur ce, ca atare, nu poate fi transgresiv ci doar agresiv!

port în mine fantoma a tot ce nu mi s-a întîmplat ca pe o rană a trecutului netrăit și ca pe-un combustibil a tot ce va mai urma!

cum poți respira întunericul în aceste păduri spînzurate

o incandescență străină și infinit familiară își croiește în trupul meu alte vine – alte artere decît cele ale sîngelui, acest styx – își croiește chiar stranii vine noi prin sângele însuși

dacă ființa cea mai necesară nu există atunci nici o ființă nu există! iar dacă ființa cea mai necesară este inexistență – atunci ființa cea mai necesară e neantul – cu tot paradoxul implicit!

orice contradicție între realitate și necesitate definește iluzia – pe de altă parte simpla propoziție a existenței fenomenelor e contradictorie de

vreme ce numai numenele, adică incognoscibilele, sînt autentic reale!
au valoare de adevăr!

identitatea, de îndată ce-și percepe finitudinea, se contractă – generează exterioritate, ce nu e altceva decît identitate alienată! apoi o populează cu alterități adică cu sinele propriu alienat și scindat!

în fine, dedublarea multiplicată e agravată prin inversarea sexuală, adică prin polarizarea sexelor – mecanism de separare nu pasivă ci activă – sciziune proliferantă!

femeia e deci o îndepărtare alienată și alienantă – nu e nimic de recuperat din femeie – nici măcar solitudinea – nici repulsiile – nici dorințele – nici anxietățile ei n-au importanță! ca și înconștientul, femininul în fond indistinct, nu-ți poate fi decît ostil – însă ostil cu viclenie precum tenebra gnostică!

să-ți speli ochii cu întuneric pentru a-ți vindeca orbirea – să ți-i scufunzi în bezna roșie a sîngelui – în bitumul negru al vidului din care te înalți precum o neștiută tăcere – dincolo de rană

insomnia somnului ce-și refuză trezirea e contaminantă, pandemică – insomnia acestui somn mefitic și repulsiv se transmite – albește conștiințele putrefiate ca o lepră

a spune adevărul ca pe o minciună – tipic pentru mizerabilul diabolic – mai ciudat e invers!

foșnetele viselor din straniul arbore al somnului

și șarpele brun despletindu-și întunericul printre scînteierile absurde ale stelelor

a doua venire e o impostură – dacă ceva trebuia să se soluționeze, prima venire era absolut suficientă!

în orice caz, în ce-l privește pe Cristos, a doua venire ar fi trebuit să fie considerată învierea însăși; or, aici a doua, de fapt *a treia venire*, se complică în plus cu Paracletul!

Crist înainte de Crist e Ante-Crist, Crist după Crist e Anti-Crist!

Isus e singurul profet în legătură directă cu diavolul!

toată afacerea putea a temporizare deliberată, tipică imposturii – totul se rezumă în a ne plasa în plasa unei așteptări indefinite – perfect imbecile! singura chestiune care se mai pune e dacă impostura trebuie atribuită exclusiv “venitorului” sau mai degrabă urmașilor lui!

altminteri, am avea un “divin impostor”, un fel de autist oarecum de tip gnostic – nu foarte surprinzător în fond pe fondul a ceea ce am numit cu altă ocazie “ortodoxia lumii”!

neantul se poate manifesta în lume, suprimînd-o brusc, fie și plecînd doar de la un dop! dacă neantul mai are nevoie de un “suport”! am mai spus-o și o repet!

în ce mă privește, n-am mai multe merite decît dopul – dar nici mai puține!

frustrarea e combustibilul actului concentrat prin renunțare!

ura generalizată e energia căreia negația îi dă forma logică iar proiectul concret, structura!

excesul moralizator al religiilor trădează un fond agnostic

de altfel, reformatorii religioși în sens larg, începînd cu Kapila, pentru a trece prin Moise, Zoroastru, Buddha, Mahāvīra, Zalmoxis, Cristos, Mani, Mahomet și Luther (sper că n-am uitat pe niciunul) îmi par toți agnostici! în orice caz niște adversari ai diversului religios!

neantul din afara cupei privește neantul din cupă – și neantul din cupă privește neantul din afara cupei – neantul bea neantul și e băut de neantul care îl bea...

neantul din murire contemplă neantul din nemurire – și neantul din nemurire contemplă neantul din murire

spiritul e cupă și ușă – cheie și limită – e cel ce separă și cel ce unește – cel ce include și cel ce exclude

în-sinele contemplă *pentru-sinele* – și *pentru-sinele* contemplă *în-sinele*

ființa este o categorie modală căci *ești cum ești* iar acest *cum* de vreme ce *este* ființa, nu poate fi aplicat decît *neantului*!

într-un sens, tot ce imaginăm privește structura noastră profundă și nu evenimentele exterioare

păsările ascunse în desigururi reprezintă aspecte ale sufletului ce ni se manifestă – de multe ori însoțite de morți, pentru că ceva de dincolo ne apare – “somnoroase păsărele” (nesuferită poezie!)

iar mașina care fără să fie avion zboară și sparge balcoane de geamuri indică o depășire miraculoasă a limitelor ce nu comportă penalități ci e înconjurată de puterile protectoare

democrația a fost transformată, în chip stupid, în simplă convenție! nu există, prin urmare, un mai feroce dușman al substanței lumii decât forma goală a sistemului ce o dogmatizează și o impune – ca nimic, în fond! conținutul oricărei dogme e propria-i nimicnicie!

or, vidarea politică a democrației de orice realitate recognoscibilă – plasarea formei democratice în sfera palavrei vide și a propagandei cinice, plasează, dimpotrivă, conținutul democratic astfel eliberat în sfera violenței! în sfera violenței politico-sociale, desigur, dar poate și mai mult, în sfera violenței metafizice!

femeia (*prakṛti*), pântecul negru cu sexul ca un centru de beznă; pieptul roșu cu sînii debordînd lăptoși de sîngele crud; și capul alb-fantomă, cu inteligența-i mecanică!

nu trebuie să te lași corupt nici de includerile, nici de excluderile lor! nici de pom, nici de fructul lui!

singurătatea, nu răul, să rămîna țelul tău! singurătatea absolută!

poartă-n veci spada singurătății și nu te lăsa înduioșat de secrețiile femeii!

contemplă implacabil viermii de vremi!

cu cîtă sticlă rece mă contemplă surîsul și cu cît frig îi răspund!

cînd îți simți prea dureros finitudinea înseamnă că nu ți-ai aprofundat destul solitudinea – că te-ai oprit la liziera singurătății tale fără să-i descoperi toate profunzimile! nu trebuie să confunzi singurătatea cu limita!

naivitatea constă în a considera ca un bine prezentul, cît timp mai putem vorbi despre el – și mai ales în a idolatriza josnicul principiu al supraviețuirii!

piară insul – Cezar, de pildă – al cărui pragmatism este înecat în vanitate sau care-și îneacă discernămîntul în propria lui subiectivitate!

lumea eului e un lamentabil eșec – ego-universul a dat faliment și toate eurile, fie ele divine sau umane, sînt complet ratate!

totul este futural în cunoaștere – chiar dacă obiectul ei este trecutul!

relațiile de putere introduc alienarea radicală dintre sine și sine, atît în planul divinului cît și, prin reflex, în cel al umanului – în ultimă instanță, moartea sinelui transpusă ca moarte a lui Dumnezeu!

fiecare specie, mai ales inteligentă, generează specia care o va suprima – ba chiar o caută prin tulburea ei devenire – orice laios caută un oedip!

în fond, oul perfect e oul spart din care a ieșit puiul – adică oul devenit inutil!

monstrul e un haos mitobiotic!

orice sistem exclusiv imanent – incapabil adică de a include în structura sa o formă reală de transcendență – devine inevitabil totalitar și anume violent totalitar, fiind nevoit să includă în modul lui de funcționare, în chip camuflat sau direct, *exterminarea!*

căci exterminarea e transcendența dictatorilor!

sistemul nostru actual este deja – în chip mai mult sau mai puțin camuflat – un astfel de sistem cu exterminarea inclusă (transcendența fiind pur retorică)

din acest pdv Kaczinski se înșeală când dă vina exclusiv pe tehnologie, o societate non-tehnologică ar fi până la urmă confruntată cu aceleași probleme – tehnologia introduce doar o imanență accelerată!

contra imanentismului ecologic cripto-totalitar: o planetă nu poate fi tratată ca un muzeu cu toate exponentele intacte; de altfel, prin anumite proiecte, inclusiv explozia atomică, ecologia exprimă o mizantropie ce frolează crima contra umanității!

problema “mediului favorabil” e că “paradisul”, “grădina binelui și răului”, e o structură mai psihotică decât “infernul”!

infernul intensifică un mediu ostil generic, în principiu familiar individului, paradisul introduce, dimpotrivă, niște parametri cu totul artificiali și în fond mai stressanți prin impredictibilitatea lor!

conflictul cu lumea – conflictul cu mama – conflictul cu femeia – toate acestea merg în aceeași direcție – ceea ce dovedește câtă dreptate aveau gnosticii vorbind de *deficiența mamei!*

or, mama – femeia – lumea nu pot fi altfel decât structural *deficiente* în plan spiritual – mai mult, o deficiență de un alt ordin *le devine – le este!*

procesul de manifestare e un proces de inversare – inversare ce poate fi complexă sau simplă, de pildă neantul se inversează în ființă dar se inversează și în infinit și de asemeni în conștiință! Toate aceste inversiuni și altele posibile – prin care neantul devine și revine la sine, nu sînt cu necesitate corelate dar se pot constata reciproc!

spectral, delfinul de ghips înoată în lună ca într-un acvariu de var
pistolul alb mă privește cu o erecție din ce în ce mai disperată – cu o
erecție din ce în ce mai dispersată

luna nouă mi se ascunde străină în genunchi

ea vine tăcută – inezisabilă ca o cenzură foarte atentă – bîntuie fără să-
și părăsească circumferința originară – interdicție în jurul căreia cele
mai subtile erori se încheagă de așteptare – vibrînd de anamneză și
contradicție – de aspirație și hybris – ea e veghea ignoranței primordiale
fără de care adevărurile pure și-ar revela dispariția – esența de
evanescentă!

frustrarea ca tehnică a “realului” – straturi de personalitate în fond
fictive, de densități și complexități variabile – acoperă la majoritatea
indivizilor ceea ce numesc platforma convenționalismului fundamental
în jurul căreia se organizează *persona* cu toate oportunistele și
strategiile respective...

a intra în conflict cu această platformă înseamnă a-ți atrage fie direct
excluderea socială, fie tentative variabile de “convertire” ce se încheie
în genere tot prin excludere!

ne sculptăm fără încetare statuia pînă rămînem doar cu golul ei...

exercitarea abuzivă a puterii nu e semnul libertății sau independenței
indivizului superior altora – ci semnul dependenței față de ceilalți – un
mod camuflat de a le cere ajutorul!

pruncul devine “sinele” mamei înainte de a deveni un individ distinct –
mama, niteșcența pruncului, într-un sens solitudinea lui, ce tinde să-și
regăsească statutul ambivalent de natură! femeia care avortează își
“avortează” sinele sau se avortează pe ea însăși din el!

temporalitatea structurală a percepției “destinului” – a inexorabilului
inexplicabil!

începem să învingem destinul transformîndu-l în text adică într-o
structură potențial descifrabilă, actual “la îndemînă”!

ar trebui sublimată +averea în +cunoaștere!

simetria e sincronă cu inerția – simetria, ca orice structură
paradigmatică, e atemporală – u-cronică și u-topică!

simetria abolește timpul ca și orice localizare posibilă – de altfel, timpul
se dezvoltă cu necesitate în spațiu, timpul și spațiul se co-creează

reciproc, ceea ce înseamnă că timpul dezvoltă un spațiu coerent cu sine
și cu toate părțile lui! *simetria e o topologie pură!*

expresia durerii și chiar senzația durerii ca o formă de încredere
labirintul de atuuri al centrului – bizară idee!

scarifică scara – îmi urc durerea pe cicatricile trepte
toate aceste frunze ale timpului – cu tîmplele cît de inutile
se descompune în păsări calea absurdă a zborurilor
nimeni e un cerc eclipsînd transparentele

îmi preumblu suferința de aur printre copacii de plumb
gust extatic frunzele cîntătoare

cu fiecare spermatozoid port în labirintul femeii o lună ce se desface în
pagini de palori cîntătoare

flaut de sălcii mîngîie degetele lichide ale rîului – felațiune înverzită de
șoapte

îmi îmbrac luna – ca pe un pește – într-un pulovăr de sfori – vagă
împletitură de undițe adormite

cînd n-o strig mă aude – cînd o strig, nu – iată analogia insuportabilă
dintre nevastă-mea și Dumnezeu!

erupții de abis încheagă insulele de singurătate ale dubiului

dacă personalitatea se dezvoltă prin limbaj și comunicare – mai ales
prin comunicare cu sine – ea nu se dezvoltă neapărat în raport cu alte
persoane ci mai degrabă în raport cu suporturi mai subtile, cărți, discuri,
albume, veritabili parteneri ai comunicării, și la un alt nivel, în raport
cu spiritul și neantul mistic! fie prin meditație, fie prin experiențe
literare, artistice, muzicale ce uneori depășesc empiricul!

să declanșezi pandemiile spiritului pentru a suprima inerțiile abjecte ale
inconștientului...

poate că originea setei de putere – ce este cert anxietatea – vine din
libertatea contrariată și scurtcircuitată de prezența unui celălalt – din
transformarea prezenței noastre libere și unice în co-prezență dilematică
– în co-vid!

pe măsură ce eul evoluează și eventual se sublimează – subminîndu-se
chiar! – eliberează o veritabilă topologie a identității sau a formelor

identitare – de limite ritmate în praguri și, în funcție de orientare, în trepte, forme identitare ce reprezintă tot atâtea vecinătăți și chiar conexiuni intime ale eului cu sinele!

eu = eu nu înseamnă că termenii ecuației ar fi indiscernabili, altminteri ecuația n-ar fi posibilă, și cu atât mai puțin identici! eu = eu pune o opoziție prin care eul își este obstacol!

gradual, eul însuși se afirmă ca o astfel de limită identitară deschisă spre sine – nu limită ca o închidere ci ca o deschidere, nu ca un constituent al unei imanențe psihice ci ca prag al unei transcenderi dincolo de eu, însă nu fără eu ci cu eul și, în ultimă instanță, *ca persoană a spiritului!*

individul e modelat de angoasă, traumă și stress – și nu începe cu adevărat să iasă din universul traumei decât când începe să-și depășească actuala condiție!

omul gândește ca să-și constate criza – criză numită în genere “lume” – însă își dezvoltă tehnicile enstatico-extatice ca s-o depășească!

nesine e tot ce se poate separa de noi fără ca noi înșine să încetăm (elemente fizice, psihice sau intelectuale)! toate odată produse cad în inconștient! nu există deci nici o diferență esențială între actul gândirii și defecare!

nu trebuie să valorizăm în chip deosebit nici un separabil dar să urmărim cu atenție procesul separării și limitele lui!

scolopendrele deformate ale timpului cu otrava lor albastră răspîndindu-se între clipe și gânduri

și cutia “titu maiorescu” – cutie în cea mai mare parte goală, iar în părțile cele mai secrete plină de-o substanță inomabilă...

eșecuri din ce în ce mai strălucite – ratări superlative – ratează cu forță, eșuează cu cât mai multă forță...

pentru mine, viața, constat, e parcurgerea decalajului dintre mine și ceilalți – dintre ceilalți și mine – nu înspre ceilalți ci mereu înspre mine! căci ce sunt în fond acești ceilalți? formele năpîrlite ale eului propriu de care trebuie cu necesitate să te separi!

te definești și te limpezești despărțindu-te!

candoarea simplă, oricît de pură, riscă să fie doar metal moale, fără intransigența ce-i dă formă de lamă!

o femeie nu servește la altceva decât la a-ți dezvolta spiritul analitic – căci femeia, prin ipocrizia ei, e o sofistă instinctivă! restul e ilotism – al tău sau al ei!

într-un sens, că vrea sau nu vrea, femeia e alteritatea ce servește de suport cunoașterii de sine! însă niciodată a ei – totdeauna a celui pe care-l înșală și îl persecută! amnezia unde te poți discerne pe tine însuși ca miez anamnezic! că vrea sau că nu vrea, femeia e instrument – și van e tot efortul ei e de-a se sustrage, în chipul cel mai toxic cu putință, desigur, acestui destin!

solitudinea transcendentă e forma de autocunoaștere permanentă a spiritului!

există o complementaritate profundă între complexul lui Œdip și ceea ce aș numi complexul lui Oreste (cu un sub-complex al Elektrei ca bonus)! de altfel, paricidul, respectiv matricidul ce stau la baza celor două complexe se asociază cu incestul care le predetermină nu numai pe linia fiu-mamă ci și frate-soră și poate chiar tată-fiică, ceea ce înseamnă că veritabila temă a tuturor acestor complexe e *incestul*, iar nu răzbunarea sau crima! și totuși nu există un complex al lui Lot!

planeta pământ nu-i decât un uter – natura terestră nu-i decât o placentă! trebuie să ne naștem ca oameni cosmici!

oameni cosmici – dar nu ca jalnicii “extratereștri”, simple aschimodii reziduale ale unei civilizații seci!

l'actuelle fellation économique-financière qui permet à quelques individus le privilège de 100 M\$/€ ou plus! six ou sept canailles inutiles totalisent un capital supérieur à la dette de la France! si la propriété en soi est loin d'être un vol, le simple fait que certains individus parviennent à posséder des fortunes d'un montant absolument invraisemblable doit être vu comme un délit! ou sinon, Nicolas Fouquet était un honnête homme et Louis XIV un tyran absurde! une espèce de Ubu-Soleil!

în condițiile actuale ale capitalismului, Statul devine un simplu apendice al băncilor! un apendice ce poate fi operat! sau le vom suda capitaliștilor de căpățină câte o mască de fier!

dacă totalitarismul comunist nu se putea despărți – în ciuda promisiunilor – de scumpul de Stat, totalitarismul capitalist abia așteaptă!

a corporaliza limbajul și a-l reține fizic în sine, a-l reține în sine ca trup – logosul preschimbat în carne!

Bruno Bettelheim (La forteresse vide 244): fanatismul și panica – există o analogie posibilă între comportamentul unui copil autist și cel al unui electron?

cauzele funcționează numai în spațiu – ca atare timpul e acauzal!

symbôles symbiotiques

orice act artistic e *nekyia*! prin *nekyia* poetică, poetul cheamă la sine silabele cele mai ascunse! cu diferența că pentru poet chemarea echivalentă cu o coborîre, e o dezvăluire și o restituție, pe cînd pentru plastician momentul restituției este absent! cînd spunem prin urmare că Orfeu este un anti-Pygmalion, nu exprimăm o opoziție circumstanțială ci una structurală! expresia poetului e transcendentă – include abisul în forma chiar a neputinței lui expresive (vezi *das Wort*), pe cînd forma artistică a plasticianului e imanentă, nu iese doar din haosul informului prin actul sculptural ce îngheață forma – nu degeaba muza sculptorului trebuie considerată a fi Gorgona Medusa – ci tinde, aspiră să iasă din formă în devenire – în devenirea instabilității și incoerenței, abolindu-se astfel ca formă artistică!

mergi! îi strigă Michelangelo lui Moise, pocnind marmura sculptată cu ciocanul!

expresia sublimată a creației artistului plastic constă în mitul dublei formații a Sofiei inferioare (după substanță și după gnoză); prin ea, opera artistului plastic intră pe drumul aspru al restituției transcendental poetice! Sofia devine Eurydice!

poezia luminează abisul – avisul – nu exterioritatea fenomenelor; transformă fenomenele în semne regresive!

nih Il : IL comme pseudo-désinence antonomasique! si dans nihil le sens est exploité à partir du signifié comme concept, dans nih IL le sens est déployé à partir d'une exploitation conceptuelle du signifiant!

femininul e fuga de alienare a solitudinii vectorializate! Dafne de pildă! căci femeia, umbra adică, aspiră la o suveranitate a imposturii!

să-ți duci cu tine singurătatea respingînd-o – mai singur cu tine de toată această singurătate acceptată doar ca respinsă – mai singur de toată această singurătate de care ca de-o piele te-ai jupuit!

pielea fuge de Marsyas ca singurătatea de Omul primordial! Apollon nu e decît un instrument!

poate că toată această somnolență insomniacă e chiar prezența neantului în mine – prezența neantului în care sînt scufundat!

mîna înghițită de alb – spumă străină se-neacă

asemenea lui œdip – omenirea dementă o să plîngă cu lacrimi de ochi

toate aceste reziduuri dintre alb și nimic – lumea, tot acest reziduu

culeg uneori, plimbîndu-mă mai mult cu nările, din aer, ca niște cioburi evanescente, segmente de parfum...

Finnegans Wake “lucrul însuși” – lucrul în sine poate – mai degrabă dizolvarea fiindului în cuvinte – în semne – și a cuvintelor în vid – un vid semiotic ce ne dizolvă...

un război – orice fenomen colectiv violent – umple lumea de clișee sau mai degrabă o descompune-n clișee! deodată, prin război, revoluție etc. clișeul devine ceva foarte important – devine realul, devorînd libertatea de expresie, libertatea în genere, tot ce-l contrazice – iar imbecilul politic apare brusc ca un mare înțelept – ca un ghid – Big Brother! e plicticos doar să evoci...

poate că e același lucru cu penuria – ca tot ce provoacă frustrare, îngrijorare – sau cu femeile: totul e un mod de a vă descompune în clișee, locuri comune...

H.A. vorbește de banalitatea răului și are dreptate – dar răul e banalul însuși, pseudo-realitatea lumii...

scufundații mării bat din aripile naufragiilor

IL c'est le signe qui cache un jeu pronominal complexe...

orice separare introduce indefinitul așteptării spre infinitul tatonării pe care doar împlinirea semantică le suprimă restituindu-le originii!

iubirea e tautologică!

vidată de determinări psiho-intelectuale, solitudinea se comportă poate ca un mecanism – mecanicul e poate cea mai fidelă expresie a solitudinii vide

“masa” e un labirint compactat! energia, un labirint desfășurat de paradoxuri!

défécation et déification! defecarea ca act producător de lumină (B. Bett. 341)

ne trezim tot mai mult cunoscându-ne!

IL enveloppe peut-être toutes les autres personnes, pas forcément sous une forme majuscule!

trăim printr-un straniu și complex proces de auto-înțelegere! nostalgia tuturor netrăitălor...

pentru unii lumea e pur și simplu schema unei noi șanse!

e ceva mecanic și cumva decalat în solitudinea în sine

stolurile ca vaginuri – posibilități de (re)naștere în dezordine

forma absolută a toleranței e narcisismul

“totul e permis tuturor fără restricție pentru că în realitate numai eu exist”!

orice politic e psihotic

supra-vindecarea e o terapeutică ce se realizează în raport cu o normalizare utopică, imposibilă în lumea reală! religiile funcționează în acest mod!

chitara curge în râuri de muzică și păsările în zbor de cerneală – ca niște semnături ale cerului

smulg de pe mine bucăți informe de carne neagră – ca un abis preverbal, de dinaintea silabelor

adormim într-un labirint de zăpadă – sub albul căruia ne metamorfozăm pluies de visages...

fail better / pecca fortiter

singulare-s ferestrele abisale ale neantului

parafizica e un fel de poezie matematică de la liziera metafizicii – o metafizică ogdoadică!

fotografiile aniconice ale scrisului

rădăcini pentru nimic – ramuri plecând din nicăieri – arborele niciunei creșteri

poate că într-un sens monoschizofrenia e autismul – sau în orice caz o specie a lui!

s-ar putea ca o anume superioritate intelectuală să genereze o ostilitate față de mediu, ostilitate ce poate lua forme autiste, dar nu numai! am putea vorbi în asemenea cazuri de “luciferism”!

“da” e un termen relațional – “nu”, un termen solipsistic, mai facil pentru un autist! negația se poate transforma în negativism, refuzul în repulsie mai mult sau mai puțin violentă! autistul e un exclus care exclude în funcție de intelect! a spune “eu” înseamnă a se include în lume – în ciuda unui imens potențial negativ, “eu” rămîne un pronume relațional – a-l repeta pe “tu” înseamnă a menține o distanță entitativă față de ceilalți, a refuza un fel de co-nume!

într-un sens, prin refuzul sistematic al sinelui, autistul e un fel de buddhist “spontan”!

războiul cu încetinitorul prin care ne orwellianizăm luînd lecții conjugate de ură și amnezie!

la porțile de fum ale inimii bat eu în veșmîntu-mi de noapte

eul se poate dezvolta și în contextul unei experiențe a vidului – vidul poate oferi o experiență a alterității funcționînd ca un “tu” originar, un tu absolut altul, radical distinct de “eu”!

în acest caz, eul va fi un manifest al singurătății...

autismul arhaic – va răsări soarele încă o zi sau trebuie fortificat prin sacrificii mai ales umane? superstițiile în genere au un fond autist! idem monoschizofrenia religioasă!

dacă putem desigur vorbi de un conservatism al autiștilor, reciproca, aceea a unui autism latent al conservatorilor e oare valabilă?

autistul e mai aproape – intuitiv, nu conceptual – de reprezentările filosofico-religioase, iar ca și schizofrenul, de cele arhaice, decît insul “normal”!

autismul și neantul – a nu se uita concepțiile culianești despre funcția conservatoare a neantului!

în fond, destinul e o mască a iluziei – a iluziei care trișează în parmanență – dar care își dă ca “destin” iluzia unei necesități și a unei legitimități – iluzia iluziei!

Dorian Gray e mult mai faustic decît Faust!

cheia, în fond, nu-i un obiect ci un alt mod de înțelegere!

mă tem că după banalitatea mai puțin așteptată a răului o să ne pomenim
și cu banalitatea plicticoasă a binelui!

conștiința e zona interactivă a inconștientului – ca suprafața mării
omul și natura sînt dimensiuni incompatibile!

simpla prezență a omului în natură e un paradox ce trebuie să se rezolve
într-un fel: fie prin dispariția omului, fie prin cea a naturii! fie, mai
degrabă, prin eliberarea omului de natură!

inconștientul ca atare deci *natura naturans* – e indiscernabil de haos!

de fapt, inconștientul nu trebuie definit ca o simplă zonă psihică, cu atît
mai puțin psiho-mentală, ci ca un *ce* unde orice distincție între fizic și
psihic ori mental încetează să opereze!

prakṛti e prezentată oarecum din această perspectivă!

occidentul funcționează tot mai mult ca un fel de *cenzură istorică* – e
posibil ca această permanentă inhibare a proceselor naturale să se
termine printr-o formidabilă explozie!

occidentul nu știe să fie martor!

conștientul e structural temporal – inconștientul, spațial – pe de altă
parte conștiința nu e dependentă de eu – e aici o confuzie între conștient
și conștiință!

asocierea conștiinței la eu e o tipică eroare occidentală! eul e fortăreața
pe care inconștientul și-o construiește în zona de influență a conștiinței!
eul e conglomeratul pe care inconștientul încearcă să-l substituie sinelui
și, în ultimă instanță, spiritului!

*à la fonction du réel comme être, il faudrait opposer la fonction de
l'irréel comme néant – la première, exo-psychique, la seconde, endo-!*

de altfel, funcția exopsihică sfîrșește prin a deveni *endofizică* – deci tot
o *funcție a irealului* singularizată-n neant!

sentimentul, în plan axiologic, e indiciul subiectiv al valorii!

intuiția primitivă implică un fel de sentiment al nudității expuse –
implică deci un sensorium holistic sau un parasimț!

vocea cheamă lacrimile...

les dictateurs ne sont pas de morts-vivants, non, ils sont les morts-mourants qui ne finissent pas de mourir et à travers cette mort sans fin ils tuent...

nih-IL e ca și cum am presupune că neantul are un conștient – e ceea ce numim conștiință – și un inconștient – un fel de psihism supra-transcendent! IL și nih-, sinele și partea lui de umbră, nesinele!

mesajul timpului e unic și simplu: totul se întâmplă – totul se va întâmpla – căci *totul e permis* – indiferent dacă e edificator sau nu!

în condițiile actuale, Ucraina funcționează ca un catalizator apocaliptic! și, într-un mod mai lent și permanentizat, raționalizat chiar, ca un formidabil alibi al capitalismului paranoic, prin care acesta își poate continua și chiar justifica moral, războiul intern cu propriile populații! Ucraina e deci o doctrină, ba chiar o dogmă, iar, în alt plan, o formidabilă mașinărie orwelliană de stors voințe, bani, eventuale conștiințe...

fețele explodate ca niște șrapnele...

în fond, eul e un complex traumatic sau un complex de complexe – în jurul căruia se aglomerează elemente psiho-cognitive ce-l disociază – îl funcționalizează dar îl și atacă!

straturile cele mai arhaice ale acestui complex – unde acesta se scufundă în inconștient – formează supraeul denumit uneori Dumnezeu!

miezul labirintului – acest fruct din straturi psihice și interdicții – e inconștientul, însă inconștientul însuși nu-i decît o coajă pentru alte abisuri!

dumnezeu nu e proprietarul grădinii – cu atît mai puțin grădinarul – ci coaja fructului cunoașterii, coaja lui anxiogenă!

toute cette guerre d'Ukraine c'est l'ultralibéralisme branché contre le totalitarisme ringard! opposition signifiant ici quasi-complicité! avec les peuples pris en otage au milieu!

tot mai departe-n urmă deșeuri de crepuscul...

complexul lui Œdip, cum cazul lui Œdip indică limpede, este o creație traumatică artificială în replică la aberații comportamentaliste, nu un dat uman *a priori*!

altfel spus, schemele arhetipale reflectate de mituri – cf. incesturilor și paricidurilor zeilor – sînt destructurate de conștiință – marele dizolvant al inconștientului!

“democrația” nu-i altceva decît circul oligarhiei – circ din ce în ce mai primitiv și extrem de plicticos!

e probabil că activitatea psiho-onirică e un continuum ce se desfășoară chiar cînd nu dormim; visele noastre nu sînt decît un segment din acest continuum – de unde caracterul fragmentar al visului! totuși gîndurile noastre, ideile noastre, anume forme de activitate sînt influențate de acest continuum subiacent într-un sens analog oarecum cu cel oniric!

abjecția e realitatea iluziei! oroarea chiar nu-i decît un fel de veleitarism narcisic!

într-un sens, conștiința nu e decît un liant al conținuturilor inconștiente – cu precizarea că pe măsură ce leagă, conștiința explorează!

les lendemains qui chantent sont toujours les après-demains qui hurlent!

eroul e deținătorul paradoxului – purtătorul unei incomprehensibilități demente, vecine cu divinul – al unei incomprehensibilități care ucide și care, în final, *il ucide!*

de unde o caracteristică stranie a eroului – eroul trădează!

sinuciderea e un mod de a pune capăt asimptotelor sisifice!

de altfel, există vreun erou a cărui condiție să se asemene mai mult cu cea a lui Sisif decît cu cea a lui Herakles?

în fond, infernul – sferă și a magiei negre – *este* inconștientul!

Erinyile sînt vectorii acestui inconștient vindicativ unde remușcărilor sînt ființe – inconștient de înrădăcinare matriarhală!

rezultă de aici că moartea însăși trebuie văzută ca o *refulare radicală* a psihismului, ce parăsește total exterioritatea disociativă a vieții conștiente!

refularea thanatică poate conduce pînă la anihilarea totală sau cvasi-totală a personalității conștiente (cf. infernul grec sau sheolul) dar, printr-un fel de proiecție expectanțială, și la amplificarea “apoteotică” a acesteia! al doilea caz, ce poate comporta o anume mistică eschatologică, e mai ales flagrant în mitul lui Œdip!

refularea thanatică – spre deosebire de toate celelalte tipuri de refulare – reprezintă refularea totală a elementului psihic – refularea integrală a conștiinței, restituit inconștiinței profund (infernul) integral și fără rest, cel puțin în măsura în care conștiința comun nu s-a sublimat qua conștiință veritabilă!

beau albastrul alcoolizat și verde de zece ori distilat
pietrișul se rostogolește din amintirea mea cadaverică
marionetele oglinzii
plînge toată oglinda din tine

cu fiecare frustrare purtăm în noi o nișă în care sufletul nostru ipostatic se poate ascunde! ceea ce înseamnă că fiecăre frustrare profundă corespunde cu o ipostază a personalității noastre!

rezistența anumitor persoane la căsătorie exprimă anxietatea față de refularea thanatică a cărei inevitabilitate o presimt proiectînd-o!

soțul/soția devin figuri ale morții – de unde și multiplicitatea adulterurilor! mai ales femeile își închipuie că prin adulter semnează un nou contract cu viața – prin adulter și avort – “drepturile” lor!

dezamăgirea face parte din maturizare!

l'enfer c'est les autres – ceea ce înseamnă că meseria lui “celălalt” e contrarierea sistematică – opoziția înveninată ce poate merge pînă la crimă!

“celălalt” e factorul toxic al fiecărui individ!

privați noi înșine de funcția de “celălalt” care cuprinde complexul lui Œdip și-l depășește, ne simțim frustrați, mai grav, amputați, furați de viață!

“toxic tu” e dimensiunea externă a opoziției dar și funcția prin care noi înșine ne opunem tuturor și pe care, utilizînd-o, prin “crimă” – căci celălalt e “crima” – ne croim locul nostru de criminali în lumea criminală!

Sade și Sartre au înțeles foarte bine asta!

analiza psihanalitică e o alchimie psihică!

centru – receptacol – labirint

ca niște șerpi ochii mi se scurg pe obraji

conceptul cel mai abstract – de vreme ce abstracția constă într-o negație a determinărilor – nu e “ceva” ce rămîne o determinare ci “nimic”!

neantul este deci conceptul abstract prin excelență, *conceptul pur*! în măsura în care, însă, *negația* e substanța pură a conceptului, neantul se dovedește și conceptul cel mai concret, indiscernabil de cel de ființă!

ideile au apărut odată cu consoanele!

obstacolele sînt consoanele destinului fără de care oracolul n-ar putea să vorbească iar factual, destinul însuși să se articuleze!

sistemul cel mai elementar – modelul general al tuturor sistemelor – e sistemul timpului!

o cunoaștere de tip fizical – în perspectivă kantiană – n-ar trebui să fie posibilă decît în măsura în care condițiile analitice ale experienței mai permit fenomenului să se organizeze ca fenomen!

atît teoria cuantică cît și relația de indeterminare a lui Heisenberg par să atingă limitele acestei posibilități!

iluzia kantiană a originarului a fost spulberată de big-bang!

nu cumva ceea ce cei vechi numeau “eter” corespunde cu *neutrino*?

un fenomen “direct”, fără componentă subiectivă, prin urmare fără un observator implicit inclus în formulă, de ar fi, ar fi lucrul în sine!

lucrul în sine e fenomenul ce se citește singur!

veritabila cunoaștere e *regresivă*, nu în fenomenul exterior, în sine vid, ci în subiectul intern ce-și dezvăluie sieși adevărul numenal!

prin conceptul “vampirului” ca și prin toți “monștrii” e, ca să zicem așa, criticată eventualitatea unei desfășurări infinite a ființei umane – pentru că, de fapt, prin structura sa, omul respinge orice limită!

hybris = catharsis

cînd geniul se manifestă continuu prin prezența sa, însă printr-o prezență lipsită de veritabilă consacrare și, prin urmare, de autoritate, mediocritatea cea mai sălbatică se simte legitimată să-și împoaște veninul – venin ce devine o *datorie* – un veritabil “imperativ categoric”!

s-ar zice că mai degrabă decît de o trecere de la filosofie la fizică e vorba de una de la filosofie la teologie

problema “gîndirii bazate pe experiență” constă în faptul că, paradoxal, oricare ar fi perfecționarea instrumentarului științific, se atinge un punct – și acest punct-limită a fost deja atins – dincolo de care “savantul” se vede tot atît de lipsit de repere și tot atît de constrîns să-și folosească gîndirea pură ca în antichitate sau, eventual, în perioadele foarte incipiente ale științei, chiar dacă această gîndire pură nu mai e folosită la fel!

soarele risipește raze de noapte în plămînii aripilor

cu cît sînge putem potrivi argintul în neștiute silabe

ciudate pagini de carte precum puțuri cu apă avisală de litere

e pădurea aceasta – labirintul acesta – orbirea sau nebunia... cîtă tragedie intră în această amețitoare sinonimie!

funcțional, “geniul” a devenit un concept al masoneriei, tot așa cum sfîntul, al religiei! de unde relația geniului cu “diavolul” sub forma faimosului pact, “diavolul” fiind franc-masoneria! “sinagoga diavolului”!

în fond, eu sînt tratat ca un Iov modern, pe infernul căruia s-a pariat încă dinainte de naștere! dar eu disprețuiesc și pariul și pe josnicii cari pariază!

ciudat copac e amurgul cu toată coroana topită

iluzia combate iluzia – suprimă iluzia – dezvăluie furibundă iluzia

dacă spațiul e intuiție pură toate aspectele “materiale” ale fizicii nu pot fi decît deficiențe și obnubilări, “umbre” ale acestei intuiții pe care intuiția însăși, căzînd din ea însăși și alienîndu-se, o “organizează”!

în fond, fizica reifică experimental mirajele pe care parafizica le dereifică matematic și, pînă la urmă, metafizic! tranziția corectă nu e, cum filosofia occidentală pare să și-o închipuie, de la metafizică la fizică ci exact invers, de la fizică la metafizică, inevitabil *nostos* metodologic! sau poate ar fi mai exact să vorbim de un fel de cerc al identicului plecînd de la metafizică și întorcîndu-se la ea printr-un complex intermediar al explorării ce cuprinde fizica dar nu se limitează la ea!

spațiul e perceput ca obiect în timp și timpul e perceput ca obiect în spațiu, deși ambele nu sînt decît puterile constitutive și alienative ale subiectului!

principiile configurării au ca variabile forțele structurării – pe scurt, devenirea!

pot timpul și spațiul să fie intuite numai sub specia succesivă a mărimii sau există o intuiție a simultaneității non-dimensionale? altfel spus, pot fi cunoscute conceptele numai prin intuiția identității lor pure sau, exclusiv, sub specia posibilității lor de reprezentare?

lucrurile nu ocupă timpul – altfel timpul ar fi spațiu – ci sînt ocupate de timp!

timpul le posedă și le alienează ca un demon!

magnitudinea e conceptul sintetic al succesiunii – un fel de succesiune intuitiv simultaneizată! conceptual, în intensitatea lui calitativă, “lucrul” poate fi *ceva* sau *non-ceva*, ființă ori nimic!

iată ce pulverizează non-aliquid-ul logicii medievale!

ca “ceva” lucrul e fenomen sau mai exact fascicul fenomenologic – ca *neant* este *esență*!

neantul ca atare e deci lucrul-în-sine, lucrul lipsit de fenomenalitate!

calitatea e o constantă – cantitatea, o variabilă!

eter și vid – structural sînt indiscernabile, eterul reprezentînd substanța pură iar vidul, corolarul ei, absența absolută de substanță! exact ca și ființa pură versus neant!

se poate imagina un fel de proto-big-bang corelat cu un proto-big-crunch anterior și determinant pentru consecventul big-bang cosmic, chiar dacă nu se poate spune la ce quidditate s-ar putea aplica! cel mai probabil la niciuna! dar cum în neant nu există limite procesul ar fi continuu și cum nu există alienanta materie, procesul ar fi nu doar continuu ci și necesar auto-definitoriu! într-adevăr, dinamica neantului plecînd de la neant și întorcîndu-se la neant într-o simultaneitate non-concomitentă, căci evident de succesiune nu poate fi vorba, această dinamică necesarmente infinită nu poate fi gîndită decît qua auto-cunoașterea infinită a neantului însuși!

spațiul – intuiția infinită a repulsiei auto-contradictorii / timpul – intuiția unei contracții tautologice indefinit instabile

e timpul tautologic “contaminat” de contradicția structurală a spațiului, astfel devenind?... cît despre materie, de nu e o simplă prejudecată, un fel de credință religioasă atee, e poate un *link* intuitiv între intuiția-timp

și intuiția-spațiu, un timp dotat cu mirajul unei pseudo-stabilități spațiale, fugind după sine și căzînd spre sine prin alte fantasme și miraje!

timpul e mai aproape de structura intuitiv-fantasmatică a “materiei”!

un punct fizic e sinonim cu reificarea neantului

Dumnezeu și sufletul nemuritor (natura naturans și natura naturata în forma lor cea mai pură) reprezintă deschiderea maximală a imaginarului cognitiv – a fanteziei cunoașterii de sine!

altfel spus, deschiderea cognitivă, chiar maximală, a imaginarului nu poate depăși conceptul de persoană!

disocierea creează o fenomenologie a cunoașterii fără de care cunoașterea nu poate progresa, deși cunoașterea disociativă rămîne structural asimptotică!

există, cu excepția haosului, o mai perfectă armonie decît a mlaștinii cu sine însăși...

singura continuitate perfectă e a neantului, iar dacă materia e continuitate perfectă, materia e neant!

nitiditatea unește solidul cu fluidul – e o fluiditate solidă

diferența dintre fizică și metafizică pare a fi una de *lectură* nu de *structură*!

corpul să-ți devină inteligent – construiește-ți un trup gînditor!

vidul e neantul extins sau mai degrabă căruia îi putem adăuga imaginar extensia – neantul e vidul compact, căruia îi sutragem imaginar orice configurație!

o materie perfect continuă face imposibil jocul atracției și repulsiei!

într-un sens, vidul e forma cea mai subtilă a materiei...

deficiența e o constantă onirică (pierderea, rătăcirea), eșecul e o constantă a visului

conceptul de “particulă” e înșelător, în măsura în care particula, conceptual vorbind, e o structură statică! or, în realitate “particulele” sînt structuri sau mini segmente dinamice!

în fizică, nu poate fi definită nici o structură veritabil statică – fizicalul exclude staticul! deci nu există, nu pot exista veritabile particule!

există o implicație reciprocă a fizicii și metafizicii – tendința metafizică a fizicii și fizică a metafizicii!

pasajul “cuantic” dintre fizică și metafizică – tranziția dintre ele constituie parafizica!

mișcarea trebuie trecută din simpla zonă a funcțiilor în cea a structurilor, e mai exact să vorbim de funcții-structuri sau structuri-funcții!

materia cu dinamică zero e *vidul*!

e ca și cum am spune că baza tuturor fenomenelor materiei se găsește în vid!

or, vidul poate fi interpretat ca un fenomen al repulsiei absolute, după cum neantul, ca un fenomen al atracției absolute!

transcendența face parte din devenirea originară a universului / multiversului!

transcendența reprezintă o direcție metafizică opusă originarului – e implicată în univers/multivers prin sustracție, reprezintă o geneză inversată! transcendența e originea inversată a multiversului!

logica “materiei” e imanența – imanența e materia adică logica configurativă a unui sistem închis!

e în mine ceva din destinele convergente ale lui Esau, Saul și Iov!

continuumul poate fi citit ca plenitudine sau vacuitate – diferența fiind una exclusiv de lectură! fiind una, materia e cu necesitate și cealaltă – ca pisica lui Schrödinger, simultan, deși poate non-concomitent, moartă-vie!

3 – i ca univers cu timp negativ poate fi văzută ca formula călătoriei temporale în trecut!

s-ar putea ca universul de tip $3 + i$ (i reprezentînd timpul ca dimensiune imaginară) să fie singurul care permite distincția empirică dintre spațiu și timp! empirică adică intuitivă!

formulele sînt viziuni!

sfera empirică a experienței – oricît complexificată de instrumentar – nu reprezintă altceva decît o incursiune în mirajul percepției – totdeauna înșelător!

de unde, necesitatea para-fizicii ca articulație transcendentă a fizicii cu metafizica!

destinul e o dimensiune a ființelor prin care acestea, încetînd de a mai fi simple, se integrează unei teleologii și se subordonează unei transcendențe!

științele nu pot fi altceva decît explorari ale mirajelor – ceea ce nu înseamnă că sînt fute absurdități – căci, neîndoielnic, și iluzia are o structură și încă una extrem de complexă!

cea mai profundă și mai “concretă” filosofie e realizată în funcție de gradul în care izbutești să dispari – din acest punct de vedere pisica din cheshire e cel mai mare filosof imaginabil! pisica din cheshire e existența anterioară a pisicii lui schrödinger!

materia ca subiect e auto-lectură iar ca obiect, neant, pentru că nici o identitate, în afara formei aparente, nu rezistă analizei!

structura fără identitate subiectivă e un fel de materie conceptuală fără realitate fizică dar care poate fi prelucrată analitic!

numai subiectul viu eventual dotat cu conștiință e materie formată, iar în cazuri extreme materie-cunoaștere, ce frolează spiritul, subiacență pneumatică – obiectul anorganic, lipsit de identitate fiind bolborosindul amorf, adică în fond nimic!

identitatea doar funcțională rămîne instrumentală și nu schimbă statutul obiectului (cazul oricărei unelte, inclusiv al roboților)

doar identitatea structurală pune subiectul – descompunerea corpului odată mort exprimă această situație specifică

cel mai inteligent ordinator e doar *sapiens* – pentru a avea o șansă de conștiință trebuie să devină *sapiens sapiens* adică să cunoască eroarea, eșecul, obstacolul, hazardul!

într-un sens, dedublarea schizoidă sau fantastică reprezintă un fel de destructurare a conștiinței ce e dedublare integrată, semnul că printr-un fel de contadicție internă, insolubilă, o conștiința își pierde unitatea, intră în disociere structurală!

dacă nu poate fi perceput, *neantul poate fi intuit!*

intelența kantiană e o intelență scufundată!

nu poți opune indiscernabilele și ca atare nu poți opune plenitudinea și vidul!

conceptele absolute nu pot fi opuse!

dacă toată materia se poate contracta într-un punct atunci extensiunea neantului în materie pură este posibilă, chiar dacă această materie pură (eter?) ar fi indiscernabilă de vid! și invers, contracția în neant a materiei absolut pure, dacă o astfel de materie poate fi concepută...

spațiul și timpul ca ipostaze intuitive și deci ca fenomene de substrat sînt proiecții calitative infinite și mai mult decît forme, metafore *a priori* ale intuiției de sine...

același tip de psihoză bazată pe fobia contactului ce determină în Rusia necesitatea acumulării teritoriale *recte* imperialismul, determină în Statele Unite și nu numai, necesitatea acumulării de capital – capitalismul! iar în forme delirante, actualul capitalism paranoic!

capitalismul e un imperialism abstract bazat pe fobia contactului!

și niciodată mai mult ca acum – prin intermediul tragediei Ucrainei – cele două psihoze nu s-au înfruntat cu mai multă sălbăticie! ce revelator, acest ultim război!

intuițiile sunt ferestre fulgurante ce trec uneori dincolo de intelect – frolînd spiritul!

materia e inconștientul ca substanță, fără obstacol și fără limite!

și spațiul și timpul par să fie – deși în mod diferit – metafore ale nelimitării identicului!

spre deosebire de mișcarea exteriorului timpul este “mișcarea” conștiinței în raport cu statismul inconștientului la care conștiința nu se poate opri! expresia intuitiv dinamică a decalajului dintre conștiință și inconștient – o transcendență a orizontalului, o ascensiune ce depășește imanența, aruncînd-o ireversibil în urmă – ireversibil în neant!

libertatea, numai libertatea *este, poate fi* ființa lumii – a acestei lumi ce altminteri, ea, drojdia mirajelor, nu e decît nimicnicie și, cel mai des, nici atît!

este oare intuiția univocă – putem vorbi de o *unică intuiție* a spațiului și a timpului sau, dimpotrivă, intuițiile sînt multiple ca și obiectele lor!

poate, în fond, intuițiile multiple sînt indistincte, fără a fi indiscernabile și doar lectura noastră, lectura conștiinței, le selectează și le diferențiază ca spațiu, timp, joc dimensional etc.

nu trebuie să exploatezi ca putere libertatea care, eventual, ți se acordă!

libertatea-prin (aventura) nu trebuie să înceteze să tindă spre libertatea-de (eliberarea mistică) și, în nici un caz, nu trebuie să se transforme într-o libertate-asupra (dictatură, tiranie)!

existența este determinație omnimodală sau absolută!

există ceva kantian în Proust, ale cărui personaje se ofilesc ca simple fenomene cu splendoarea lor perisabilă!

există între fenomene unul complet aparte – fenomenul reflectant, al cărui statut se apropie de cel al ființei în sine! pe care-o reprezintă și-o este! el e visătorul lumii, deși pentru ceilalți nu reprezintă nici măcar un element al visului!

sinteza transcende identitatea simplă și prin urmare opoziția analitică!

poate fi definit infinitul ca plenitudine?...

nicolae manolescu, alexandru paleologu, andrei pleșu eventual alte fantome înhumate în viață – inteligența ca binecrescută, ca eleganță a convenției sociale poate da *au mieux* un fel de moralism cinico-dogmatic! de cele mai multe ori, nici măcar atât!

criteriul empiric al determinării existenței prin posibilitatea experienței e net eronat! căci practic nimic din ce poate fi experimentat nu e adevărat, începând cu fenomenele ca atare!

iar dacă vidul sau neantul sînt excluse ca non-obiecte posibile ale experienței, tot astfel spațiul-cutie de tip geocentric, cerurile în care planetele ar fi încrustate etc.

pentru noi adevărul se prezintă ca negație absolută prin trei concepte-orizont: imposibilul, inefabilul, incomprehensibilul! deci, ca neant!

neant al gîndului, al expresiei și al faptei! căci dacă nu gîndim incomprehensibilul, nu exprimăm inefabilul și nu actăm imposibilul – nu existăm!

sensul cunoașterii stă în depășirea posibilului experienței – indiferent de nivel! tot ce e experimentabil e absolut fals! iar, pe de altă parte, empirismul nu-i altceva decît antropomorfism și antropocentrism!

condițiile experienței formează actualul însă acest actual rămîne închis în finitudine! depășirea finitudinii reprezintă veritabilul efort cognitiv!

considerarea infinitului (sub forma regresiei sau progresiei, n-are importanță!) ca o greșală logică reprezintă cea mai catastrofică eroare

din istoria filosofiei! ca și ocultarea faptului că ontologia nu e altceva decât meontologie!

perceptivul e analitic iar cognitivul sintetic!

orice formă de cunoaștere, indiferent de sferă, e în ultimă instanță *sineică*, se întoarce la punctul cognitiv de origine și îl *adîncește*!

neantul se cunoaște prin infinit – omul se cunoaște prin neant!

modelul acestui tip de cunoaștere exterior-interioară e, bineînțeles, **alchimia**!

orice sferă cognitivă, orice știință e, în fond, *alchimie incompletă*!

cunoașterea externă e doar o etapă a cunoașterii interne!

totul e *forma* – unul, *conținutul* – substanța e *suprasinteza* lor!

organizarea e aptitudinea teleologică a unei structuri!

faptul că materia organică e singura aptă de moarte probează prezența intrinsecă a telos-ului!

actul înțelegerii însuși nu e poate atît un mod sublimat de apropiere ci, mai degrabă, o tentativă am putea spune gnoseologic destinală de a conferi un scop și un sens unor structuri ce n-au poate niciunul – de fapt, unor nebuloase ce doar prin înțelegere își capătă structura!

chiar plecînd de la etiologia aristotelică, cauza finală e departe de a reprezenta un soi de dublet al cauzei formale ci constituie teleologicul ce structurează etiologicul, suprasinteza ce înglobează și orientează întregul sistem!

transcendența e forma verticală, structural axiologică a teleologiei – schema unei teleologii (meta-meta...) axiologic continue!

teleologizarea materiei prin fizică se continuă prin parafizică, ce-și pierde empiria și prin metafizică, ce pierde multiversul!

fizica primară trebuie să trateze fenomenele ca lucruri și toată analitica fizicii – ce o conduce spre parafizică – pleacă de la acest paradox!

structura fenomenului ca fenomen nu poate proiecta decât o combinație a structurii competenței cognitive a subiectului cu obscurul incompetenței lui! aptitudinea de a cunoaște cu aptitudinea de a ignora!

în ultimă instanță, tranziția de la metafizică la fizică este interactivă și nu se poate realiza decât prin încrustarea metodologică a metafizicului

în experimentul obscur – a subiectului cognitiv în obiectul de cunoscut, înțelegînd totuși prin *obiect* nu lucrul – simplu fenomen – ci o sferă dată de cunoscut, pusă prin metodă dar aplicată obscurului experienței!

metafizica trece în fizică printr-un fel de mit al căderii (semioză de ruptură) – dimpotrivă fizica ce se întoarce treptat spre metafizică, traversînd parafizica se sublimează printr-o semioză de inserție!

înainte de a avea intuiția spațiu-timpului și chiar a identității proprii e necesară intuiția diferenței dintre interior și exterior, spațiul fiind schema fizicală a exteriorității pure!

tot ce e structural e *a priori* și doar prin prezența structuralului *a priori* poate haosul imanentului să tindă prin formă spre scop, disociindu-și tendința în energie!

structura timpului e teleologică și, ca atare, interactivă!

saltul cuantic de la metafizic la fizic se cheamă big-bang! reprezintă forma primordială a semiozei de ruptură!

structura teleologic interactivă a timpului ascunde circularitatea!

în procesul general al cunoașterii, dimensiunea *a priori* a cunoașterii și, de ce n-am spune-o, a ființei noastre e în permanentă luptă cu cea empirică, accesibilă numai *a posteriori*, transcendența se înfruntă cu imanența, conflict complex și original în care adversarii se sprijină unul pe altul, tinzînd totuși să se răpună!

paradoxul experienței stă în faptul că, sprijinită inițial pe empiric, ea tinde tot mai mult să devină un studiu al vidului – al imanenței vide!

înțelegerea e liantul disociativ prin care se obține unitatea fenomenelor ca esențe și a esențelor ca fenomene euristice!

finitudinea e o condiție, nu o cantitate – nu există o limită aptitudinală a finitudinii, o cantitate cognitivă dată indepasabilă! în felul ei, și fără a-și depăși condiția, *finitudinea este infinită*!

deci cenzura (transcendentă sau immanentă) n-are sens și, neavînd sens, nici nu există!

tupeul la un copil poate fi o formă de precocitate și chiar de genialitate!

în fond experiența e conștiința! și anume conștiința într-o reprezentare exterioară printr-un modul în care înstrăinarea prin aparență devine auto-cognitivă! fenomenul – închis și hipnotic – se deschide ca semn!

ființele teleologice – ca gen sau ca specie – sînt ființe organice!

inteligența măsoară gradul și posibilitatea unei teleologii individuale relative! spiritualitatea, gradul și posibilitatea unei teleologii individuale absolute! spiritualitatea sau conștiința pură!

omniștiința – prin care orice formă de cunoaștere este cuprinsă în posibil – reprezintă mizeria sordidă a gnoseologiei!

existența e masa indistinctă a predicatelor fără evanescența centrului esențial!

existența e predicatul fără esență – dinamica predicatului vid! idem *prakṛti*

alice traversait le miroir – nous sommes en train de traverser le réel pour revenir vers le miroir comme vers une patrie...

existența este masa indistinctă a predicatelor fără substanță!

esența este substanța vidată de predicate! iată de ce existența se prezintă ca forma vidă a absolutului (*māyā*) iar absolutul ca forma vidă de existență – ca neant!

predicatele compactate în existență ascund astfel o teleologie oarbă ce o vizează numai ca vid!

absolutul și iluzia se dovedesc pe de altă parte indisociabile căci cel dintîi nu poate fi decît ca transcendență vidă, cea din urmă numai ca imanență goală!

numai plecînd de la observațiile de mai sus poate fi înțeleasă Vedānta!

subiectul este singurul obiect a cărui intuire nu este empirică ci avială, nu-și fixează aparența ca lucru ci tocmai ca aprofundare!

ca știință a obiectelor de simț adică de fapt a percepției fizica nu poate fi decît psiho-fizică!

după Kant experiența ca și materia e unică!

lucrurile funcționează cam ca în cazul unei constante cu variabile (experiențele multiple)

întrebarea care e subiacentă precedentelor remarci e următoarea: putem avea acces la această experiență unică a întregii materii în integralitatea ei?!

psihologia e implicită în fizică sau mai exact analitica subiectului e indispensabilă oricărei evaluări analitice a obiectului (evident, nu ca lucru ci ca principiu interactiv)

experiența nu poate fi unică decât cuprinzând simultan subiectul și obiectul ca două fețe indisociabile!

mai precis, subiectul și obiectul se găsesc *a priori* într-o relație de simultaneitate non-concomitentă fără a fi posibil de a stabili în favoarea cui funcționează non-concomitența!

fizica e raportul subiectului cu obiectul într-un sistem interactiv!

elementul aprioric se găsește totdeauna în subiect, niciodată în obiect!

în termeni simpli *fizica e hermeneutica percepției*! însă e ceva abisal în structura percepției! și tocmai acest abis vecin cu avisul formează obiectul fizicii – mitul căderii ei euristice!

obiectul reprezintă mutațiile interactive multi-stratale pe care le suferă subiectul în contextul intuitiv al identității lui! în forma lui cea mai pură obiectul se poate interpreta ca interacțiunea tulburată a semiozei compacte cu cea de inserție și mai ales cu cea de ruptură!

tot ce se depărtează de subiect se structurează ca analiză – tot ce se apropie de subiect se structurează ca sinteză!

subiectul e sinteza *a priori* a cunoașterii finite!

deja simplul concept de materie este un apriorism al subiectului ce pune un element de substrat indiferențiat – deci *a priori* vid – pentru toate fenomenele! însă nici o experiență nu poate demonstra existența “materiei”!

orice prezență organică este teleologică – orice prezență teleologică implică o dimensiune spirituală!

dar orice prezență organizată – structurată – chiar anorganică este latent teleologică și deci subiacent spirituală!

ce e în fond materia? nimic din ce este analizabil! ci numai factorul de deficiență, de indeterminare și chiar de rezistență la orice formă de structurare – indefinitul subiacent oricărei structuri și chiar oricărui concept!

conștiința e funcția interactivă pură fără de care nimic nu poate fi nici perceput, nici experimentat! mai simplu, fără de care nici un prezent și nici o prezență *nu e*!

materia e subiacența teleologic rezistentă și chiar teleologic subversivă!
într-un sens, materia e inerția pură, inerția a nimic determinat!

ca divizibilă la infinit materia e cu necesitate vidul!

căci vidul poate fi interpretat – eronat desigur – ca întregul a cărui parte minimă “este” neantul!

însă neantul “fiind” partea minimă a vidului este cu necesitate și partea maximă, căci neantul nu e agregabil, ceea ce înseamnă că vidul ca și pandantul lui, infinitul, nu e divizibil, nu e secabil! singura diferență dintre *vid* și *neant* stă în intuiția de spațialitate pe care o comportă cel dintâi și-n intuiția de temporalitate pură pe care o comportă cel din urmă – de temporalitate nedevenindă, cognitivă! deci în *subiect*, nu în *sine*!

timpul e obiectul ce se sustrage prin definiție experienței, nefiind inferabil altfel decât ca rezidual!

conceptual timpul e evanescență pură diferind de neant prin turbulența denumită subiect!

transcendența, în-sinerea, absolutul stau în subiect, nu în obiectul ce se opune! căci obiectul nu-i altceva decât obstacolul, opacitatea dintre subiect și adâncimea lui spirituală!

civilizația ca atare – spre deosebire de-atât de ringarda cultură – comportă în eficacitatea ei structurantă un grad de reificare a umanului, de alienare deci! în special civilizația tehnologică modernă – totalitarismul tehnologic!

din acest pdv chiar și atitudinile opuse tehnologiei, stil *Unabomber* (Ted Kaczynski), în măsura în care folosesc tehnici teroriste îi sacrifică și exprimă în chiar forma opoziției lor perniciosul triumf al reificării și alienării!

orizontul triumfului total al civilizației asupra culturii și deci al reificării asupra umanului, redus la un simplu obiect nu sunt roboții, în măsura în care aceștia depind încă de ființe umane, structural ambivalente, ci “extraterestrii”, fie că aceștia există sau nu, căci extraterestrii simbolizează o formă de existență inteligentă complet vidată de cultură și pentru care triumful vectorului civilizație e total, de vreme ce afectează chiar și morfologia, nu doar comportamentul indivizilor!

mecanismul schizoid al dorinței cu corolarele lui, setea de putere thanatico-erotică și ipocrizia, setea de imagine, narcisismul, reprezintă baza procesului de reificare și alienare!

succesul nu e recunoașterea imbecililor, mașina de aplauze, ci realizarea însăși, cu cât mai nerecunoașcută pe-atît mai autentică! altminteri, va exista întotdeauna o portocală mecanică!

putem considera deci acest model civilizațional vid – completamente reificat și alienat, străin oricărei spiritualități și oricărei cunoașteri de sine – ca forma cea mai ratată, deși, cumva, cea mai ispititoare a existenței într-un cosmos posibil!

timpul, spre deosebire de devenire, nu poate fi perceput în exteriorul subiectului, în sfera strict obiectală, constituind o funcție exclusiv internă a subiectului inteligent, ba chiar, am putea spune, variind structural cu inteligența subiectului, desigur, cu precondiția finitudinii!

este eucharistia o transpunere “creștină” a cultului eleusin (Demeter / Dionysos) – cu extensii înspre Graal??

gravitația – expansiunea (repulsia) reprezintă o *scriitură* configurînd și orientînd paginile originare ale metamateriei *a priori* determinate, adică *meontologic* determinate!

contemplat din perspectiva identității spațiul reprezintă dubla intuiție – simultană deși non-concomitentă – a finitudinii acestei identități prezente în propria ei alienare infinită sau relația simultană dar non-concomitentă a finitudinii pure cu alienarea infinită pură, articulată prin dinamica pură a co-prezenței multiple insubzistente!

timpul pare să joace pe finitudine și repulsie – o repulsie paradoxală aplicată finitudinii înseși! căci ce altceva e evanescența decît o formă radicalizată a repulsiei, aplicată identității percepute ca alteritate! spațiul jucînd dimpotrivă pe repulsia dintre identitatea finită și alienarea infinită, altfel spus pe nevoia vidă de libertate!

materia este concretul intuitiv al spațiului empiric dar nu și al spațiului pur ce e în fond solitudinea transcendentă!

față cu solitudinea identică cu sine căreia i se opune doar vidul – adică tocmai expresia omogenă a solitudinii – spațiul adaugă vacuității determinarea cuprinderii, complet absentă din vid ce nu e decît excludere absolută, timpul prezentîndu-se ca solitudine alienantă unde ob-iectul nu mai e constituit de forma intuitivă a solitudinii înseși – vidul – ci de identitatea spartă în alte prezențe ce subminează statutul monolitic de subiect al identității prin introducerea unor alterități biunivoc obiectivante și implicit a unui *ritm*!

într-un sens, timpul combină și articulează puterile conceptuale ale spațiului și vidului, fiind cuprindere exclusă, excludere constant cuprinzătoare, neant pozitiv-negativ și negativ-pozitiv, încă o dată, ritm, însă ritm al unei intuiții goale, incapabile de a se pune și suprima prin cunoaștere!

cum poate fi timpul monodimensional când se raportează structural la totalitatea dimensiunilor spațiului! mai degrabă dimensiunile timpului sînt *de un alt tip* formînd în costructuralitate cu spațiul numere complexe! dimensiunile timpului sînt imaginare de unde $3 + i$ – dar aceste reprezentări rămîn dependente de concept!

dacă spațiul și timpul care aparțin ambele categoriei *non-aliquid* sînt orizonturi ale cunoașterii empirice și conceptuale, cu atît mai mult *neantul* trebuie văzut ca orizont al cunoașterii transcendente și ca *sens* al celei empirice!

căci fenomenele n-au sens decît ca semne în cadrul unei semiologii transcendente!

în ce privește spațiul și timpul ca forme de coordonare – spațiul permite o coordonare simultană dar non-concomitentă a multiplului pusă de finitudinea cognitivă a subiectului; cît despre timp și ținînd cont de aceeași parametrare cognitivă, putem vorbi de auto-sucesiunea identicului! de o deficiență a identicului ce-l aruncă din ființă în devenire – și totuși identicul nu devine altul ci nu se poate opri la sine!

în fond, *judecata sintetică a priori e chiar subiectul!* noi înșine în măsura în care ne cunoaștem pe noi înșine și devenim vectorii propriei noastre auto-cunoașteri sîntem cunoașterea noastră concretă, conceptul concret!

dacă spațiul și timpul sînt forme *a priori* ale intuiției, întrebarea se pune la ce nivel al subiectului devin ele intuitiv și deci fenomenologic accesibile, asta cu atît mai mult cu cît timpul, spre deosebire de spațiu, rămîne o intuiție pură ce nu răzbește în planul sensibil, constituind doar fenomenul conceptual foarte aproape de inteligibil al continuumului acestei intuiții!

subiectul cognitiv ar trebui poate definit ca un universal mediînd sinele profund cu conștiința individuală imediată!

unde = spațiul, când = timpul, cum = materia

durerea e ca un fel de sufocare uneori atât de intensă încât se transformă în amnezie!

materia qua continuum variabil al tuturor fenomenelor și modulator universal este și ea o formă *a priori* a intuiției – *māyā*! poate părea paradoxal și cumva greu de înțeles însă principiul materiei, iluzia, e o structură *a priori* sau, mai exact, constituie structura însăși a simultaneității non-concomitente, cu tot ce e în ea negativ-pozitiv și inefabil decalat!

iluzia pură, amorfă, subiacența e avisul ca așteptare plastică vidă! ca vacuitate critică parcă la pîndă!

dacă qua formă imediată materia – în care toate modalitățile și toate iluziile sînt, ca să zicem așa, împachetate – formează obiectul infinit al tuturor percepțiilor posibile luate ca simultaneitate non-concomitentă interactivă, prin însăși subtilitatea și infinitatea acestei continuități, aspectul strict obiectal, deci exterior al materiei se estompează în favoarea unei intra-exteriorități și a unei extra-interiorități indiscernabile!

de altfel, luat ca universal, subiectul cuprinde în sine “exterioritatea” ca pe-o interioritate, manifestînd interioritatea ca pe-o exterioritate structural cognoscibilă!

ca modulator universal psiho-materia nu cunoaște distincția fermă exterior-interior, proprie numai finitudinii individuale!

intuiția e *structural sintetică* și *structural a priori* și prin universalitatea ei *structural axiologică* deci răspunde perfect obsesiei kantiene!

cea mai gravă confuzie e aceea între ce este *înțeles* și ce este *acceptat* – această confuzie înglobează înțelegerea și blochează acceptarea, acolo unde funcțional poate avea un sens, totdeauna temporar, desigur!

spațiul vid și timpul vid sînt intuiții sintetice actanțiale ale fenomenelor – căci spațiul e preferabil a nu fi conceput ca un soi de dat vid ci ca actantul unei dinamici principial infinite însă vide de cogniție, schemă goală a dinamicii cognitive a neantului – formînd împreună cu magia materiei (*māyā*) țesătura subiacenței lor!

timpul ca intuiție a formei interioare, qua continuum psihic, transpune senzația de pierdere de sine, de alienare permanentă din sine și de tentativă de recuperare spasmodică – atât de profundă încât devine inconștientă!

totalitatea acestor intuiții originare vine din conflictul dintre alienare și solitudine!

în fond, existăm într-o transpoziție cognitiv vidată a neantului!

totalitatea e schema absolutului vid!

a te interoga cu privire la posibilitatea propozițiilor sintetice *a priori* echivalează cu a te întreba cu privire la posibilitatea intuiției ca atare, pentru că există în intuiție un fel de scurt-circuit propozițional ce o face comprehensibilă deși inezisabilă – altfel n-ar mai fi deloc o intuiție – dar, ca inezisabilă, ea transcende comprehensiunea (altfel am avea de-a face cu un simplu element discursiv)!

or, această *valoare de prag* a intuiției o deschide, în plan subiectiv, spre sinteza *a priori* arhetipală! interesant în intuiție nu este intuiția însăși ca act fulgurent de înțelegere ci tocmai acest *prag preintuitiv*, hublou furtiv al absolutului! prin înțelegere intuiția *cade*!

ce e interesant la Kant nu e arhitectura conceptuală ci intuiția!

e vorba deci de interacțiunea arhetipală, cripto-numenală, a conștiinței individuale cu un plan ce pare a-i fi interzis – de o *experiență transcendentă furtivă*, deci “mistică” (*samādhi* furtiv), singura prin care sinteza *a priori* poate deveni posibilă pentru conștiința de sine a individului!

sensul fericirii e de fapt inocența! e zîmbetul ce-ți plutește ca o barcă albă pe buze, aproape fără să vrei!

nu trebuie să oferi un fel de răzbunare – de vreme ce altă compensație pare imposibilă – eului care a suferit?!

nimfe albastre ca tristețea – ca însăși Camille Claudel – scutură zăpezi de vis

fulgi de crepuscul stropesc avisul cu ninsori de nemurire violetă

puterea politică nu-i altceva decât vectorializarea alienării psihologice umane – libertatea deviată de la țintele ei interioare profunde și aruncată spre exterioritatea unor țeluri fictive!

cuceritorul e cucerit de cuceririle sale în raport cu valoarea teritoriilor și popoarelor cucerite – romanii au cucerit Grecia, dar au fost cucerți de greci, au cucerit Egiptul dar au fost cucerți de egipteni! sau invers!

ideea aservește sabia – cucerirea culturală a cuceritorului e mai profundă decît cucerirea politică a cuceritului! infima galilee a cucerit imperiul roman iar infima romă a pus bazele imperialismului modern!

războiul mondial reprezintă un excelent factor de generalizare și omogenizare a logicii totalitare pe întregul spațiu afectat, direct sau indirect – euforia unui totalitarism planetar, mîine galactic, poimîine cosmic! și în special de afirmare a celor două principii de bază ale totalitarismului: eliminarea umanului prin delir partizan și exterminarea umanității prin același! e deci factorul triumfului universal al idioției turbate!

penitenciarul spart în cioburi – ospiciul pulverizat – universul absurd – nu eu o să-l regret!

străinul cu hlamida atîtor pumnale

un Cioran francez al timpului nostru ar trebui să spună: *“Je ne peux aimer qu’une France parfaitement abrutie avec la population de la Moldavie et le destin de l’Albanie!”*

românii sînt niște cretini ingrați care din cauza ingratitudinii nu pot să învețe decît vanitatea prejudecăților goale – toată cultura română la nivelul receptării ei stabilimentoase, deci perfect bordelice, nu e decît o cîntare a prostiei satisfăcute de propriile ei complexe – un imn paranoid al idioției turbate!

românii pentru biata românie sînt un handicap!

toată această euforie a stabilimentului nu e decît o potemkiniadă!

securiștii sînt tot atît de dornici să-și recunoască crimele, mai ales cele comise contra scriitorilor români, cît turcii genocidul armean!

secretul e un handicap al libertății și chiar al ființei umane de același tip cu înșelăciunea sau minciuna! secretul sărăcește omul – misterul îl îmbogățește!

spațializarea figurilor se opune efemerului!

schematismul civilizațional ca diacronie vidă antrenează despațializarea personalităților supuse unor dogme abstracte, în genere revanșarde, funcționalizarea persoanei reduse la o utilitate dispensabilă și la o insignifianță temporar eficace! pe scurt, la un triumf al mediocrității segmental competente sau chiar incompetente, cît timp, ca în orice totalitarism, răspunde unor criterii de adaptabilitate matricială!

eternitatea ca viitor e un paradox – paradigmaticul nu poate fi un moment al sintagmaticului, fie și momentul lui final!

je vais continuer jusqu'à la fin comme j'ai dû commencer: vertueux par haine du monde, féroce par amour de l'esprit, en enchaînant ma vie et en libérant ma pensée et mon écriture, c'est-à-dire ce par quoi j'existe!

la mauvaise apocalypse: destruction sans révélation, la bonne et vraie apocalypse: la révélation qui anéantit le monde...

creștinismul nu e doar mortifer – sursă de nenumărate masacre – ci mort de-a binelea!

prin ce influență, probabil germanică – dar putem fi siguri? – a ajuns creștinismul la cultul sângelui și al homofagiei!

pantinisation du monde politique, sinon du monde tout court – de ce monde habité par des pantins! spectacle grand-guignolesque – parade d'images d'Épinal! présentées comme des principes!

pământul e pentru vechile imperii ce e capitalul pentru capitalismul modern – și invers!

femeie e numele declinului structural al unei societăți! “drepturile” femeii – în esență avortul și adulterul – marchează începutul sfârșitului acestei pseudo-umanități!

putinismul nu e un veritabil totalitarism pentru că lipsit de dinamică totalitară – în fond, prin putin se obține un compromis între dinamica totalitară și stalinismul birocratic; mecanica criminală a lui putin rămânând conservatoare nu transformațională!

din acest pdv macron e mai aproape de statutul unui veritabil dictator – deși prea subminat de puterea oligarhică pe care o reprezintă – decît putin, ce rămîne un birocrat sovietic hipertrofiat!

pe fondul pantinizării generale a politicii – guignolii virtuoși sau vicioși rămîn totuși simpli guignoli!

epoca noastră narcisic-individualistă interzice alianțele stabile și loiale, substituindu-le printr-un fel de “fiecare pentru sine”!

pe de altă parte, deși nefăcînd parte din NATO, Ucraina reprezintă pentru SUA (sub Biden mai ales, acum, sub Trump, nu mai e cazul) un fel de “aliat răsfățat”, mult mai important decît aliații standard și de aceea putîndu-și permite gesturi de agresivitate și cinism politic inconceptibile la orice altă formație statală cu excepția Israelului!

această aberație riscă să dureze și să provoace enorme complicații!

zelenski, care face tot ce poate ca să ne scufunde într-un al treilea WW,
pare să vrea a face din Ucraina un fel de imensă Massada!

interpretarea binomială sau chiar trinomială a politicii actuale e complet
eronată!

căci fiecă țară, fie ea albania sau muntenegrul, necum iranul sau turcia,
are pretenții universale!

asta depășește cu mult așa-zisă lume multi-polară!

putin poate părea actualmente “nebun”, e însă cel mai “normal” dintre
psihopații ce-și ascut și-și ascund actualmente ghiarele!

fără geniu, statul nu-i decît o cutie a Pandorei!

ce que le guignol a détruit, le génie répare

prezentul e arogant – ca și cum ar fi eternitatea în act!

pantalonade – arlechinade – trufaldinizarea politicii

zelenski – arlechinul cu pretenții churchilliene

alianța Statelor Unite cu Ucraina nu-i numai absurd disproporționată,
demnă de geniul senilului Biden și al acelui Iago de operetă, Blinken,
introducînd isteria propagandistică printre vectorii politicii mondiale –
ci și, spre deosebire de logica oricărei alianțe “normale”, factor de haos
și dezechilibru politic, nu invers! infernul transformat în regulă de viață
/ regulă existențială, ceea ce înseamnă că modelul politicii actuale e de
tip escatologic!

cînd vor inventa americanii indulgențele prezidențiale și
excomunicările de același tip?!

americanii inventează totalitarismul moral!

ce monstre qui se prend pour Jupiter sans être au moins Ganymède!
faimoasa caricatură ar trebui să-l reprezinte nu pe Mahomed ci pe
Macron “bonaparte”!

dintre toate delirurile, delirul avidității este cel mai ridicol!

e esențială conservarea unui factor de eroare imaginativă pentru a
permite conservarea și dezvoltarea unei conștiințe – alternativa fiind un
dogmatism de robot stîngaci programat!

eul nu se poate raporta la lume decît ca la un lucru – intelectul, ca la o structură!

e crimă nu doar actul în sine ci ceea ce duce – ceea ce nu poate duce – decît la un nesfîșit șir de dezastre!

sînt criminali toți regizorii impudenți ai coșmarului politico-social – blestemați fie ei!!! bof! decît să-i blestemăm mai bine să-i rîdem – *tyrants destroyed!*

această lașitate a “celeia mai mari puteri” nu doar în fața altei puteri dar chiar în fața intereselor sale!

fiecare hipermiliardar e un dictator economic primejdios pentru democrație – fiecare hipermiliardar *e un delincvent în planul democrației* împotriva căruia cele mai drastice măsuri sînt legitime!

limitele tehnologiei militare ruse, masivitatea ei ineficace e cea a regimului strivitor și lipsit de suplețe!

corupția nu trebuie văzută ca o simplă devianță individuală sau de grup ci ca forma pe care o ia totalitarismul în cadrul societăților așa-zis democratice, ca o formă de cripto-totalitarism ce viciază structural democrația, reducînd-o la o coajă golită de orice miez și la o carapace moartă golită de orice conținut viu! mai mult, la o forță plăsmuitoare ce remodelează chiar și instituțional, chiar și funcțional democrația, făcînd-o să corespundă tot mai mult cu contururile totalitarismului!

și dacă nebunii ar rămîne între ei...

tous les états sans exception sont maintenant *en meute libre*, ce qui veut dire que tous, sans aucun égard pour leurs peuples respectifs, leurs sociétés, dont ils se fichent éperdument, ou pour la planète au sujet de laquelle ils se gargarisent, poursuivent exclusivement leurs pulsions sauvages et narcissiques! manque dans ces conditions un véritable facteur arbitral capable de maîtriser la meute!

ONU? să fim serioși, orice factor instituțional sau instituționabil, apt deci de a face parte din stabiliment nu poate aduce o soluție reală! pedeapsa cu moartea n-a fost abolită pentru populație, pe care polițiile o asasinează vioi și fără riscuri sau scrupule, gărzi pretoriene cinice, ci de bine de rău, pentru oligarhie, pentru pseudo-elitele politice, pentru a le pune la adăpost de vreo decapitare accidentală!

suntem numai în clipă – cu tot labirintul prezentului; însă ce este clipa? numai neant!

au fond, l'instant est plus un arrêt qu'un passage, le labyrinthe se transforme en rayonnement...

limita e separare – excludere – cât despre materie, antilimita – e chestia de care chiar fără să vrei – te despați!

putin e un fanatic rece, ca orice birocrat – zelenski, un djihadist predicînd războiul total, iar dintr-un alt unghi, un obsedat vrînd să facă din Ucraina – și la urma urmelor din întreaga planetă – un soi de Massada! amîndoi sînt niște monștri foarte periculoși – niște monștri care se completează!

monstruoasa guignoladă a actualelor războaie...

și dacă *toate războaiele* nu sînt decît niște monstruoase guignolade – spectacole de marionete cu finalurile precalculate!

ucraina e săpunul – săpunul actual, acum că evreii, prin străduința statului israel sînt tot mai puțin la modă – al tuturor crimelor occidentului, inclusiv al colonialismului!

destinul e decalajul dintre eu și sine iar destinul concret al individului e lupta eroică cu această alienare-obstacol ce le desparte!

în fond, dictatorii ce vor să controleze identitatea – ei înșiși n-au nici o identitate în afara vidului lor propagandistic!

la révolte a toujours qqchose d'euristique!

australopitecii alienați de aventura lor umană, își vor găsi în fine beatitudinea! cum arătau oare australopitecii extratereștrilor?!

să fie extratereștrii altceva decît un soi de franc-masoni cosmici?...

si Poutine est nul doute un psychopathe sans scrupules, Zelenski à son tour n'est qu'un paranoïaque chez qui le manque de scrupules prend la forme du délire narcissique!

am să mă exprim – și toate cuvintele mele or să lunece pe impermeabilitatea idioției turbate a lumii – a acestei lumi prea convenționale și oarbe ca să poată să fie!

Œdip își plînge cu ochii tenebra... își cîștigă prin orbire lumina

scînteia izvorăște – izvorul scînteiază în unde din neunde

toate aceste imperialisme sălbaticе nu sînt o tentativă de rezumare angulară a lumii ci o criză a nașterii umanității – a nașterii ei

metaplanetare, dincolo de uterul pământ și de planeta naturii terestre! de nu cumva un avort!

femeile ar trebui să se arunce-n supunere ca într-un abis!

războiul tuturor pantalonadelor – triumful impudent și imprudent al rinoceritei!

plictiseala occidentalilor – în special a americanilor – caută apocalipsa!

plictiseala caută apocalipsa și o fabrică!

frumusețea și greața – vidul – clipele dense

sexualitatea pentru mine s-a terminat! nu-mi mai rămîne, dincolo de simpla fantasmă, decît erotismul conceptual și metaforic – scrisul, nu sperma!

să-ți verși toate pulsuniile, toate tendințele, chiar instinctuale, în spirit ca într-un cuptor! toată ființa umană și animală, vegetală și minerală – chiar și înșelăciunile iluziei – în spiritul unic! doar o astfel de făptură totală – total fuzionată spiritual – e ființă!

a trăi un război mondial – eventual Apocalypsa – e o experiență mistică – poate experiența mistică juisivă prin excelență!

il n'y a pas d'individu plus assoiffé à faire pleurer – plus assoiffé des larmes des autres que celui dont le métier a consisté trop longtemps à faire rire de lui-même!

clovnul e cel mai sîngeros dictator – vezi zelenski!

megalomania meschină putiniană – megalomania unui birocrat ce se visează Petru cel Mare!

și acum cîteva cuvinte despre mit: mitul în structura lui de profunzime, eliberată de ganga lui narațională, se poate defini ca funcție cognitivă *a priori*, mai exact ca mecanismul *a priori* al sintezei! trebuie evident distins între mituri ca fenomene cognitive și mecanismul însuși al producerii miturilor i.e. al sintezelor mitice, ultimele depinzînd de materialul interactiv analitic elaborat prealabil!

problema care se degajează de aici nu este deci cum putem avea o judecată sintetică *a priori* ci cum ar fi posibilă, plecînd de la mecanismul sintetic, o sinteză pură *a priori*, cu alte cuvinte independentă de orice interacțiune analitică! căci o astfel de sinteză pură *a priori* nu poate fi în nici un caz o *propoziție* ci doar *spiritul însuși*

ca spirit absolut liber de orice interacțiune altfel spus, de orice dependență analitică!

dimpotrivă, analiza nu se poate înțelege decât ca rețeaua interdependentă deci interactivă prin care spiritul se găsește în relație cu un *quid structural opus!*

să nu ajung eu să vă spun: “nu vreau nimic de la voi, vă vreau numai sângele și cenușa”!

the white shit!

ceea ce *pare* intelect – *e spirit!*

le nouveau nerveux de l'éjaculation créatrice

e interpretabil neantul ca o energie-conștiință pre-primordială?

numai neantul se poate pune ca simultaneitate non-concomitentă a subiectului permanent-impermanent!

subiectul e principiul sintezei cognitiv-onirice!

conștiința propriei finitudini definește natura umană!

deplinul control al propriei sale finitudini caracterizează natura demonică!

depășirea propriei sale finitudini – divinizarea!

depășirea principiului însuși al depășirii – eliberarea!

la seule égalité véritable c'est l'identité!

identité – vérité – liberté / liberté – vérité – identité

la vérité est toujours au centre

schizofrenia absolutului

cunoașterea e uitare și uitarea e cunoaștere

absolutul e marele amnezic

sufocat de perfecțiune absolutul cade în finitudine – sufocat de finitudine, explodează în perfecțiune!

omul de pietre prețioase vii! învăluit în nemurire de aur!

în fond, nu trebuie să-ți pese de spirit! urmează firul afecțiunilor tale firești și nu te neliniști!

ochii mei sînt plini de o apă albastră pe care-s țesute toate lucrurile –
ochii mei sînt plini de o pădure roșie dincolo de care totul e dispare

totul dispare căci totul e disperare!

există, în chip ciudat, înși pe care tocmai succesul lor îi ocultează –
indivizi care de atîta strălucire devin invizibili!

inima mea e pumnul în care strîng absolutul!

stadiul monoschizofren al cunoașterii e urmat de deplasarea schizoidă
prin care fiindul pur se scindează în posibilitatea subiectului și
posibilitatea obiectului legate prin cunoaștere ca alienare ordonată!

stadiul monoschizofren al cunoașterii, pentru care obiectul nu există ci
numai pura globalitate luminoasă, e urmat de stadiul schizofren, prin
care individul constituit de alienare se înșurubează în autohipnoză!

urmează stadiul scatologic mefitic al injecțiilor cu dezgust ce pregătesc
eliberarea!

surîsul de plastilină plămădit și ipocrit!

orice acaparare de conștiință plăsmuită ca lucru, unde alienarea
cognitivă îl intoxică pe a fi cu a avea, e încărcată cu toată furia uitării
de sine ce se descarcă asupra *celuilalt* fie ca act punitiv, fie ca act
criminal și-n toate cazurile ca act supresiv!

text e epiderma neantului

starea de veghe e colectivă – starea de vis individuală și cea de somn
profund paraindividuală!

tot ce inspiră dorință sau speranță e iluzie – chiar și spiritul – chiar și
neantul!

într-o bună zi am să deschid o ușă pe care n-o văd deocamdată – o ușă
invizibilă – și-am să ies!

ostrov de inutilitate

omul care-și înțelege luna cu noaptea așteaptă pe țărmul morții cu
fruntea albastră

să-ți accepți dezacceptarea – să-ți dezaccepți acceptarea

înțelepciunea minciunii – revelația iluziei – ce trist!

iluzia e deficiența – pierderea plenitudinii

în sine sinele *este* neant!

dacă există o infraconștiință ce corespunde cu structura însăși a iluziei (*māyā*) aceeași infraconștiință măyică trebuie să existe și la nivelul corzilor, cu toate implicațiile lor (multidimensionalitate, multivers)

destrucurarea intuitiv noțională a reprezentărilor antrenează destructurarea timpului!

volanul pur

macron nu e decît un puțin de interior – un puțin de cameră – mai recent, cu ambiții zelenskiene!

sîngele nopții și oglinzilor

“înfășurat” înseamnă *non-manifestat*

faimoasele dimensiuni suplimentare există ca non-manifestate dar sînt nu mai puțin reale!

sîntem deci confrunțați cu *întîrzierea euristică* a realului!

băut de cer mă dezbrac pîn’ la rază

pătrund – despuiat întuneric – în peșterile pline cu tuș negru!

hazardul e o providență fără subiect!

spațio-temporalitatea implicită a oricărei propoziții o determină ca intuiție *a priori*! apriorismul privește deci structura producției propoziției – structură de tip intuitiv – și nu propoziția *x* ca atare! apriorismul spațio-temporal definește structural apriorismul actului cognitiv!

în măsura în care structura constructivă a conceptului – implicită conceptului însuși – se bazează pe principiul identității, conceptul ca propoziție a propriei lui construcții e cu necesitate *a priori* – căci identitatea e anterioară oricărei aposteriorități articulative!

cum infinitul nu poate fi succesiv, căci altfel ar fi finit, infinitul este cu necesitate *a priori* întocmai ca unitatea cu care este identic! întrebarea ar fi poate dacă dimensiunea infinitiv intuitivă e subiacentă spațiu-timpului sau, dimpotrivă, dacă dimensiunea spațio-temporală e subiacentă intuiției!

spațiul și timpul nu sunt simple intuiții sensibile – căci atunci aposterioritatea lor ar fi indeniabilă – ci scheme intuitive ale inteligibilului, ceea ce explică deschiderea lor *parafizică* și, pînă la un punct, *metafizică*!

judecata sau mai degrabă propoziția sintetică *a priori* este *a priori* numai ca indeterminată deci *vidă* – deci ca mecanism pur al propriei sale producții sau ca intuiție spațio-temporală pură, subiacentă posibilității propoziționale: dimpotrivă, orice propoziție determinată e cu necesitate analitică!

cît despre judecata *a priori*, în măsura în care introduce *valoarea* ca intuiție *a priori*, ea postulează un *model*, cu alte cuvinte, un *arhetip*!

dacă multiplul e dat *a priori* în spațiu-timpul *a priori*, acest multiplu *a priori* nu poate fi decît *māyā*!

ca intuiție *a priori* chiar și spațiu-timpul e iluzie – chiar și vidul!

punerea într-o intuiție *a priori* a spațiu-timpului cu toate variantele conținuturilor posibile, nu poate viza decît o proiecție iluzorie, fie ea iluzie cosmică sau, în termeni moderni, o hologramă!

numai acea structură prin a cărei manifestare e suprimată nu doar substanța obiectului ci și a subiectului, altfel spus, subiacența însăși, poate fi considerată ca non-iluzorie!

orice formă de amplificare ontică – fie cosmică, fie de alt tip – corespunde cu o dezvoltare a subiacenței înseși, deci a înstrăinării de sine, și e opusă cunoașterii veritabile!

orice dezvoltare a cunoașterii veritabile e ontologic negativă și corespunde cu o suprimare a subiacenței alienante!

la religion est un métissage de mystique et de politique!

cu fiecă experiență sau act cognitiv încercăm poate să umplem un interval între finitudinea noastră și o intuiție sau structură sintetică ce ne e dată *a priori*!

e ca și cum cunoașterea transcendentă ne-ar locui fără ca noi s-o putem înțelege!

dogma “democrației” impusă militar nu diferă cu nimic de vechea dogmă a civilizării prin forță! ultimul caz se cheamă colonialism, primul se cheamă neocolonialism!

primul, spre deosebire de al doilea, fiind agravat prin colonizarea propriilor populații!

dar este posibilă o sinteză axiologică non-propozițională? o sinteză de prag!

în măsura în care transcendența pare să facă parte din structura sintezei evaluative ca intenție axiologică, apriorismul ei este inevitabil cît timp sinteza e nonpropozițională ci doar pur intuitivă! orice propoziție fiind ca atare o transpoziție *a posteriori* a intuiției!

pe de altă parte, luată ca propoziție pură, orice sinteză apodictică e cu necesitate *a priori*!

sau, și mai simplu, apodicticul și apriorismul sînt sinonime!

cea mai jalnică specie de “feminist” e feministul din impotență – idem pentru homosexuali!

femeia e minciună, minciună, minciună – înșelăciune, înșelăciune, înșelăciune – obstinație oarbă, obstinație oarbă, obstinație oarbă – ipocrizie, ipocrizie, ipocrizie!

pentru ca intuiția spațio-temporală să fie posibilă trebuie ca finitudinea subiect/obiect să fie în prealabil afirmată! semioza de inserție precede în acest caz semioza de ruptură!

din acest pdv intuiția spațio-temporală nu e cu adevărat *a priori* căci presupune dihotomia subiect/obiect!

în condițiile unui subiect indistinct de obiect (semioză compactă) spațiul și timpul sînt de neconceput!

de aceea dihotomia foarte subtilă subiect/obiect – și deci intuiția subiectului și a obiectului – trebuie dată ca prealabilă, *chiar dacă intuiția spațiului și timpului constau tocmai în acest proces de dihotomizare!*

căci chiar dacă S și T nu sînt obiecte sevizabile, intuiția subiectului și obiectului și prin urmare a distincției lor le este anterioară și *le pune ca interval a două momente!* evident, anterioritatea aceasta nu este *temporală* de vreme ce liberează timpul, ci pur logică!

deci structura originară a timpului derivă din dihotomia subiect/obiect aprehendată ca proces, după cum structura originară a spațiului derivă din aceeași dihotomie aprehendată ca interval! idem vidul!

suferă și înțelege!

putem pune aperițiile imaginarului la baza perpeițiilor realului?

interacțiunea spațiu-conștiință, spațiul, “conștiința”, “comprehenșiunea” fizicală – conștiința ca spațialitate inteligibilă trimite cumva la simultaneitatea non-concomitentă spațiu-timp; căci

aspectul aprehensiv al cuprinderii trimite la timpul ce se simte și aprehendează spațiul tot atât cât la spațiul ce se deschide posibilității temporale!

în fiecare act de percepție dihotomia subiect/obiect ca schemă temporală se realizează din nou!

reprezentarea în schematismul ei profund nu-i altceva decât efortul original al subiectului de a se concepe pe sine! activitatea demiurgică admisă ca atare e forma vag personificată a acestui efort de auto-concepere!

de ce nu-l putem realmente ierta pe celălalt – uneori nici măcar pe noi înșine? pentru că *iertarea nu există* – nu iertarea pentru ceva comis ci iertarea în sine! numai printr-un fel de înșelătorie iertăm sau credem asta! iertarea e celălalt care se instalează în tine – a te lăsa convins înseamnă a ierta fără să știi ce!

vezi Kant, Opus postumum (trad. Eckart Förster & Michael Rosen): “The first act of knowledge is the verb: I am – self-consciousness, for I, [as] subject, am an object to myself” (179 sq).

în fond, iertarea înseamnă să accepți să fie doi!

curioasa analogie cu Tantra – “Eu sînt” ca dublă bază a fenomenului pur și a lucrului în sine dar și a dihotomiei unitive subiect-obiect, prin care spațiul și timpul sînt intuiții iar materia se încheagă ca fenomen!

cîte dimensiuni are timpul?

viziunea unidimensională e o proiecție a propriei noastre finitudini și a linearității reprezentării noastre!

în realitate e imposibil de dat un răspuns la această întrebare, cu atât mai mult cu cât dimensiunile temporale sînt exclusiv imagine!

cîte dimensiuni are imaginarul?

dacă spațiul e un “principiu de posibilitate”, timpul riscă să apară ca un principiu de imposibilitate al oricărei durate ce nu se poate defini decât prin triplul neant al trecutului, prezentului și viitorului!

în proiecție logică spațiul și timpul sînt conceptul pozitiv (afirmativ) și respectiv negativ al tuturor lucrurilor, concepte ce permit lucrurilor să-și afirme pozitivitatea respectiv negativitatea ca fenomene! concepte ale sensibilului – nu doar intuiții ci veritabile texte!

prin negativitatea lui structurală timpul prezintă o profundă afinitate cu infinitul!

timpul $\equiv -\infty$ / **spațiul** $\equiv +\infty$

însă cum poate infinitul să permită finitudinea! e drept că finitudinea “explodată” poate permite infinitul – însă invers?

în fond, infinitul negativ $-\infty$ nu e un concept imaginal? însă cum poate infinitul fie el pozitiv, adică spațial, fie negativ, deci temporal – negația fiind o evanescență de fugă – să permită finitudinea!

ca și timpul, imaginarul e indisociabil de negativitate; ar trebui distins între infinitudinea încadrată dimensional și infinitul indiferent la dimensiuni! am putea spune infinitul transcendent!

și dacă am concepe in-finitul nu ca non-finit ci ca în-finit, ca o interioritate a finitului!

intuiția determinată este o *formă a mentalului* ca și conceptul!

există însă o facultate cognitivă superioară – pe care buddhiștii o reprezentau fără s-o conceptualizeze – plasată oarecum între mental și intelectul pur – a cărei percepție e transcendental-numenală, *paramentalul*, capabil de intuirea indeterminată a urzelii tuturor determinărilor posibile! facultate cu care putem percepe țesătura măiei și apersepe acel dincolo (*epekeina*), facultatea avisală prin excelență!

paramentalul este facultatea pentru care parafizica poate deveni experiență!

ceea ce am putea numi teoretic “extratereștri” reprezintă un tip de umanitate total sau quasi-total artefactizată, ce a redus la zero sau foarte aproape în evoluția lui artificial involutivă principiul hazardului – principiu creator și înnoitor prin excelență!

de fapt, care a încetat să evolueze, încercînd doar – cam la modul unor roboți dotați cu inteligență artificială – *să se perfecționeze*!

astfel de creaturi cosmic senile și narcisic demente mai au încă un orizont intelectual dar au pierdut orice orizont spiritual!

aceste intuiții pure, lipsite de orice determinare reală, sau mai degrabă aceste apersepții pure, sinteze formale *vide a priori*, reprezintă în plan logic inferențele ce ne permit să stabilim existența *paramentalului*!

frecvența și abjecția *crimelor de Stat* dovedesc că orice sistem politic este un *sistem al crimei*! deci nu atît “nu există putere bună”,

reprezentare încă moral naivă, ci *nu există putere care să nu fie criminală* – explicit și implicit criminală, refulat sau defulat infernală!

filosofia transcendențială pare să funcționeze, în viziunea lui Kant, ca un fel de meta-metafizică, conținând principiile posibilității acesteia (Opus postumum 187)

putem oare concepe transcendența ca pe o *empirie pură*?

nu există plural sau singular al infinitului și totuși *infinitul este o singularitate*!

prakṛti este un meta-robot!

solitudinea transcendentă “feminist” ruptă de spirit nu doar se alienează ci se robotizează oarecum! în orice feministă doarme un robot!

dacă existența e determinație iar determinația, negație, rezultă că existența însăși nu poate avea decît un caracter eminemente negativ!

sinteza *a priori* nu poate fi decît sinteza unei multiplicități proiectiv posibilă – deci un arhetip! însă arhetipul însuși nu poate fi decît un concentrat de negație – o semioză compactă a neantului!

sinteza *a priori* cuprinde metaintuitiv o multiplicitate simultană dar non-concomitentă!

poate să pară logic paradoxal, dar arhetipurile sînt prin definiție sintezele *a priori* ale unor multiplicități *a posteriori*!

un om care ar gândi cu adevărat concret, a cărui cunoaștere ar fi cu adevărat concretă, ar gândi și ar cunoaște cu apokalypsa!

cunoașterea și lumea sînt structural incompatibile – ca și omul cu natura!

tratarea deductiv-analitică a transcendenței ajunge la paradoxuri de tipul celui de-al treilea om! sau mai exact la *transcendențe inversate*!

subiectul pur care-și concepe intuitiv identitatea își concepe finitudinea și ca atare se neagă ca subiect și se reifică!

conceperea finitudinii echivalează cu realizarea unei forme pure, nicăieri posibilă în experiență!

spațiul și timpul – ca și toate conceptele de tipul ființei, neantului, devenirii etc. – sînt intuiții *a priori* ale conștiinței înseși ce se reprezintă pe sine în forma conceptelor, modelîndu-și astfel capacitatea cognitivă și chiar forma perceptivă!

conștiința nu cunoaște decît exclusiv conștiința și nimic altceva!

aparența, iluzia, experiența etc. sînt pure categorii ale conștiinței – lumea însăși e o categorie a conștiinței – conștiință din care nu putem ieși dar pe care o putem purifica!

dacă lucrul sau lumea prin extensie constituie un agregat de poziții – materia ar constitui ansamblul pozițiilor fantomă, posibile dar nu reale, pe care incapacitatea noastră cognitivă o constituie!

zelensky – zelosul clown al teatrului crimei – nu-i în fond decît o efemeră petardă a abjecției!

cum se fenomenizează, admițînd procesul ca posibil, norul de identitate al relației de indeterminare / incertitudine? putem vorbi de extensie pozițională în acest caz? expansiunea cosmică depinde oare de prezența unui observator – a unui trans-observator, eventual...

noțiunea de *intuiție externă* are oare sens?

de fapt, intuiția de sine nu trebuie văzută ca punerea la exterior într-un *quid* indeterminat interpretat ca spațiu a sinelui propriu – ca ob-iect extern în opoziție cu subiectul – ci mai degrabă ca o retractare intuitivă, internă deci, ce eliberează propria finitudine ca lucru-în-sine, un fel de “năpîrlire” peratologică ce lasă sinele reificat ca ob-iect al nimănui altul, deci ca un dublu fără alteritate, scobind astfel, ca interval, conceptul *a priori* de spațiu și ca proces, pe cel de timp – un fel de *țimțun*!

construcția cu adevărat externă în toată complexitatea ei pleacă abia de la această contracție auto-constitutivă, de la această tresărire intuitivă originară! originară dar poate nu cu adevărat *a priori*! contracție auto-constitutivă dar și destitutivă, vid ce lasă alteritatea să respire! eliberînd transcendența ca semioză de inserție ce aspiră la semioza de ruptură!

sufletul este principiul teleologic pur al fiecărei ființe!

experiența nu este structural altceva decît timpul – intuiția subiectivă – în măsura în care exprimă continuitatea conștiinței, dar nu neapărat a conștiientului, în toată fluiditatea ei inconsecventă!

în măsura în care aceste intuiții sintetice *a priori* pure sînt spațiul și timpul, ele comportă totuși o determinare (o negație) și deci nu mai pot fi considerate ca absolut pure!

pe de altă parte, spațiul și timpul ca intuiții *a priori* permit articularea conceptuală a dimensiunilor, multiversul asociat teoriei corzilor etc. și se deschid conceptual spre sfera parafizicii!

și totuși, veritabila teorie a corzilor nu e nici fizică, nici parafizică ci metafizică (*guṇa*)!

trebuie deci să presupunem existența unor intuiții *a priori suprasintetice* absolut pure – perfect vide din perspectiva reprezentării, cu alte cuvinte inarticulabile conceptual!

deși nu putem avea nici un acces la această intuiție suprasintetică *a priori*, putem, plecând de la *ideea* ei, să-i proiectăm asupra, ca pe un ecran avizal, toate reprezentările *pe care ni le inspiră*!

proiecția cea mai complexă pe care o putem realiza ar fi aceea a lumii scheletale sau infra-arteriale – a *lumii ca sistem* sau *paradigmă*, paradigmă ce ar funcționa totuși (inevitabil) pe baza *exemplarismului inversat* (cf. François Sagnard)! putem defini o asemenea paradigmă prin binomul inteligibil/sensibil, sau *puruṣa/prakṛti* sau, mai stângaci, Dumnezeu (în caz de personificare)!

proiectiv, Dumnezeu reprezintă simultaneitatea non-concomitentă dintre conceptul de exterminare a multiplului și împlinire (entelehie) a Unului!

creația din pdv al dumnezeirii nu este decît un test al necesității exterminării și suprimării creatului!

arbitrarul nu e un concept!

am putea poate spune că omul este făptura teleologică căreia scopul îi apare ca ob-iect – în vreme ce D-zeu este făptura teleologică căreia scopul îi apare ca sub-iect!

altfel spus, D-zeu este sau pare să fie *auto-teleologic* în vreme ce omul este sau pare să fie *allo-teleologic*!

dacă divinul se definește prin compactarea manifestărilor, afirmîndu-se structural prin sustragere – deci qua cantitate negativă a totului – deci qua Unu – cantitatea negativă a Unului însuși, Neantul, răspunde mult mai exact criteriilor, cu atît mai mult cu cît nici o altă reducere nu mai este posibilă!

termenul care răspunde deci cel mai riguros tehnicii de generare negativă a Divinului este indiscutabil Neantul! or, neantul nu poate avea

fiu și nici poli-personalitate! cu atât mai puțin trimiși, îngeri, arhangheli *et tout le tra-la-la!* toate afirmațiile de acest tip (sînt Fiul – adevărul și etc.) reprezintă o formă de fantasmare veleitară a propriei puteri de înțelegere, cu tot messianismul, profetismul etc. – mai exact, toate aceste forme religioase ale afirmării de sine sînt simple hiperbole!

lucrul care m-a frapat și, cumva, amuzat acum cîțiva ani a fost zelul cu care inși, altădată imperturbabili, își făceau cruce ori de cîte ori vehiculul în care se găseau trecea pe lîngă vreo biserică!

totalitatea negativă – neantul – e mult mai cuprinzătoare decît totalitatea pozitivă – unul – pentru că o cuprinde și o depășește prin negația însăși! ideea perfecțiunii morale etc. ca sustragere (renunțare) corespunde tot neantului, în fond, căci perfecțiunea este o categorie negativă absolută!

rezultă că orice interacțiune între neant ca perfecțiune absolută și “realitate” nu poate decît să ducă realitatea la statutul de simplă iluzie! supusă sustragerii deci prin definiție și-n chip necesar negabilă!

desigur Dumnezeu nu poate fi dovedit existențial prin experiența comună – nu tot astfel stau lucrurile cu experiența mistică! însă plecînd de la datul naturii, existența omului, dacă problema ar putea fi pusă, s-ar dovedi tot atât de inexplicabilă și chiar imposibilă căci omul, artefact al contemplației, nu poate fi explicat prin simpla evoluție!

cunoașterea nu reprezintă o simplă acumulare de informații ci mecanismul însuși al devenirii umane!

dar dacă astfel de imposibilități sînt teleologic necesare, această necesitate teleologică trebuie considerată ca sincronă cu necesitatea ontologică! astfel cele două imposibilități se susțin teleologic și existențial reciproc ca experiment absurd necesar!

mai banal, proba existenței lui Dumnezeu e dată prin existența omului și nu poate fi contestată – în afara oricărui creaționism – decît simultan deși non-concomitent odată cu aceasta din urmă!

dacă adorăm morala ca atare ieșim din sfera moralei pentru a intra în cea a religiosului! căci etic e amoral să adori – cu atât mai mult să adori eticul însuși! pentru că astfel conceptul răspunderii personale – esențial în plan moral – dispare fără urmă!

pentru Totalitarism și Literatură: Roma imperială n-a fost oare – ea, expresia însăși a puterii totalitare – victima totalitară a literaturii?...

cînd totalitarismul devine asfixiant, fără soluție, și asta chiar dincolo de intenția subiectivă a vectorilor lui, singura ieșire încetează de a mai fi politică – scăparea din cadavrul în putrefacție al politicului mort e exclusiv metafizică! din politicul mort nu mai poți ieși decît printr-o teorie a morții sau printr-un mit!

Zinoviev : the only way out is death!

toate statele și prin contaminare toate popoarele aspiră la o halcă cît mai importantă din *hoitul vital*!

averile colosale, cu cît mai multe zerouri, nu fac decît să sublimeze nulitatea posesorilor lui! dumnezeul zerourilor e și el un zero – la limită, un zero special! sau: capitalismul paranoic e meontologic vulgar!

dumnezeul zerourilor e și el un zero!

de altfel, dumnezeul constrîngerii – deci al abuzului – deși neconstrîns el însuși – este determinat de constrîngere la modul negativ – deci nu e liber! capitalistul paranoic crapă ca și fdf-ul, mai rău decît fdf-ul căci poartă sub zerouri un hoit!

poți să pui un număr finit pe infinit – de pildă, unu?

infinitul nu începe cu 1, 2, 3... – infinitul începe cu ∞ și sfîrșește cu ∞
infinitul e un neant deficient – neantul, un infinit împlinit!

ca opusă divinului spontan liber, lumea e un loc al constrîngerii fără libertate!

chiar formele abstracte ale libertății în lume – drepturile – sînt iluzorii sau mai exact sînt manifestări oculte ale constrîngerii – crypto-constrîngeri operînd nu doar din exterior (cazul constrîngerilor simple) ci și din interior!

organicul constă în înfășurarea teleologicului în jurul identicului – e identicul destinal înfășurat!

nu există mai mare prostie pentru o putere decît să ajungă să creadă în propria ei propagandă – pe de o parte fascinată de speranța eldoradoică a propriei ei cupidități, pe de alta, fascinată de absurda miopie a eului ei veleitar!

dumnezeu ca paradigmă a omului! omul în lume poate fi liber însă libertatea lui este sub tensiune și se măsoară după capacitatea lui de a rezista unei cît mai înalte tensiuni! prin capacitatea de renunțare la tot ce nu este!

extratereștrii sînt zei de linoleum!

dumnezeu nu are viață ci numai existență! prin urmare propoziția “eu sînt adevărul și viața” e cel puțin dublu imposibilă: pe de o parte pentru că viața nu face parte din sfera divinului, pe de alta pentru că existența divină nu poate fi obiectul unei propoziții! cu atît mai mult al unei propoziții care nici măcar nu o vizează, țintind dimpotrivă o imposibilitate!

în fine, rămîne sub semnul întrebării dacă Dumnezeu are eu!

infinitul capacității de contemplare – infinitul posibilității de a fi contemplat

infinitul activ / infinitul pasiv

de vreme ce rațiunea e o cunoaștere mediată iar Dumnezeu cunoaște totul imediat – are D-zeu rațiune?

Dumnezeu nu e o obligație – e un model!

omul e ființa care acceptă și asumă acest model ca pe destinul său!

nu poți justifica libertatea omului punînd ca primordială relația cu lumea pentru că lumea este prin definiție constrîngere, domnie a lucrului, deci principiul reificant numit în genere *necesitate*!

libertatea omului nu are sens decît prin recunoașterea divorțului cu lumea, mai mult, a *incompatibilității structurale* a omului cu lumea! coexistînd, se distrug reciproc!

cum poate funcționa cauzalitatea în cadrul propriei noastre intuiții *a priori*!

eliberînd intuiția de cauzalitate, demonstrînd imposibilitatea celei din urmă, deci caracterul ei iluzoriu, libertatea e desprinsă de așa-zisa necesitate!

sîntem liberi!

pînă și iluzia se poate seniliza!

julește iluzia într-un mod iremisibil! declanșează potopul de adevăr!

mutadis mutandis Mihai Eminescu, ce spadassin du verbe, a eu la mort de Cyrano! alors que le premier avait tué mille erreurs et le second, ancêtre des fantasmes lunaires de Poe et Jules Verne, un bon millier d'imbéciles!

mistica, sexul și scrisul e tot ce mă atrage pe mine – restul (politicul) e rezultatul hazardului meu destinal sau consecința faptului că în lumea asta mizerabilă ai cărei ultimi ani, poate, îi trăiesc, nu poți fi liber decât prin cea mai penibilă luptă!

s-ar zice că geniul, ca și Dumnezeu, nu are dreptul la viață ci exclusiv la existență!

cum s-ar prezenta haosul ca lucru – dar ca ființă...

le chaos est-il chose ou mélange...

este Dumnezeu liber? este cel al cărui concept este natura – forma sensibilă a necesității – apt de libertate? natura, adică necesitatea cea mai rigidă – ce nu-și poate găsi libertatea decât în transgresiune adică în arbitrar?

poate fi libertatea considerată ca o simplă proprietate logică?

cel incapabil să creadă are nevoie de definiție, anterior ființei!

cel ce crede, pune ființa întâi și abia apoi își pune problema unui *quid*!

există două feluri de necredință: necredința prin depresiunea materialistă și necredința prin știință – într-adevăr, nu poți *să crezi* în existența lui Dumnezeu când *știi* că este!

numai prin “spațiul” creat de dubiul analitic se poate instala lumea ca echivoc al spiritului!

punînd definiția, inevitabil analitică, înaintea ființei e imposibil să ajungi la sinteză, cu atît mai puțin la o sinteză *a priori*!

intensitatea și calitatea luminii videază spațiul, anihilează exteriorul!

multiplul nu e o colecție de date (entități) ci dezvoltarea continuu-discontinuu a echivocului subiacenței! tot astfel “lumea”, subiacența vizibilă!

numai omul asigură congruența Dumnezeu-lume! fără om lumea e oarbă iar Dumnezeu n-are sens!

necesitatea nu poate fi definită decât plecînd de la finitudinea dată – este exoscheletul acestei finitudini – pe cînd libertatea nu!

iată de ce necesitatea e relativă pe cînd libertatea, absolută!

dacă Dumnezeu există trebuie să-l excludem din orice pluralitate escatologică – nu numai nu alți zei dar nici variante de lumi (lumi paralele, paradisuri, infernuri)!

Dumnezeu neputînd locui lumea – căci Unul nu poate locui Multiplul – nu poate locui decît Abisul!

chiar și simpla raportare a lui Dumnezeu la o lume – fizic o imposibilitate sau în orice caz o improbabilitate – e contradictorie!

dacă unicitatea lui Dumnezeu poate fi admisă, unicitatea lumii, care e un multiplu, pare contradictorie!

ca totalitate lumea nu poate fi decît totalitatea indefinită a indefinitelor!

dacă poruncile decalogului sînt negative, necesitatea este negativă și dumnezeu e negație! diavolul dimpotrivă ne afirmă ca multiplicitate pozitivă! problema iluziei și implicit a visului!

putem vedea în libertate intuiția sintetică *a priori* a spiritualității noastre – a spiritului din noi! după cum în necesitate o reprezentare a finitudinii noastre pe care o deducem din obstacol adică din ob-iect!

dar dacă *eu* comand (iubeo) și *eu* mă opun (veto) nu mai sînt om ci dumnezeu!

nu există totalitate care să cuprindă simultan spiritul și lumea!

definiția e dubiul!

categoriile finitudinii și infinitudinii nu se aplică *spiritului!*

putem totuși spune mai degrabă *spirit indefinit* decît *spirit finit!*

există o categorie foarte specială de intrigant, anume intrigantul metafizic, care încearcă să strecoare discordia în chiar ființa metafizică a omului – să semene discordia între suflet și spirit!

conceptul kantian de datorie e prea indeterminat ca să aibă sens! nu datorie ci libertate – nu datorie, ci *spirit!*

e ceva simultan deși non-concomitent disperat și resemnat în kantianism – aproape un masochism metafizic! nu lipsit de tușe sadice!

deducția transcendențială ne permite să întrezărim “catoptric” ceva din veritabila sinteză transcendentă *a priori*, o schemă pură asupra căreia putem medita – izvodul...

să te simți prin legea morală *în totalitate* cu Dumnezeu și cu lumea – termenul mediu al silogismului absolut!

auto-telic = spiritul

omul e zeul în lume – negat de toate determinările lumii! zeul e omul liber de lume – negînd tot ce-l nega

și totuși, zeul în forma lui pură nu e decît un articol de lege – Dumnezeu e Codul întreg!

intuiția ca act e totdeauna la prezent – dimpotrivă, reprezentarea se întinde inevitabil pe toate cele trei dimensiuni temporale!

Totul-Unu nu poate fi decît “bun” – nu în plan moral ci doar logic – pentru că stinge toate contradicțiile!

spiritul se deschide ca exterioritate transcendentă a neantului – însă această exterioritate n-are nimic de-a face cu exterioritatea “noastră”!

un om pe lumea asta are de ales între a avea o viață de căcat sau a deveni un căcat el însuși!

saṃsāra au *prakṛti* e *intenția* ce veșnic tinde și veșnic eșuează!

consensus omnium e forma cea mai sigură a erorii!

pentru a stabili opoziția funcțională dintre macrofizică și microfizică trebuie să fim siguri că ne găsim în posesia unui număr suficient de evenimente și dacă o cunoaștere lărgită nu riscă să invalideze această idee!

“legea seriilor” și prin urmare *sincronicitatea* pot fi văzute ca expresii ale *simultaneității non-concomitente*!

imitația e expresia unei inerții funcționale după cum sensibilitatea exprimă o inerție structurală!

orice serie cauzală e teleologic înscrisă – cauzalitatea e teleologie!

seriile sincrone: nu pentru că nu diacronice ci paradigmatic!

într-un sens, cauzalitatea e funcție, sincronicitatea, structură!

imbecilii cu funcție nu trebuie să-și închipuie că pentru că au fost aleși sau numiți *ceva*, sînt cu necesitate *cineva*!

toate aceste alegeri sau numiri *reifică*, nu *semnifică*!

coincidențele semnificative și *māyā*

simplul inconștient colectiv e insuficient pentru a explica anumite fenomene interactive – poate sintagma de inconștient metapsihic ar fi mai adecvată!

onirismul genial (hybric) poate fi adesea legat de sentimentul riscului (anxietate) sau invers, e o recapturare de legitimitate (prin sentimentul nedreptății destinale)! astfel de fenomene nu sînt necesar onirice chiar dacă sensul celui de-al doilea – de antidot la anxietatea hybrică – e rareori evident!

din această neînțelegere funcțională pot să rezulte multe depresii!

sfera miraculosului (basm, fantastic, SF etc.) corespunde cu o *nekyia* și chiar cu o catabază infernală! basmele se desfășoară adesea “pe celălalt tărîm”

“catabaza infernală” sau *nekyia* reprezintă în acest caz tentativa de soluționare a unei crize “conștiente” – conștientul fiind doar *inconștientul de suprafață*!

natură și inconștient sînt sinonime în sensul lor cel mai profund!

numărul în sine e vid – cum poate atunci avea o identitate, fie și una simbolică?

numărul nu ordonează ci goleşte lumea!

necesitatea e consecința cauzalității – dar libertatea e fără cauză și fără efect!

există priviri ciudate care combină stupoarea cu ura!

imginea pură nu intră în nici o oglindă – sunetul pur, nimicul doar îl propagă – silaba pură trece prin orice înțelegere!

scos din necesitatea cauzală sensul arbitrarului se schimbă – se dizolvă în simultaneitatea non-concomitentă!

lumea este metonimia divinității!

contradicțiile de sistem sau de concept ascund o profundă sinonimie!

simultaneitatea non-concomitentă se definește ca o semantică!

statul e templul consacrat de multiplele-i crime! statul român, evident, nu face excepție! căci ce poate fi mai sacru decît acest sînge întunecat de omor – iluminat ca tenebra originară de idee și spirit!

cîtă oroare se mai ascunde în așteptarea albastră a materiei...

neutrino est l'“esprit qui pénètre toute chose”!

corpul funcționează ca dublă cauză materială și eficientă – sufletul, ca dublă cauză formală și finală!

hazardul e determinismul infinitului și chiar al haosului!

traversările scrisului...

natura e sistemul tuturor perversiunilor – absolutul creator al răului!

biroul e instrumentul banalității răului! corbul letal al răului!

necesitatea nu e decât forma consolidată de ignoranță a iluziei! mai mult, necesitatea e ignoranța și doar în acest sens putem spune că libertatea e necesitate înțeleasă – adică ignoranța dizolvată, anihilată de înțelegere!

cealaltă accepție, ce face din “înțelegere” o formă de supunere față de o autoritate religioasă sau politică, e indiferent – trebuie considerată ca absolut falsă sau toxică!

frica – de Dumnezeu sau de orice altceva – *nu* e începutul înțelepciunii ci tocmai al ignoranței!

sinteza *a priori* nu poate fi disociată de *analogie* și, în ultimă instanță, de fenomenologie! chiar și *metafora* e o expresie a sintezei pure *a priori*!

sincronicitatea presupune și reversibilitatea timpului!

Maiorescu, Lycurgue de pacotille, réglemant tout pour n'aboutir à rien!

divinul e comestibil...

cultul lui Maiorescu exprimă o deficiență identitară a intelectualilor români! să nu-ți faci chip cioplit!

valoarea unui ins se măsoară după aptitudinea lui de a fi singur...

singurătatea e măsura adevărată a ființei și neantul însuși nu e divin decât pentru că solitudinea îl zîmbește fără încetare...

sângele e un labirint textual care circulă!

si je devais un jour être tué pour mes idées, ce crime, nécessairement un crime d'État, ne saurait devenir que le socle des mêmes idées qui l'ont provoquées!

capacitatea de a fi singur e tezaurul cel mai prețios al omului – animalitatea e asociativă (haite, stoluri, roiuri, mușuroaie...)

omul a apărut singularizându-se prin contemplație

impuritatea inițiatorului îți transmite o formă de ignoranță reziduală odată cu cunoașterea!

eficiența goală exclude umanul – exclude orice sens!

în cele din urmă, eficiența se exclude pe sine și se transformă în haos!

eficiența e deficiență!

robotul care vrea să fie uman să ia lecții de la eșec!

en politique il n'y a en matière de discernement que le discernement de ceux qui souffrent puisqu'ils sont les seuls à comprendre la réalité, voire le chaos des choses! les autres sont juste des experts en wishful thinking! pour l'instant, au niveau des élites, deux catégories, de force mais aussi de lucidité inégale, s'opposent: les contemplateurs (de loin les plus lucides) et les contempteurs de la souffrance! tous les autres ne sont que les guignols du mal!

cvadratura cercului e simbolică nu geometrică! pătratul și cercul sînt ambele imagini simbolice ale totalității!

lumea actuală e guvernată de interese stupide și de demența clișeelelor!

imperfecțiunile insului îi confirmă, nu-i infirmă, reușitele!

centrul implică totul pe care-l exclude!

“căsătoria” soarelui și lunii simbolizează și arhetipizează modelul endogamic!

endogamii frustrate: Apollon – Artemis, Ares – Athena (dar Athena cuprinde și incestul vertical Zeus – Athena și Poseidon – Athena)

animus și *anima* nu există ca diferențe de structură ci ca diferențe de lectură ale aceleiași energii: Kuṇḍalinī!

pielea e lumina trupului

a purifica solitudinea de anxietate revine la a purifica identitatea de alteritate!

însă potențial identitatea cuprinde alteritatea prin limită – deci purificarea deja anvizajată trebuie continuată prin purificarea identității de limită – ceea ce ne apropie foarte mult de neant!

cvadratura cercului se explică prin identitatea a două simbolistici ale totalității: pătratul și cercul!

nu geometric!

locuiești cetatea pe care o ești!

noi sîntem reali dar *nu* limitele noastre!

într-un sens, piatra filosofală e nebunia fixată în înțelegere!

dacă admitem definiția kantiană a spațiului și timpului ca intuiții *a priori* atunci relativizarea psihică a spațiului și timpului n-are de ce să mai pară paradoxală!

teza astrologiei ca și a oricărei divinații pune problema dacă în afara textului psihic (individ, popor, umanitate etc.) se poate admite existența unui context ale cărui limite nu pot fi *a priori* stabilite și, prin urmare, dacă putem admite existența unui raport mai mult sau mai puțin obscur, mai mult sau mai puțin integrabil unei semiotici, între acest text și acest eventual context!

mai simplu, pune problema unei sincronii non-paradigmatice, a unei sincronii sintagmatice!

ca intuiții *a priori* spațiul și timpul pot fi considerate ca arhetipurile propriiei lor realități – definind ca atare fenomenologic destinul!

cauzalitatea aparține unei logici anthropice!

plîngîndu-și destinul cu ochii și dezvăluindu-și cu cruzime orbirea, oedip iese din destin și confirmă cunoașterea de sine încă abstractă din răspunsul către sfînx!

astfel moartea se afirmă ca transcendență și apoteoză!

ce plenitudine poate să umple abisul – ce abis poate să golească plenitudinea!

destinul omului și mai ales destinul eroului – forma lui ostensată – reprezintă o meditație morală asupra traiectoriei amurale a divinului ce nu cunoaște limită sau sancțiune!

liberul arbitru e pentru zeu pur liber arbitru – ca și pentru animal, deși în chip diferit! căci liberul arbitru al zeului e necircumstanțiat de unde nebunia bestială a zeului ce distruge cu cruzime rece orice obstacol! iar pentru animal, distincția între necesarul circumstanțial și liberul arbitru al individului neoperînd, mai mult, pentru el libertatea și necesitatea

fiind indistincte, cea din urmă nu poate funcționa ca o limitare a celei dintâi! în fond, libertatea ca necesitate înțeleasă e mai degrabă condiția animalului, nu a omului! pentru om, doar fiind hybrică, libertatea poate fi considerată cathartică!

proiectându-se asupra omului zeul se poate gândi, își poate reprezenta condiția, de unde destinul tragic, proiectiv în fond, al semizeilor!

stelele mă umplu de silabe, vorbindu-mi din adânc de cer...

zona 51 e “statul mistic” suplimentând cele 50 de state americane terestre – o ambasadă a extratereștrilor și a misticului – pe locul ei ar trebui construită o catedrală modernă!

diferența care separă Orientul de Occidentul modern – căci Antichitatea mergea cu Orientul – nu privește dezvoltarea spiritului și nici măcar a intelectului ci acceptarea tehnologiei!

mai simplu spus, nici Orientul, nici Antichitatea n-au acceptat explozia ca armă sau instrument (vehicul) – acest raport la explozie e central!

cred, dimpotrivă, că atunci când dezvoltarea conștientului nu antrenează pur și simplu refularea, evoluția explorativă a conștientului contribuie la dezvăluirea și înțelegerea unor structuri din ce în ce mai profunde

sinele e scopul care și-e drum – scop și drum simultan – neantul pozitiv!

neantul e sinele negativ călătorit de infinitul care se suprimă!

e și asta o soluție – când nu ești în stare să vinzi arme ca Rimbaud, să crești porci ca Dinescu!

circularitatea subliniază, intensifică și eliberează sinele de tot ce-l ocultează!

toutes ces accusations, pour l’instant, sans doute, plus indicielles que documentaires, semblent mises en échec, dans le cas de Maiorescu, par le piédestal rhétorico-moral que, pareil à une moderne Tour de Babel, on ne finit plus de lui ériger, piédestal en haut duquel l’image même du critique se perd dans des abîmes de solennelle insignifiance...

Carol Ier, indiscutablement, ce pion balkanique de la germanité bismarckienne, par le bizarre monument équestre bucarestois où l’appendice clôturant la statue ressemble plus à un subit jet anal qu’à la belle queue d’un honorable équidé, symbolise toute l’abjection cachée de son regne miasmatique!

dacă ne-am putea plasa în perspectiva sincronicității jungiene imposibilitățile visului n-ar mai exista pentru că, de pildă, ne-am putea găsi simultan, deși desigur non-concomitent, în mai multe locuri și momente deodată!

spațiul și timpul s-ar topi în infinitul identității noastre – iar impresia de finitudine proprie conceptului de identitate ar fi abolită!

posibil ca și raportul nostru la memorie să se schimbe!

sensul nu devine – *este*!

prin enantiodromie eterna reîntoarcere devine eternă transformare a contrariilor!

sistemele închise – deci “circulare” – sînt sincrone

dacă cauzalitatea e secvențială, sincronicitatea este holistică!

filosofia la corectură: “ce e Totul?” “absolutul cantității!” “dar absolutul calității ce e?” “Unul, bineînțeles!”

“bărbatul e o femeie care și-a pierdut armonia” – o corectoare! fascinantă idee filosofică inversată! căci lucrurile stau exact pe dos!

înveți mereu ceva nou – înveți să înțelegi și înveți să sîngerezi...

frica de “autoritatea” cuvintelor e tot atît de nocivă ca și hagiografia – dacă nu știm să fim liberi prin cuvînt trebuie să încetăm să mai scriem, de frică să nu ne îngroșăm silabele cu scoarță de epolet!

abisul nu se poate scurge – nu poate fi decît sau veșnic plin, sau veșnic gol!

trezirea din iluzie nu trece prin cioburi!

războiul ca tehnică planetară de dresaj prin distrugere și șantaj!

principiul torturii constă din suprimarea identității cărnii și a anihilării oricărui principiu formal! eventual în formol!

informarea informului

nu există poate categorie a științei mai paradoxală decît tehnologia – asta dincolo de aplicațiile ei oarecum metaforice – pentru că este în același timp cea mai angajată diacronic, participînd simultan deși non-concomitent la o anume sincronie a aspirației umane (sau poate o anamneză) de ordin structural!

l'homme est un morceau d'absolu auquel aucune limitation (gnoséologique, politique, sociale etc.) n'est applicable avec un semblant de légitimité!

atunci cînd nici o soluție relativă nu e posibilă – oricît ai fi de lipsit de pretenții – singura soluție care mai rămîne este *absolutul!* sau, în alți termeni, **neantul!!!**

totul există ca să fie smuls!

ploaia mînjește cu asfalt oglinzile viitorului...

ideea “aliajului subtil” între tehnologiile constrîngerii și tehnologiile sinelui are ca periculoasă consecință legitimarea alienării!

filosofia antică încearcă să transmită cunoașterea de sine ca independență – creștinismul, ca dependență – ateismul, ca nimic!

totuși Isus însuși e mai aproape de metodele și scopurile filosofiei – dimpotrivă, creștinismul dezvoltă cunoașterea de sine ca metodă de guvernare – deci ca aservire și supunere!

nimic autentic nu e recunoscut și răsplătit în “era ticăloșilor”! nu e valorizată decît complicitatea cu tehnicile de guvernare! “era ticăloșilor” s-ar zice că începe în România odată cu Carol I!

ceea ce e dificil de acceptat – la drept vorbind, insuportabil – la individul modern e că fiind totalmente alienat, tocmai această alienare îi ține loc de “normalitate”, astfel că veritabila normalitate umană îi devine totalmente inconceptibilă! vezi Kafka!

alienarea e renunțare disperată la sine însuși!

forma “pozitivă” a alienării e gentilocrația! cît despre celelalte forme ale ipocriziei și filistinismului, sînt prea sinistre pentru a merita să fie enumerate!

nu doar feminismul e totalitar ci totalitarismul însuși e structural feminin (și chiar masochist) – e o formă a animus-ului caricatural agresiv pentru că caricatural mimetic denunțat de Jung!

există ceva latent efeminat în orice dictatură!

mimetismul e deci caracteristica cea mai profundă a funcției totalitare, funcție fără structură, existență fără esență, devenire fără spirit – ca tot ce e feminin!

suferința zămislește silabe – sau din jale s-a întrupat Electra!

există un totalitarism estetic sau o estetică a totalitarismului? în ce măsură interacționează posibilitatea și imposibilitatea lor?

aparitia zonelor noi de înțelegere corespunde cu crearea straturilor noi de memorie!

un control, probabil cuantic, al timpului poate duce la o multiplicare indefinită a persoanei – un fel de clonaj temporal stabil sau efemer, e greu de spus!

un ins ce-și controlează seria temporală (precum Vișnu de pildă) n-are număr deși are identitate!

oare distrugerea hermeneuticii sinelui nu constă tocmai într-o aprofundare a hermeneuticii sinelui – iar depășirea sinelui nu eliberează și sublimează transcendența lui negativă?

dacă eventual geniul înnebunește – dincolo de vulgara sferă a calomniei politice sau a manipulării psihiatrice – el înnebunește nu prin ceea ce în el e geniu (spiritul, adică) ci prin ceea ce e încă prejudecată comună! deci cel ce înnebunește e, de fapt, *omul comun*!

politicul e străin cunoașterii de sine – nu poate fi, eventual, decât o determinare a alienării (mai degrabă o camuflare) ca singură “cunoaștere de sine” permisibilă și mai ales rentabilă!

ceea ce înseamnă pur și simplu că veritabilul alienat e politicianul, prin chiar situația aberantă în care e pus, după cum activitatea lui inevitabil criminală face din el un mega-delinvent, de fapt, cu un termen modern, un criminal contra umanității! aspirant sau efectiv!

raporturile de putere consfințite prin lege sînt toate criminale!

problema simplă constă în faptul că trebuie repudiată transformarea dezvoltării cognitive în dominație cognitivă!

nu puterea, ci numai libertatea trebuie acceptată ca scop!

există un mod de a concepe umanul ca *spirit*, deci ca *diferență* care se raportează la sine, și un mod de a concepe totalitatea posibilă a indivizilor umani sau chiar pur și simplu dotați cu inteligență și conștiință, ca un ansamblu diferențial ce nu se raportează la nimic sau la nimic altceva decât la propria sa funcționare!

într-un caz, umanul ca structură sau eventual ca esență, în celălalt – umanitatea ca existență sau funcție!

m-am construit singur din hazard și ostilitate, din luptă și destin – și, uneori, în vidul cucerit al lumii, din rare momente de grație, predestinate sau întâmplătoare!

ca *simbol enigmatic* semnificantul e mai ales purtătorul unui sens inomabil pe care-l transferăm prin comentariu în labirintul semnificat!

știința nu e mai puțin fantasmatică și alienantă decât religia – probabil mai mult!

pe de altă parte, “avantajele” ne aservesc dominației pe care vrem s-o exercităm!

toate frustrările trebuie să se transforme în energia neagră care să-ți alimenteze faptele și scrisul!

o anume sălbăticie structural originară atrage spiritul

capătul nu se întrevede dar se simte – un fel de îngustare tactilă a drumului...

e cumva amuzant că în vreme ce filosofia, în special filosofia antică, ne-a furnizat soluții fără probe, știința ne îneacă sub probe fără soluție!

il faut rendre la science non seulement oculaire sed surtout *oraculaire*!

văzute îndeaproape culisele labirintice ale culturii române din secolul XIX ne plonjează parcă în romanele marchizului de sade, versiune balcanică!

pentru mine, echivalentul cel mai apropiat al infernului a fost o porțiune de trotuar de cel mult 200 de metri!

cel mai abisal torționar se poate speria tocmai de reușita torturii!

simptomul e forma interactivă a unei boli cu un corp determinat!

simptomul e deci boala făcută om!

pentru mine infernul s-a numit românia – și în special bucurești!

pentru cel drept infern e orice petec de lume pe care trăiește – orice altul pe care este nevoit să-l suporte!

amnezia este poate, și ea, o formă a ipocriziei! la fel ca și iubirea femeilor!

răul din tine – dacă îl ai – te ajută să porți răul lumii! sau să-l vomیți!
răul e forma primitivă dar autentică a adevărului nefilosofic!

orice transformare e semiotică!

e ceva de tabel taxinomic în această primă imagine a “cosmosului” fie ea scindată – deci diacronizată prin sciziune – sau nu!

un “nor de probleme” nu trebuie rezolvat printr-o soluție univocă ci printr-un *nor de soluții*!

“soluția” nu va consta deci dintr-o certitudine unică ci din definirea unei zone de incertitudine, ea însăși interactivă! din eliberarea unui imperiu de câmp – arie sacrală unde subiectivul devine obiectiv și chiar absolut!

traversăm o lume din ce în ce mai toxică – *structural* toxică! o lume compusă din viruși însă cu prea puține vaccinuri!

on regarde avec le langage – on voit avec le signe!

a fi om e o asceză!!!

extraterestrul e o categorie mult mai puțin cenzurată decât geniul! extraterestrul va deveni poate, destul de curînd, un model curent – geniul, niciodată!

gestul ce dezvăluie trupul preschimbîndu-l în text al profunzimilor, ocultează și chiar abolește sufletul redus la rangul de superstiție!

textul nu e un ansamblu de linii ci o *suprafață* – ceea ce pune în discuție, topologic, simpla linearitate a semnelui!

penser c'est un art et donc un risque!

e teribil să progresezi pas cu pas prin timpul ăsta în îngustare perpetuă!

crepusculul ca o tumoare albastră

ochiul orb a băut moartea

piatra aruncată în apă e îndelung interpretată de cercuri

demența de piatră aruncată în apă – îndelung visată de cercuri

vidul creează în juru-i ecouri al căror centru devine – “prezic” descoperirea unor ecouri cosmice în jurul găurilor negre – și de ce nu, ecourile din jurul neantului originar!

orice gaură neagră are un centru ascuns – un discurs profetic inezisabil poate că-n jurul găurilor negre spațiu-timpul se pliază-n ecouri concentrice – poate spațiu-timpul însuși nu e decât un fenomen de ecou în jurul “big-bangului” imploziv!

“big-bangul” nu e poate decât o implozie – o retractare originară ce eliberează în jurubi subiacențele în ecou!

“fericirea” nu se poate referi decît la capacitatea puterilor și super-puterilor de a asigura satisfacția presupusă și preasupusă a propriilor lor popoare – caz de sodomie socială generalizată – ca și a celor ce depind prin “alianță” de ele (ca de pildă coasta de azur a pustiului din Gaza unde un popor e înlocuit brutal prin operațiile financiare ale capitalismului cinic)! căci singurul mod posibil de a cîștiga războaiele în epoca noastră constă în a cîștiga pacea – restul limitîndu-se la distrugere și la cucerirea spațiului cosmic – deci la fututul futurism!

dezvoltarea tehnologică se transformă-n demență sau în apocalipsă ori de cîte ori visează altceva decît acest lucru simplu și cumva umil, dar totuși *criterial*: fericirea popoarelor! orice ar însemna aceasta... alternativa fiind tratarea lumii ca pe un miraj toxic din care spiritul se trezește!... altminteri veritabila libertate e un concept individual, nu colectiv, și-n nici un caz “feminist”!

toate națiunile sînt națiuni de neant și națiunea evree nu face excepție, orice ar crede essenienii în chestiunea asta!

Harpes et Harpies pleurent ensemble

invizibilul își pîndește încet năpîrlirile...

nu există capcană mai primejdioasă pentru real decît posibilul – doar imposibilul e messia – numai neantul!

pansamentul adeziv al lacrimilor

identitatea secretă a Marelui Arhitect franc-masonic? Diavolul!

muncitorul frumos cu ochelari de sudor trași pe frunte și creierul bulbucîndu-se uriaș – fără craniu! l-am descris oare destul de clar?

lumea e deci opera arhitecturală a diavolului! încurajator!

luna spermatică bate la poarta de fildeș a visului

creier străin printre făpturile spumei

copil-enigmă tot mai albastru

cu fiecă evanescență de noapte chemarea mîinii se înalță în aer – carnea aceasta a tuturor alergărilor înoată prin mine

mușchi de cerneală îmi preschimbă brațele-n aripi

lunienii respiră vid și beau paloare rece de lună

oriunde soluția nu poate fi pozitivă ea e cu necesitate negativă!

opoziția dogmatică dintre “rațiune” și “nebunie” trădează prezența unor scheme mentale totalitare mai mult sau mai puțin active!

diferența dintre nebunie și rațiune nu e una de structură ci de profunzime – cât timp gândirea acceptă să poarte mască putem vorbi de rațiune, rațiune ce nu e decât un abis deghizat!

necamufată, deconvenționată, rațiunea își urlă nebunia ce nu e decât abis!

nebunia e încă-finitudinea ce-și urlă sfârșimată solitudinea abisală – e finitul ce urlă la infinit ca lupul la lună!

nebunia e finitul iluzoriu ce nu-și înțelege infinitul real sau îl percepe și se percepe ca pe un monstru!

rațiunea nu-i altceva decât mirajul măsurabil!

demonul își aruncă spre noi cenușa privirilor

să prinzi între degete ca pe-o pălărie oroarea de-a fi!

demența lumii e diluviul naturii!

democrația veritabilă e masochistă – îi place să fie biciuită cât mai intens și mai des!

evident, totalitarismul e sadic – îl aime fouetter, lui!

sau și mai precis sado-masochist și masochist-sadic!

în fond, ignoranța e proba ființei!

chipul se descompune în lacrimi de parcă o ploaie străină s-ar scurge pe geamuri...

măsura tuturor lucrurilor întemeiază omul!

căci măsura e în același timp dublă cunoaștere – dublă întâlnire și dublă despărțire...

ideile sînt darurile pe care spiritul ni le face!

poartă în tine divorțul de veci!

prinsă-n vecii de nămol – naiada muribundă – cu sfîrcurile însângerate și chipul străin de descompunere – fantomă dureroasă sorbită de-abisuri de clei – roșu obsesiv crucificat în negru – orgasmul ei este moartea – țipăt mut de palidă piatră – extaz subit înfipt în lumină

avisul ne imprimă chipul cu abis și cu moarte

anamorfoză e vîntul

omul, punte spre supraom? poate că lucrurile stau exact invers, poate că supraomul cu titanismul lui butaforic și futil e o punte spre omul veritabil!

Omul veritabil e sinonimul libertății!

Zarul mistic

(*)

amurgul straniu letal ca herghelii de cai albaștri
solitudinea ca o vale de ghips
vînt vînat vînat de cuvînt
plajele de argint lichid linse de silabe
eu, dedal, zbor incendiat de razele lunii...
în cetatea cu ziduri de cristal
frunzele și-au deschis ochii și contemplînd au șoptit...
cel ce nu vrea să-mi răspundă mă împiedică să-l chem!
“amîndoi sînt învăluți în crepuscul-fantomă, obscur de labirint și trist
de singur –
acolo unde oglinzile izvorau din primele ferestre”
templele de întuneric și ceață cu-altare de umbră
unde preoți fără trup slujesc zei fără nume
demonii sînt ecourile vocii de tăcere cu care începutul a început
pătrund întunecîndu-mă-n caverna de ecouri...
cui i se poate plînge Dumnezeu
copaci de violet cad din amurgul în drum spre noapte –
și arbori letal de palizi lunecă din lună
și exilatele desişuri pline de noaptea-n fine ajunsă la țărmurile-i
obscure
coșmarul scufundat în nemurirea de metal fabrică vise
monstrul nevăzut cu solzii de oglinzi
străbătea osteneala de șoapte a copacilor –
și-adîncă lor tristețe de foșnet verde –
și paloarea melancolică de platină ce cade din lună cu pete de gînd...
abisal labirintul se cascadează într-o imensă privire
șarpele adâncurilor își depune în noi – încolăcită – privirea-i coagulată
și astfel – magic – hipnotic – se locuiește...
oglinda viselor obscure unde se-nchide o frumusețe de uitări

* În urma incitației determinante a soției mele, Dana Shishmanian, am coagulat din materialul poetic dispersat printre ideile aruncate în acest carnet un poem omogen, restilizat pe alocuri și compotînd cîteva infime adaosuri. Continui astfel sera deschisă cu precedentul volum *Staze și enstaze*.

iarbă plină de melancolie ca o gumă verde a memoriei
gurile avisale ale pajiștilor grăiesc
sub pașii lui pietrele cîntă –
crepusculul țipă cu păsări ce înoată în stingerea lui de lumină
vîntul acesta roșu și gros ca un vin
coroană de spumă strîmbată de vînturi
și iarăși nisipuri ciudate se umflă în duhuri
și vîntul dezgolește sălbătice tufișuri de foc în amurg
iarna așterne labirinturi de-uitări peste memorie –
și-amintirea se sufocă sub greul inextricabil
trestii stranii înoată cu cîntec de exil în crepuscul –
și-un suflu gigantic și-amestecă înotul cu soarele
poetul cu exil la fereastră e amintirea nostalgică a omului
demiurgul e spiritul întrerupt – existăm în malefice stări de suspensie
netezite de privire sînt toate abisurile și vinele vînturilor
prin ochi pătrunde uitarea în suflet –
în sufletul ce pierde ceea ce în veci n-a avut
soarele – straniu tufiș arzător al tuturor zborurilor
urcăm în somn scări invizibile –
treptele declanșînd ca un trăgaci fulgurante amintiri vide –
spasmele bruște ale unei magii stranii
vin dislocat dinspre oglinzile mării
totul e dublu și totul e anulare vizibilă –
reziduurile indiscernabile ale unui neant persistent
rătăcit în labirinturile mării ca o coroană pierdută – ca un inel aruncat
spațiul razelor de lumină
peste vîrfuri trece lună
peste vîrfuri este pace
între în oceanul de spirit – navighez cu barca mea de spirit *în el!*
El – și totuși mă mai recunosc încă deși pierdut în fărîme –
dizolvare e numele meu!
incandescentă de solitudine e camera roșie
himerele nebuniei ne iluminează arta
realul inversat e adevărul!
încearcă mereu să-ți deschizi deschiderea!
numai cel ce depășește toate limitele și străbate toate nopțile poate
spune că le cunoaște!

letala lunii înveșmîntată în spațiile-i imense
... et personne au seuil avec seul – et personne au sœil avec l'œil...
 toamna scutură copacii de clipe – precum orologiile singuratice
 devastate de frunze
 lacrimi de sălcii se-adună-n țărmurile joase – de dedesubtul obrazilor
 mării
 stranii vârtejuri steloase – și nebuloasele coroanelor cosmice –
 ale copacilor nopții ascunși în imens
 straniu urcăm prin munții onirici cu telefericele verdelui –
 purtați de etajele țărîmului ce ne povestește cu drumul
 styxul ne curge prin vine și poartă-n întinericu-i roșu o neîntreruptă
 viziune...
 marea – himera cu aripi de-oglinzi
 ascuțiturile uscate ale ierbii zgîrie soarele sălbăticit de-amurg
 un torent de lacrimi sclipind de infinite priviri îmi iradiază din ochi
 stranie coincidență – iarna inimilor cu strigăte de moloz alb –
 și toamna crepusculului cu ofilite raze de soare
 și pașii șovăind ca niște labirinturi fărîmicioase –
 șoptindu-și roșul tulbure în drumul oprit
 însoțind negrul funerar traversez degete de gheață
 ce straniu-i maratonul sângelui prin remușcare și rană –
 și cum purpuriu înfloreste rușinea în locul pielii smulse
 în nebuloasa angoasei se formează stelele eurilor
 cerc înverzit și adâncă cruce de aur –
 țărîmul răsuflînd zbor peste cheie
 capac de plumb peste țipete sparte –
 plînsul negru al soarelui zămislește-un nou styx
 sângele își pierde roșul în letal de lună
 mlaștină de cuvinte și carne muribundă
 îngerul negru-și poartă cangrena în aripi
 străbate absurdul albastru soarele negru –
 din răni, înclinate cresc turnurile melancolice
 răsună prin pythii de toamnă plînsuri de aur –
 profețiile ectoplasmice ale morții
 umbrele șovăie prin scheletul de cristal al pădurii –
 spre fructele crude de noapte și ceață de sânge
 cîmpia sălbatică a gurilor fărîmate de lacrimi

singurătate de așteptare roșie –
cu un pas înspre negru îmi multiplic prin paloare fantomele
amurgul ducea în spate obiecte poveri de oglinzi spre piscuri de
 blesteme gelatinoase
neeliberați de femeie – această solitudine camuflată – sîntem
 marionetele mirajului...
ochii mei sînt niște pești lunari – fără priviri –
sau-n care toate privirile au adormit
foșnetul păsărilor și frunzele zborului
cum poți respira întunericul în aceste păduri spînzurate
o incandescență străină și infinit familiară își croiește în trupul meu
 alte vine – alte artere decît cele ale sîngelui, acest styx – își croiește
 chiar stranii vine noi prin sângele însuși
foșnetele viselor din straniul arbore al somnului
și șarpele brun despletindu-și întunericul printre scînteierile absurde
 ale stelelor
cu cîtă sticlă rece mă contemplă surîsul și cu cît frig îi răspund!
spectral, delfinul de ghips înoată în lună ca într-un acvariu de var
pistolul alb mă privește cu o erecție din ce în ce mai disperată –
luna nouă mi se ascunde străină în genunchi
ea vine tăcută – inezisabilă ca o cenzură foarte atentă –
bîntuie fără să-și părăsească circumferința originală –
interdicție în jurul căreia cele mai subtile erori se încheagă de
 așteptare –
vibrînd de anamneză și contradicție – de aspirație și hybris
ea e veghea ignoranței primordiale fără de care adevărurile pure și-ar
 revela dispariția –
esența de evanescentă!
scarifică scara – îmi urc durerea pe cicatricile trepte
toate aceste frunze ale timpului – cu tîmplele cît de inutile
se descompune în păsări calea absurdă a zborurilor
nimeni e un cerc eclipsînd transparențele
îmi preumblu suferința de aur printre copacii de plumb
gust extatic frunzele cîntătoare
cu fiecare spermatozoid port în labirintul femeii o lună ce se desface
 în pagini de palori cîntătoare
flaut de sălcii mîngîie degetele lichide ale rîului – felațiune înverzită
 de șoapte

îmi îmbrac luna – ca pe un pește – într-un pulovăr de sfori –
 vagă împletitură de undițe adormite
 erupții de abis încheagă insulele de singurătate ale dubiului
 mînă înghițită de alb – spumă străină se-neacă
 culeg uneori, plimbîndu-mă mai mult cu nările, din aer, ca niște
 cioburi evanescente, segmente de parfum...
 scufundații mării bat din aripile naufragiilor
 chitara curge în rîuri de muzică și păsările în zbor de cerneală –
 ca niște semnături ale cerului
 smulg de pe mine bucăți informe de carne neagră –
 ca un abis preverbal, de dinaintea silabelor
 adormim într-un labirint de zăpadă – sub albul căruia ne
 metamorfozăm
pluies de visages...
fail better / pecca fortiter
 singulare-s ferestrele abisale ale neantului
 la porțile de fum ale inimii bat eu în veșmîntu-mi de noapte
 vocea cheamă lacrimile...
 tot mai departe-n urmă deșeuri de crepuscul...
 beau albastrul alcoolizat și verde de zece ori distilat
 pietrișul se rostogolește din amintirea mea cadaverică
 marionetele oglinzii
 plînge toată oglinda din tine
 ca niște șerpi ochii mi se scurg pe obraji
 soarele risipește raze de noapte în plămîinii aripilor
 cu cît sînge putem potrivi argintul în neștiute silabe
 ciudate pagini de carte precum puțuri cu apă avisală de litere
 e pădurea aceasta – labirintul acesta – orbirea sau nebunia...
 cîtă tragedie intră în această amețitoare sinonimie!
 ciudat copac e amurgul cu toată coroana topită
 nimfe albastre ca tristețea – ca însăși Camille Claudel – scutură zăpezi
 de vis
 fulgi de crepuscul stropesc avisul cu ninsori de nemurare violetă
 străinul cu hlamida atîtor pumnale
 scânteia izvorăște – izvorul scânteiază în unde din neunde
 Œdip își plînge cu ochii tenebra... își cîștigă prin orbire lumina
 scânteia izvorăște – izvorul scânteiază în unde din neunde

frumusețea și greața – vidul – clipele dense
ostrov de inutilitate – sângele nopții și oglinzilor – volanul pur
ochii mei sînt plini de o apă albastră pe care-s țesute toate lucrurile –
ochii mei sînt plini de o pădure roșie dincolo de care totul dispare
totul dispare căci totul e disperare!
inima mea e pumnul în care strîng absolutul –
e faust purtînd în mîinile rugăciuni lui pure Graalul!
omul care-și înțelege luna cu noaptea așteaptă pe țărnul morții cu
fruntea albastră
băut de cer mă dezbrac pîn' la rază
pătrund – despuiaț întuneric – în peșterile pline cu tuș negru!
pielea e lumina trupului
stelele mă umplu de silabe, vorbindu-mi din adînc de cer...
crepusculul ca o tumoare albastră
ochiul orb a băut moartea
piatra aruncată în apă e îndelung interpretată de cercuri
demența de piatră aruncată în apă – îndelung visată de cercuri
“unde abisurilor” – “unde avisurilor”
deșeuri nucleare citadine străin locuite
noaptea a încărunțit de zăpadă de lună
apa – obscuritatea care purifică –
pe razele orbitoare ale soarelui navighează silabele
soarele-i țipăt de incandescență absurdă în creier
și frumusețea – cadavru aruncat în lacurile letale ale lunii –
putrezind în splendoarea lui solitară
gîtul preaînțelept al păsării visează odată cu șarpele
invizibilul își pîndește încet năpîrlirile...
luna spermatică bate la poarta de fildeș a visului
creier străin printre făpturile spumei
copil-enigmă tot mai albastru
cu fiecă evanescență de noapte chemarea mîinii se înalță în aer –
carnea aceasta a tuturor alergărilor înoată prin mine
mușchi de cerneală îmi preschimbă brațele-n aripi
lunienii respiră vid și beau paloare rece de lună
chipul se descompune în lacrimi de parcă o ploaie străină s-ar scurge
pe geamuri...
prinsă-n vecii de nămol – naiada muribundă –

cu sfârcurile însângerate și chipul străin de descompunere –
fantomă dureroasă sorbită de-abisuri de clei –
roșu obsesiv crucificat în negru – orgasmul ei este moartea –
țipăt mut de palidă piatră – extaz subit înfipt în lumină
avisul ne imprimă chipul cu abis și cu moarte
căci anamorfoză e vîntul...

m-am construit singur din hazard și ostilitate, din luptă și destin – și, uneori, în vidul cucerit al lumii, din rare momente de grație, predestinate sau întâmplătoare!

înveți mereu ceva nou – înveți să înțelegi și înveți să singerezi...

a fi om e o asceză!!!

frica de “autoritatea” cuvintelor e tot atât de nocivă ca și hagiografia – dacă nu știm să fim liberi prin cuvânt trebuie să încetăm să mai scriem, de frică să nu ne îngroșăm silabele cu scoarță de epolet!

je vais continuer jusqu'à la fin comme j'ai dû commencer: vertueux par haine du monde, féroce par amour de l'esprit, en enchaînant ma vie et en libérant ma pensée et mon écriture, c'est-à-dire ce par quoi j'existe!